

XI

OLULISEMAD DOKUMENDID EUROOPA JA EESTI RINGHÄÄLINGUREGULATSIOONIS

Euroopa

- 1991 Parliamentary Assembly of the Council of Europe Recommendation 1147 on parliamentary responsibility for the democratic reform of broadcasting
- 1993 EBU declaration: Public service broadcasting: Europe's opportunity
- 1994 Council of Europe 4th European Ministerial Conference on Mass Media Policy (Prague, 7–8 December 1994) Resolution No 1. The future of public service broadcasting
- 1996 Council of Europe Committee of Ministers recommendation No. R (96) 10 on the guarantee of the independence of public service broadcasting
- 1997 Annex to the Treaty establishing the European Community

Eesti

- 1994 Ringhäälinguseadus (seisuga 19.12.2001)
- 1998 Piiriülese televisiooni Euroopa konventsioon (1989) ja selle muutmise protokoll (1998). Ratifitseeritud Riigikogu poolt 09.12.99.

Ringhäälingu- ja meediapoliitika alaseid dokumente ja materjale veebis

COUNCIL OF EUROPE PARLIAMENTARY ASSEMBLY RECOMMENDATION 1147 *on parliamentary responsibility for the democratic reform of broadcasting* (1991)¹

1. The Committee on Culture and Education held its 2nd Colloquy on East-West Audiovisual Cooperation in Prague, in October 1990, on the subject of parliamentary responsibility for the democratic reform of broadcasting.

2. The situation of broadcasting and the approach to it is changing in both Eastern and Western Europe. In the West we witness the impact of new technologies, new forms of commercial involvement and the transfrontier dimension of broadcasting; whereas in the East political changes have washed away forty years of totalitarian ideology leaving behind a legal void. This situation leads to the present review of broadcasting throughout Europe.

3. Radio and television have a tremendous impact on public opinion. In a democracy, broadcasters have considerable power as a result of freedom of expres-

sion and the absence of censorship and must be accountable for their policies. Parliaments, which represent regional, political and cultural currents of opinion, and are guided by long-term national interest, must have the ultimate responsibility not only for setting up the legal frameworks within which radio and television are organised, but also for making provisions for guaranteeing their implementation.

4. There is no single solution for organising radio and television. Models vary from country to country and are subject to an ongoing process of adjustment. Much can, however, be learnt from past mistakes. Central and East European countries should be involved in European co-operation and discussion on these questions. Assistance should also be made available on both bilateral and multilateral levels to each country in the process of working out the model that suits best its particular situation and constraints.

5. The basic problem facing the new democracies in Central and Eastern Europe is the search for an audiovisual system to replace the former centralised, politically controlled, media. However, the alternative should not be unbridled privatisation and complete liberalisation, as they could lead to ruinous competition for exclusivity rights or even monopoly. To prevent this, the legal void left by the collapse of the totalitarian systems must urgently be filled with the notions of public service broadcasting (as distinct from public ownership), pluralism, independence and balance.

6. Other problems that are common to most Central and East European broadcasting systems are:

- The evolution of the legal, organisational and financial structures for broadcasting is out of step with the development of democratic society and the market economy in these countries. Their present economic situation and the small size of the market do not allow advertising to play a major role in the financing of broadcasting.
- There are linguistic and minority realities
- There is a lack of qualified professionals, especially at management level, to replace existing radio and television staff compromised by having subscribed to earlier ideologies.
- Their equipment is obsolete or badly serviced.
- They lack outlets in Western Europe.

7. Aware of these problems, the Assembly believes it helpful to identify the following basic principles that parliaments throughout Europe should take into account when revising broadcasting legislation in a democratic society:

The role of a broadcasting system is to provide information, education and entertainment to as wide an audience as possible, in conformity with the principles of the free flow of information, freedom of expression and human rights.

- The information and education roles of broadcasting are those of a public service providing public goods. It should be recognised that under appropriate circumstances the function of public service broadcasting may be fulfilled by publicly or privately organised entities. It is for parliament to set objectives, to vote broadcasters the necessary funds to reach these objectives, and to verify that they are effectively attained. It is for the state or government to provide the means and mechanisms for executing these decisions and it is for the professionals to produce programmes that satisfy these requirements. Ideally, the audiovisual landscape should be mixed and include a public service sector, a commercial sector and a local or regional component.
- Market forces alone, however, cannot be relied upon to ensure public service broadcasting. Purely commercial and public service objectives are oppo-

sites: the former is to make money, and therefore the companies need programmes; the latter is to provide a service in the form of programmes, and therefore the broadcasters need money. Public service broadcasting should avoid direct competition for higher audience ratings to the detriment of programme quality.

- In the fulfilment of their aims, radio and television should be accountable to a body independent of broadcasting and of the government, where relevant regional, political, social and cultural currents of opinion are represented, and which is itself accountable (however indirectly) to parliament.
- This body should ensure transparency in the ownership and management of broadcasting, and guard against harmful media concentrations.
- It should ensure pluralism at least at the level of the overall media landscape.
- It should also monitor programme standards. Guidelines or codes of conduct for presenting news, political views, violence, etc. should be drawn up in advance by parliament in concertation with broadcasters, reconciling broadcasters' rights to freedom of expression with the right of the public to receive information. Responsibility should replace censorship.
- Regional broadcasting has an important role to play within a national system, and in particular when it includes the right of minorities to express themselves. It should be protected in order to preserve regional identity and the cultural heritage, although the additional financial difficulties should not be overlooked.
- Broadcasters should be guaranteed independence whatever their sources of funding, and in particular by the diversification of these sources, including licence fees, advertising, subscriptions and the sale of services, and in addition direct state subsidies, if they are necessary, at national or regional level.
- In an increasingly interactive media landscape it is useful to take account of the principles laid out in the European Convention on Transfrontier Television.

8. The Prague colloquy was a parliamentary contribution to a global approach in parallel with expert assistance provided by the Council of Europe at the intergovernmental level to the drafting of new legislation by Central and East European states. The Assembly therefore recommends that the Committee of Ministers give high priority to the continuation of this activity.

9. Co-operation, involving contacts and, where appropriate, exchanges, should indeed continue at all levels — parliamentary, governmental and professional — as new systems cannot be invented at a stroke and new ways of thinking need time to develop.

EBU DECLARATION

Public service broadcasting: Europe's opportunity

Brussels: 1993

Europe can be proud of the long tradition of its public broadcasting. Every day, the radio and television public service channels attract tens of millions of listeners and viewers. On the eve of an unprecedented audiovisual revolution, public service broadcasting is more important than ever.

In this world in search of a new equilibrium, with the omnipresence of the media in everyday life, radio and television cannot escape far-reaching changes. In Europe, the public service broadcasters are no longer alone; commercial channels are multiplying and technological development will greatly accelerate this movement.

The coexistence of a public service sector and commercial companies can in itself perhaps be stimulating. Nonetheless, European society cannot be confined to a concept of broadcasting in which all that count are the laws of the marketplace and the constraints of advertising, and in which certain essential elements of information, education, and culture have merely a token value.

Europe deserves better. It must be more demanding. It has a right to expect that radio and television contribute actively to its further development and to reinforcing its identity, calling on the fundamental values of tolerance, diversity of opinion, free speech, the critical spirit, and humanism.

Only public service broadcasting can offer at the same time:

Programming for all

- in which everyone, whether the general public or minority audiences, can find programmes which inform, entertain, and enrich
- ruling out any cultural, sexual, religious or racial discrimination, and rejecting any social segregation by age or purchasing power
- as a factor of social cohesion
- technically accessible by the entire population

A basic general programme service, backed up by thematic channels

- truly generalist primary channels offering news and current affairs, enrichment, and entertainment, when faced with segmentation of programme offers
- together with thematic channels dealing in greater depth with certain components of the basic service

A forum for democratic debate

- With news and current affairs reporting which

- is impartial, independent, explanatory and pluralistic
- stimulates debate and clarifies the issues
- counterbalances the trend towards trivialization and sensationalism

Unrestricted public access to events of significance

- live coverage of important news events
- major sports events
- outstanding cinema films
- important cultural and musical events

A reference standard for quality

- an enhancement of all programme categories
- a concern for quality, making the public more demanding of all channels
- a sense of ethical and professional responsibility

A spirit of innovation

- providing a counterweight to the uniformity of programmes offered as a result of competition
- daring to create programmes without constantly aiming at maximum audience figures

Extensive original production

- retaining control of the product and its content
- stimulating and supporting European production
- maintaining original production in smaller economic and linguistic markets

A showcase for culture

- promoting intellectual and artistic life
- providing cultural exchanges through international cooperation between broadcasters
- developing partnerships with the film industry, the live theatre, the world of music, and cultural institutions

A contribution to reinforcement of the European identity and of its cultural and social values

- with the transborder flow of news, ideas and culture
- active and impartial participation in the emergence of true public service broadcasting in Central and Eastern Europe

A driving force in technological research and development

- active involvement in research and the development of European standards in close cooperation with industry
- introduction of new production and distribution techniques available to all broadcasters

- a guarantee that everyone may enjoy the benefits of the best possible technical quality at the best price.
- Public service broadcasters commit themselves to these objectives with all their energy. Refusing any moves towards marginalization, they are determined to play a front-ranking role and to figure amongst the leaders in terms of overall audiences.

To carry out their mission effectively, they must:

- be politically and financially independent
- possess legal structures allowing for dynamic management in a context of growing competition
- adapt their strategies to the rapid and continuous evolution of their environment, streamline their

structures, reduce operating costs, and increase productivity

- be able to draw on adequate and evolutionary mixed funding, both public and commercial, taking into account national traditions.

Public service broadcasters seek to persuade European States that they have a responsibility to secure the legislative framework necessary for the accomplishment of these objectives.

The public service created European broadcasting. Today more than ever, it constitutes an opportunity for Europe.

It must seize this chance and build upon it.

Council of Europe 4th European Ministerial Conference on Mass Media Policy Prague, 7–8 December 1994

RESOLUTION No 1. THE FUTURE OF PUBLIC SERVICE BROADCASTING

The Ministers of the States participating in the 4th European Ministerial Conference on Mass Media Policy (Prague, 7–8 December 1994);

Recalling the principles which were adopted on public and private broadcasting in Europe on the occasion of the 1st European Ministerial Conference on Mass Media Policy, held in Vienna on 9 and 10 December 1986;

Noting the importance of the changes which have taken place in broadcasting since that Conference, and in particular the emergence of the mixed system of public and commercial broadcasting;

Acknowledging that public service broadcasting, both radio and television, support the values underlying the political, legal and social structures of democratic societies, and in particular respect for human rights, culture and political pluralism;

Stressing the importance of public service broadcasting for democratic societies;

Recognising therefore the need to guarantee the permanence and stability of public service broadcasting so as to allow it to continue to operate in the service of the public;

Underlining the vital function of public service broadcasting as an essential factor of pluralistic communication accessible to everyone;

Recalling the importance of radio and stressing its great potential for the development of democratic societies, particularly at the regional and local levels;

I. General principles

Affirm their commitment to maintain and develop a strong public service broadcasting system in an environment characterised by an increasingly competitive offer of programme services and rapid technological change;

Acknowledge, in line with the conclusions adopted at the 1st European Ministerial Conference, that privately owned companies as well as public organisations may provide such a service;

Undertake to guarantee at least one comprehensive wide-range programme service comprising information, education, culture and entertainment which is accessible to all members of the public, while acknowledging that public service broadcasters must also be permitted to provide, where appropriate, additional programme services such as thematic services;

Undertake to define clearly, in accordance with appropriate arrangements in domestic law and practice and in respect for their international obligations, the role, missions and responsibilities of public service broadcasters and to ensure their editorial independence against political and economic interference;

Undertake to guarantee public service broadcasters secure and appropriate means necessary for the fulfilment of their missions;

Agree to implement these commitments in accordance with the following framework:

II. Policy framework for public service broadcasting

Public service requirements

Participating States agree that public service broadcasters, within the general framework defined for them and without prejudice to more specific public service remits, must have principally the following missions:

- to provide, through their programming, a reference point for all members of the public and a factor for social cohesion and integration of all individuals, groups and communities. In particular, they must reject any cultural, sexual, religious or racial discrimination and any form of social segregation;
- to provide a forum for public discussion in which as broad a spectrum as possible of views and opinions can be expressed;
- to broadcast impartial and independent news, information and comment;
- to develop pluralistic, innovatory and varied programming which meets high ethical and quality standards and not to sacrifice the pursuit of quality to market forces;
- to develop and structure programme schedules and services of interest to a wide public while being attentive to the needs of minority groups;
- to reflect the different philosophical ideas and religious beliefs in society, with the aim of strengthening mutual understanding and tolerance and promoting community relations in pluriethnic and multicultural societies;
- to contribute actively through their programming to a greater appreciation and dissemination of the diversity of national and European cultural heritage;
- to ensure that the programmes offered contain a significant proportion of original productions, especially feature films, drama and other creative works, and to have regard to the need to use independent producers and co-operate with the cinema sector;
- to extend the choice available to viewers and listeners by also offering programme services which are not normally provided by commercial broadcasters.

Funding

Participating states undertake to maintain and, where necessary, establish an appropriate and secure funding framework which guarantees public service broadcasters the means necessary to accomplish their missions. There exist a number of sources of funding for sustaining and promoting public service broad-

casting, such as: licence fees, public subsidies, advertising and sponsorship revenue; sales of their audiovisual works and programme agreements. Where appropriate, funding may also be provided from charges for thematic services offered as a complement to the basic service.

The level of licence fee or public subsidy should be projected over a sufficient period of time so as to allow public service broadcasters to engage in long term planning.

Economic practices

Participating states should endeavour to ensure that economic practices such as the concentration of media ownership, the acquisition of exclusive rights and the control over distribution systems such as conditional access techniques, do not prejudice the vital contribution public service broadcasters have to make to pluralism and the right of the public to receive information.

Independence and accountability

Participating states undertake to guarantee the independence of public service broadcasters against political and economic interference. In particular, day to day management and editorial responsibility for programme schedules and the content of programmes must be a matter entirely for the broadcasters themselves.

The independence of public service broadcasters must be guaranteed by appropriate structures such as pluralistic internal boards or other independent bodies.

The control and accountability of public service broadcasters, especially as regards the discharge of their missions and use of their resources, must be guaranteed by appropriate means.

Public service broadcasters must be directly accountable to the public. To that end, public service broadcasters should regularly publish information on their activities and develop procedures for allowing viewers and listeners to comment on the way in which they carry out their missions.

Means of transmission

Participating states should ensure that public service broadcasters are guaranteed adequate means of transmission and, as the case may be, of retransmission, to enable them to fulfil their missions.

New communications technologies

Participating states should bear in mind that new communications technologies are giving rise to profound changes in broadcasting, which require them to develop clear principles for sustaining a system of public service broadcasting capable of evolving in the new technological context.

Participating states should encourage public service broadcasters to contribute to the development of research and experimentation in new communications technologies in close collaboration with industry, taking account of the interests of consumers.

Particular attention should be given to developing the opportunities offered by telecommunications for the introduction of digital broadcasting and new services.

Public service broadcasters should be able to exploit new technologies necessary for the fulfilment of their missions.

Participating states, together with public service broadcasters, should examine at regular intervals at the European level the impact of technological change on the role of public service broadcasting at both the national and transnational levels.

European co-operation and solidarity

Bearing in mind the possibilities offered by existing European structures, participating States should facilitate co-operation between those public service broadcasters wishing to collaborate and form alliances in areas such as programme exchange, the production of programmes, technological research and the development of multilateral public service channels.

The Council of Europe should follow closely the development of multilateral public service channels and study the problems which may arise in this respect.

Council of Europe Committee of Ministers Recommendation No. R (96) 10 on the guarantee of the independence of public service broadcasting (adopted 11. Sept. 1996)

The Committee of Ministers, under the terms of Article 15. b of the Statute of the Council of Europe,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members for the purpose of safeguarding and realising the ideals and principles which are their common heritage;

Recalling that the independence of the media, including broadcasting, is essential for the functioning of a democratic society;

Stressing the importance which it attaches to respect for media independence, especially by governments;

Recalling in this respect the principles endorsed by the governments of the member states of the Council of Europe set out in the declaration on freedom of expression and information on 29 April 1982, especially as regards the need for a wide range of independent and autonomous means of communication allowing for the reflection of a diversity of ideas and opinions;

Reaffirming the vital role of public service broadcasting as an essential factor of pluralistic communication which is accessible to everyone at both national and regional levels, through the provision of a basic comprehensive programme service comprising information, education, culture and entertainment;

Recalling the commitments accepted by the representatives of the states participating in the 4th European Ministerial Conference on Mass Media Policy (Prague, 7 to 8 December 1994) in the framework of Resolution No. 1 on the future of public service broadcasting, especially respect for the independence of public service broadcasting organisations;

Noting the need to develop further the principles on the independence of public service broadcasting set out in the aforementioned Prague resolution in the light of the challenges raised by political, economic and technological change in Europe;

Considering that, in the light of these challenges, the independence of public service broadcasting should be guaranteed expressly at the national level by means of a body of rules dealing with all aspects of its functioning;

Underlining the importance of ensuring strict respect for these rules by any person or authority external to public service broadcasting organisations,

Recommends the governments of the member states:

- to include in their domestic law or in instruments governing public service broadcasting organisations provisions guaranteeing their independence in accordance with the guidelines set out in the Appendix to this recommendation;
- to bring these guidelines to the attention of authorities responsible for supervising the activities of public service broadcasting organisations as well as to the attention of the management and staff of such organisations.

Guidelines on the guarantee of the independence of public service broadcasting

I. General provisions

1. The legal framework governing public service broadcasting organisations should clearly stipulate their editorial independence and institutional autonomy, especially in areas such as:

- the definition of programme schedules;
- the conception and production of programmes;
- the editing and presentation of news and current affairs programmes;
- the organisation of the activities of the service;

- recruitment, employment and staff management within the service;
- the purchase, hire, sale and use of goods and services;
- the management of financial resources;
- the preparation and execution of the budget;
- the negotiation, preparation and signature of legal acts relating to the operation of the service;
- the representation of the service in legal proceedings as well as with respect to third parties.

2. The provisions relating to the responsibility and supervision of public service broadcasting organisations and their statutory organs should be clearly defined in the governing legal framework.

3. The programming activities of public service broadcasting organisations shall not be subject to any forms of censorship. No *a priori* control of the activities of public service broadcasting organisations shall be exercised by external persons or bodies except in exceptional cases provided for by law.

II. Boards of management of public service broadcasting organisations

A. Competences

4. The legal framework governing public service broadcasting organisations should stipulate that their boards of management are solely responsible for the day-to-day operation of their organisation.

B. Status

5. The rules governing the status of the boards of management of public service broadcasting organisations, especially their membership, should be defined in a manner which avoids placing the boards at risk of any political or other interference.

6. These rules should, in particular, stipulate that the members of boards of management or persons assuming such functions in an individual capacity:

- exercise their functions strictly in the interests of the public service broadcasting organisation which they represent and manage;
- may not, directly or indirectly, exercise functions, receive payment or hold interests in enterprises or other organisations in media or media-related sectors where this would lead to a conflict of interest with the management functions which they exercise in their public service broadcasting organisation;
- may not receive any mandate or take instructions from any person or body whatsoever other than the bodies or individuals responsible for the supervision of the public service broadcasting organisation in question, subject to exceptional cases provided for by law.

C. Responsibilities

7. Subject to their accountability to the courts for the exercise of their competences in cases provided for by

law, the boards of management of public service broadcasting organisations or individuals assuming such functions in an individual capacity, should only be accountable for the exercise of their functions to the supervisory body of their public service broadcasting organisation.

8. Any decision taken by the aforementioned supervisory bodies against members of the boards of management of public service broadcasting organisations or persons assuming such functions in an individual capacity for breach of their duties and obligations should be duly reasoned and subject to appeal to the competent courts.

III. Supervisory bodies of public service broadcasting organisations

A. Competences

9. The legal framework governing public service broadcasting organisations should define clearly and precisely the competences of their supervisory bodies.

10. The supervisory bodies of public service broadcasting organisations should not exercise any *a priori* control over programming.

B. Status

11. The rules governing the status of the supervisory bodies of public service broadcasting organisations, especially their membership, should be defined in a way which avoids placing the bodies at risk of political or other interference.

12. These rules should, in particular, guarantee that the members of the supervisory bodies:

- are appointed in an open and pluralistic manner;
- represent collectively the interests of society in general;
- may not receive any mandate or take any instructions from any person or body other than the one which appointed them, subject to any contrary provisions prescribed by law in exceptional cases;
- may not be dismissed, suspended or replaced during their term of office by any person or body other than the one which appointed them, except where the supervisory body has duly certified that they are incapable of or have been prevented from exercising their functions;
- may not, directly or indirectly, exercise functions, receive payment or hold interests in enterprises or other organisations in media or media-related sectors where this would lead to a conflict of interest with their functions within the supervisory body.

13. Rules on the payment of members of the supervisory bodies of public service broadcasting organisations should be defined in a clear and open manner by the texts governing these bodies.

IV. Staff of public service broadcasting organisations

14. The recruitment, promotion and transfer as well as the rights and obligations of the staff of public service broadcasting organisations should not depend on origin, sex, opinions or political, philosophical or religious beliefs or trade union membership.

15. The staff of public service broadcasting organisations should be guaranteed without discrimination the right to take part in trade union activities and to strike, subject to any restrictions laid down by law to guarantee the continuity of the public service or other legitimate reasons.

16. The legal framework governing public service broadcasting organisations should clearly stipulate that the staff of these organisations may not take any instructions whatsoever from individuals or bodies outside the organisation employing them without the agreement of the board of management of the organisation, subject to the competences of the supervisory bodies.

V. Funding of public service broadcasting organisations

17. The rules governing the funding of public service broadcasting organisations should be based on the principle that member states undertake to maintain and, where necessary, establish an appropriate, secure and transparent funding framework which guarantees public service broadcasting organisations the means necessary to accomplish their missions.

18. The following principles should apply in cases where the funding of a public service broadcasting organisation is based either entirely or in part on a regular or exceptional contribution from the state budget or on a licence fee:

- the decision-making power of authorities external to the public service broadcasting organisation in question regarding its funding should not be used to exert, directly or indirectly, any influence over the editorial independence and institutional autonomy of the organisation;
- the level of the contribution or licence fee should be fixed after consultation with the public service broadcasting organisation concerned, taking account of trends in the costs of its activities, and in a way which allows the organisation to carry out fully its various missions;

- payment of the contribution or licence fee should be made in a way which guarantees the continuity of the activities of the public service broadcasting organisation and which allows it to engage in long term planning;
 - the use of the contribution or licence fee by the public service broadcasting organisation should respect the principle of independence and autonomy mentioned in guideline no. 1;
 - where the contribution or licence fee revenue has to be shared among several public service broadcasting organisations, this should be done in a way which satisfies in an equitable manner the needs of each organisation.
19. The rules on the financial supervision of public service broadcasting organisations should not prejudice their independence in programming matters as stated in guideline no. 1.

VI. The programming policy of public service broadcasting organisations

20. The legal framework governing public service broadcasting organisations should clearly stipulate that they shall ensure that news programmes fairly present facts and events and encourage the free formation of opinions.

21. The *cases* in which public service broadcasting organisations may be compelled to broadcast official messages, declarations or communications, or to report on the acts or decisions of public authorities, or to grant airtime to such authorities should be confined to exceptional circumstances expressly laid down in laws or regulations.

22. Any official announcements should be clearly described as such and should be broadcast under the sole responsibility of the commissioning authority.

VII. Access by public service broadcasting organisations to new communications technologies

23. Public service broadcasting organisations should be able to exploit new communications technologies and, where authorised, to develop new services based on such technologies in order to fulfil in an independent manner their missions as defined by law.

Annex to the Treaty establishing the European Community

Signed October 2, 1997

The high contracting parties

Considering that the system of public broadcasting in the Member States is directly related to the democratic, social and cultural needs of each society and to the need to preserve media pluralism

Have agreed upon the following interpretative provisions, which shall be annexed to the Treaty establishing the European Community: The provisions of this Treaty shall be without prejudice to the compe-

tence of Member States to provide for the **funding of public service broadcasting** in so far as such funding is granted to broadcasting organizations for the fulfilment of the public service remit as conferred, defined and organized by each Member State, and that such funding does not affect trading conditions and competition in the Community to an extent which would be contrary to the common interest, while the realization of the remit of that public service shall be taken into account.

RINGHÄÄLINGUSEADUS

Vastu võetud 19. mail 1994. a.

1. peatükk ÜLDSÄTTED

§ 1. Seaduse ülesanne

- (1) Ringhäälinguseadus sätestab:
- 1) ringhäälingus informatsiooni edastamise korra ja ringhäälingu tegevuspõhimõtted;
 - 2) ringhäälingus informatsiooni edastamiseks mõeldud tehniliste vahendite (saatjad, saatjate võrgud) valdamise ja omamise tingimused;
 - 3) ringhäälingus osalevate avalik-õiguslike isikute asutamise ja tegutsemise alused ning tegevuse lõpetamise korra;
 - 4) ringhäälingu eraõiguslike isikute tegevuse korra ringhäälingulubade alusel.
- (2) Käesoleva seadusega luuakse õiguslikud alused Eestis tegutsevate ringhäälinguorganisatsioonide poolt edastatavate televisioonisaadete ja -programmide vastavuse tagamiseks Riigikogu poolt ratifitseeritud välislepingute nõuetele. [16.06.1999]

§ 1¹. Seaduse kohaldamine

- (1) Käesolevat seadust kohaldatakse kõigile Eestis asuvatele ringhäälinguorganisatsioonidele.
- (2) Käesoleva seaduse tähenduses loetakse ringhäälinguorganisatsioon Eestis asuvaks, kui:
- 1) tema juhatus asub Eestis ja toimetuse otsused teleprogrammide saatekava kohta tehakse Eestis;
 - 2) tema juhatus asub Eestis ja Eestis töötab oluline osa teleprogrammide edastamisega tegelevatest töötajatest, kuid otsused programmide saatekava kohta tehakse mõnes Euroopa Liidu liikmesriigis või piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riigis;
 - 3) tema juhatus asub Eestis, kuid oluline osa teleprogrammide edastamisega tegelevatest töötajatest asub nii Eestis kui ka mõnes Euroopa Liidu liikmesriigis või piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riigis;

- 4) oluline osa teleprogrammide edastamisega tegelevatest töötajatest ei tööta Eestis ega mõnes Euroopa Liidu liikmesriigis või piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riigis, kuid ringhäälinguorganisatsioon alustas Eestis esimesena teleprogrammi edastamist vastavalt Eesti seadustele ja oluline osa tema majandustegevusest toimub Eestis;
- 5) tema juhatus asub Eestis või mõnes Euroopa Liidu liikmesriigis või piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riigis, aga otsused teleprogrammide saatekava kohta tehakse kolmandas riigis või, vastupidi, tema juhatus asub kolmandas riigis, aga otsused teleprogrammide saatekava kohta tehakse Eestis või mõnes Euroopa Liidu liikmesriigis või piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riigis, kuid oluline osa tema teleprogrammide edastamisega tegelevatest töötajatest asub Eestis.

(3) Ringhäälinguorganisatsioonile, kelle suhtes ei saa kohaldada käesoleva paragrahvi 2. lõike sätteid ja kes ei kuulu Euroopa Liidu mõne liikmesriigi või mõne piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riigi jurisdiktsiooni alla, kohaldatakse käesolevat seadust juhul, kui:

- 1) ta kasutab Eestis antud sagedust (kanalit);
- 2) ta ei kasuta Eestis antud sagedust (kanalit), kuid kasutab Eestile kuuluvat satelliidivõimsust;
- 3) ta ei kasuta Eestis antud sagedust ega Eestile kuuluvat satelliidivõimsust, kuid kasutab Eestis asuvat satelliitsidet saatvat maajaama. [19.04.2000]

§ 2. Ringhääling

Ringhääling käesoleva seaduse tähenduses on raadio- või televisiooniprogrammide edastamine eetri (sealhulgas satelliidi) või kaabellevivõrgu kaudu kodeerimata või kodeeritud kujul eesmärgiga teha need üldkasutatavate vastuvõtuvahenditega üldsusele kättesaadavaks. [16.06.1999]

§ 3. Ringhäälingusaatja, -saatjate võrk ja -sagedus

- (1) Ringhäälingusaatja on käesoleva seaduse tähenduses tehniliste vahendite kogum, mille abil väljastatakse avatud keskkonda televisiooni- või raadiosignaali, mis on ringhäälingu informatsiooni kandja.
- (2) Ringhäälingusaatjate võrk on sidekanalitega ühendatud saatjate kogum, mille abil edastatakse üheaegselt ringhäälingu ühe saatja tegevusulatusest suuremal territooriumil informatsiooni kandev signaal.
- (3) Ringhäälingusagedus on televisiooni- või raadiosignaali edastamiseks ette nähtud korras eraldatud raadiosagedusspektri osa, mida võib tähistada kanalina.
- (4) Ringhäälingukanalid ja -sagedused määrab Sideamet kooskõlas Eesti Vabariigi välislepingute ja rahvusvaheliste kokkulepetega. [16.06.1999]

§ 4. Saade ja programm

- (1) Saade on ajaliselt piiritletud, ringhäälingu kaudu signaalina edastatud ning heli, teksti, kujutise või nende kogumina üldkasutatavate vastuvõtuvahenditega vastuvõetav informatsioon.
- (2) Programm on teadlikult järjestatud saadete kogum, mida edastatakse kindlaksmääratud kanalitel ehk sagedustel. Programmil on oma nimi, mis avalikustatakse vähemalt kaks korda ööpäevas, sealhulgas saatepäeva alguses ja lõpus. [16.06.1999]
- (3) [kehtetu alates 16.06.1999]

§ 4¹. Programmi struktuur ja maht

- (1) Ringhäälinguorganisatsioon tagab oma saadete või programmi päevamahust vähemalt 5 protsenti tema enda poolt toodetud uudistesaadete edastamiseks, välja arvatud pühapäevases ja riiklike pühade programmis. Ringhäälinguorganisatsiooni enda poolt toodetud uudistesaadeteks loetakse ka sellist uudistesaadet, mis sisaldab vähemalt kahe erineva uudistetootja poolt toodetud uudiseid.
- (2) Ringhäälinguorganisatsioon tagab teleprogrammi iga kalendrikuu mahust, millest on maha arvatud uudiste-, spordi- ja mänge sisaldavate saadete ning reklaami, otsepakkumise ja teleteksti maht, vähemalt 10 protsenti omatoodangu edastamiseks. Ringhäälinguorganisatsioon edastab käesolevas lõikes sätestatud omatoodangu miinimummahust vähemalt 50 protsenti parimal vaadatavuse ajal ajavahemikus kella 19-st kuni 23-ni. [19.04.2000]
- (3) Omatoodang käesoleva seaduse tähenduses on ringhäälinguorganisatsiooni enda või koostöös Euroopa Liidu mõne liikmesriigi tootjaga toodetud või ringhäälinguorganisatsiooni poolt mõnelt Euroopa sõltumatult tootjalt tellitud saated või programmid Eesti tänapäeva või eesti kultuuripärandi vallas. [19.04.2000]
- (4) Televisiooniorganisatsioon tagab oma programmi (programmide) kalendriaasta mahust, millest on maha arvatud uudiste-, spordi- ja mänge sisaldavate saadete ning reklaami, otsepakkumise ja teleteksti maht, vähemalt 51 protsenti Euroopa päritoluga teoste edastamiseks. [19.04.2000]

- (5) Televisiooniorganisatsioon tagab oma programmi (programmide) kalendriaasta mahust, millest on maha arvatud uudiste-, spordi- ja mänge sisaldavate saadete ning reklaami, otsepakkumise ja teleteksti maht, vähemalt 10 protsenti Euroopa päritolu teoste edastamiseks, mida on loonud sellest ringhäälinguorganisatsioonist sõltumatud tootjad. Nimetatud teoste hulgas peab olema teoseid, mille tootmisest ei ole möödunud rohkem kui viis aastat. [19.04.2000]
- (6) Käesoleva paragrahvi 4. ja 5. lõikes sätestatud nõudeid ei kohaldata nende televisiooniprogrammide suhtes, mis on mõeldud kohalikele vaatajatele ning mida edastatakse ühe ringhäälingusaatja kaudu, mis ei ole osa üleriigilisest saatjatevõrgust. [19.04.2000]
- (7) [Kehtetu alates 19.04.2000]
- (8) Ringhäälinguorganisatsiooni programmi nädalamaht peab olema vähemalt:
 - 1) 84 tundi raadiosaadete ja -programmide edastamisel;
 - 2) 56 tundi televisioonisaadete ja -programmide edastamisel.
 - 3) 21 tundi televisioonisaadete ja -programmide edastamisel kohaliku ringhäälingu- või ringhäälingu-kaabelvõrgu alusel. [19.12.2001]

§ 4². Euroopa päritolu teosed

- (1) Euroopa päritolu teosed käesoleva seaduse tähenduses on:
 - 1) Eestis ja Euroopa Liidu liikmesriikides toodetud teosed;
 - 2) piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud kolmandates riikides toodetud teosed, mis vastavad käesoleva paragrahvi 3. lõike tingimustele;
 - 3) muudest Euroopa kolmandatest riikidest pärinevad teosed, mis vastavad käesoleva paragrahvi 4. lõikes nimetatud tingimustele.
- (2) Käesoleva paragrahvi 1. lõike punktide 2 ja 3 sätteid kohaldatakse tingimusel, et Eesti või Euroopa Liidu liikmesriikidest pärinevate teoste suhtes ei kohaldata kõnealustes kolmandates riikides diskrimineerivaid meetmeid.
- (3) Käesoleva paragrahvi 1. lõike punktides 1 ja 2 nimetatud teosed on põhiosas valminud koostöös ühes või mitmes 1. lõike punktides 1 ja 2 nimetatud riigis elavate autorite ja töötajatega eeldusel, et need teosed vastavad vähemalt ühele järgmisest kolmest tingimusest:
 - 1) teose on valmistanud üks või mitu tootjat, kes asuvad ühes või mitmes nimetatud riigis;
 - 2) teose tootmist jälgib ja kontrollib tegelikkuses üks või mitu tootjat, kes asuvad ühes või mitmes nimetatud riigis;
 - 3) nendes riikides asuvate ühistootjate panus moodustab enamiku ühistootmise kuludest ja ühistootmist ei kontrolli üks ega mitu väljaspool kõnealuseid riike asuvat tootjat.
- (4) Käesoleva paragrahvi 1. lõike punktis 3 nimetatud teosed on täielikult või ühistoodanguna ühes või mitmes Euroopa Liidu liikmesriigis asuvate tootjatega

valmistanud sellised tootjad, kes asuvad ühes või mitmes kolmandas Euroopa riigis, kellega Euroopa Liidul on audiovisuaalala lepingud ning need teosed on põhiosas valmistatud koostöös ühes või mitmes Euroopa riigis asuvate autorite ja töötajatega.

(5) Teoseid, mis ei ole Euroopa päritolu teosed käesoleva paragrahvi 1. lõike tähenduses, kuid on valmistatud Euroopa Liidu liikmesriikide ja kolmandate riikide vaheliste ühistootmislepingute raames, käsitatakse Euroopa päritolu teostena tingimusel, et Euroopa Liidu ühistootjad katavad suurema osa tootmiskuludest ja et tootmist ei kontrolli üks ega mitu väljaspool Euroopa Liidu liikmesriigi territooriumi asuvat tootjat.

(6) Teoseid, mis ei ole Euroopa päritolu teosed käesoleva paragrahvi 1. ja 5. lõike tähenduses, kuid mis põhiosas on valminud koostöös ühes või enam liikmesriigis elavate autorite ja töötajatega, käsitatakse Euroopa päritolu teostena ulatuses, mille moodustab Euroopa Liidu ühistootjate panus tootmiskuludest. [19.04.2000]

§4³. Euroopa sõltumatu tootja

Euroopa sõltumatu tootja käesoleva seaduse tähenduses on:

- 1) tootja, kelle aktsiate enamus või aktsiate jaotusega määratud häälte enamus kuulub Eesti, mõne Euroopa Liidu liikmesriigi või piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riigi juriidilistele või füüsilistele isikutele;
- 2) tootja, kelle seaduse või lepingu alusel üleantud autoriõigused või autoriõigusega kaasnevad õigused toodangule kuuluvad Eesti, mõne Euroopa Liidu liikmesriigi või piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riigi juriidilistele või füüsilistele isikutele;
- 3) tootja, kes viimase kahe aasta jooksul on tootnud mitte rohkem kui 90 protsenti oma audiovisuaaltoodangust ühele ja samale ringhäälinguorganisatsioonile. [19.04.2000]

§5. Ringhäälinguorganisatsioon

(1) Ringhäälinguorganisatsioon (raadio- või televisiooniorganisatsioon) käesoleva seaduse tähenduses on ettevõtja, mittetulundusühing, sihtasutus või avalikõiguslik juriidiline isik, kellel on toimetust vastutus ühe või mitme programmi koostamisel ja kes edastab või laseb edastada programme ringhäälingus.

(2) Ringhäälinguorganisatsioon edastab saateid või programme käesoleva seaduse 6. peatükis sätestatud ringhäälinguloa alusel, kui käesoleva seadusega ei ole sätestatud teisiti.

[16.06.1999]

§ 5¹. Operaator

(1) Operaator käesoleva seaduse tähenduses on ettevõtja või ringhäälinguorganisatsioon, kes edastab või taasedastab ringhäälinguorganisatsioonide saateid ja programme ringhäälingus.

(2) Operaator peab oma tegevuses järgima teede- ja sideministri poolt ringhäälingusaatjatele kehtestatud tehnilisi nõudeid.

(3) Operaator võib edastada või taasedastada ainult ringhäälinguorganisatsioonide saateid ja programme ning peab omama selleks nende ringhäälinguorganisatsioonide luba. Operaator ei vastuta ringhäälinguorganisatsiooni ebaseadusliku tegevuse eest, välja arvatud juhul, kui ringhäälinguorganisatsioon ise on operaator. [16.06.1999]

§ 5². Edastamine ja taasedastamine

(1) Edastamine käesoleva seaduse tähenduses on elekterside vahendite abil ringhäälinguorganisatsiooni saadete või programmide üldsusele tajutavaks muutmine.

(2) Edastajaks võib olla ringhäälinguorganisatsioon või operaator.

(3) Taasedastamine on ringhäälinguorganisatsiooni saate või programmi muutmata kujul edastamine teise ringhäälinguorganisatsiooni või operaatori poolt.

(4) Saadete ja programmide edastamine ja taasedastamine on lubatud ainult nende suhtes õigusi omavate isikute loal. [16.06.1999]

2. peatükk RINGHÄÄLINGU TEGEVUSPÕHIMÕTTED

§ 6. Tegevusvabadus

(1) Ringhäälinguorganisatsioonil on õigus seadustest ja ringhäälinguloa tingimustest kinni pidades vabalt otsustada oma saadete ja programmide sisu üle.

(1¹) [Kehtetu 19.04.2000]

(2) Seadusega tagatud loomevabaduse piiramine on karistatav haldus- või kriminaalkorras.

(3) Kohus võib oma menetluses olevates asjades seaduses ettenähtud alustel ja korras keelata teatud saate või selle osa edastamise ringhäälingus.

§ 6¹. Poliitiline tasakaalustatus Saateaja andmisel erakonnale või poliitilisele liikumisele oma seisukohtade tutvustamiseks peab ringhäälinguorganisatsioon tagama samas programmis võimaluse anda seda põhjendamatult viivitusega ka teisele erakonnale või poliitilisele liikumisele. [16.06.1999]

§ 7. Informatsiooniallika kaitse

(1) Ringhäälinguorganisatsioon ei või avalikustada temale informatsiooni edastanud isiku andmeid, kui see isik seda ei soovi.

(2) Ringhäälingujaam ei ole kohustatud avalikustama temale oma tegevuses teatavaks saanud informatsiooni.

(3) Ringhäälinguorganisatsioon peab tõe tuvastamiseks seaduses ettenähtud alustel ja korras esitama kohtule käesoleva paragrahvi 1. ja 2. lõikes nimetatud andmed ning informatsiooni.

§ 7¹. Vastuvõtu ja taasedastamise vabadus

(1) Välisriikidest pärit raadio- ja telesaadete ning raadio- ja teleprogrammide vastuvõtmist ja taasedastamist ei piirata.

(2) Erinevalt käesoleva paragrahvi 1. lõikes sätestatud võib kehtestada kooskõlas Riigikogu poolt ratifitseeritud välislepingute nõuetega ajutisi piiranguid, kui teistest riikidest pärit telesaade või programm:

- 1) rikub selgelt ja tõsiselt ringhäälinguprogrammi üldtunnustatud moraalseid ja eetilisi põhimõtteid määral, mis võib kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või moraalselt arengut;
 - 2) võib õhutada rassilist, soolist, usulist või rahvuslikku vihkamist;
 - 3) sisaldab pornograafiat või põhjendamatu vägi-valda.
- (3) Euroopa Liidu liikmesriikidest ja piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riikidest pärit televisiooniprogrammide puhul võib rakendada piiranguid üksnes juhul, kui:
- 1) televisiooniorganisatsioon on käesolevas paragrahvis toodud nõudeid rikkunud vähemalt kahel korral võimaliku piirangu rakendamisele eelnenud ühe aasta jooksul;
 - 2) Eesti pädev asutus on televisiooniorganisatsioonile ja Euroopa Liidu pädevale institutsioonile teatanud rikkumistest ning meetmetest, mida kavatsetakse rakendada, kui samalaadne rikkumine peaks korduma;
 - 3) Eesti pädeva asutuse ja Euroopa Liidu pädeva institutsiooni konsultatsioonid pole 15 päeva jooksul käesoleva lõike punktis 2 sätestatud teatamisest alates viinud kokkuleppele ning väidetav rikkumine jätkub.
- (4) Käesolevas paragrahvis sätestatu laieneb kõigile telesaadetele ja -programmidele, mis võivad kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või moraalselt arengut, välja arvatud juhul, kui saateaja valiku või tehniliste meetmetega tagatakse, et nende saadete või programmide levialas olevad alaealised ei saa neid vastu võtta.
- (5) Lisaks käesoleva paragrahvi 4. lõikes toodule tagatakse, et selliste saadete kodeerimata kujul edastamisele eelneb neile vastav hoiatus helis või selgelt tajutaval visuaalsel kujul. [19.04.2000]

§ 8. Vastulause esitamise õigus

(1) Igal füüsilisel või juriidilisel isikul, sõltumata tema kodakondsusest või asukohast, kelle seaduslikke õigusi, eriti mainet, on kahjustatud ringhäälinguprogrammis ebaõigete faktide esitamise, on õigus esitada vastulause või taotleda muude võrdväärsete vahendite rakendamist, mis peavad olema kooskõlas tsiviil-, haldus- või kriminaalõiguse sätetega. [19.04.2000]

(2) Ringhäälinguorganisatsioon tagab vastulause esitamise võimaluse või muude võrdväärsete vahendite rakendamise ega tee takistusi põhjendamatu tähtaegade või tingimustega. Vastulause esitamise soovist tuleb ringhäälinguorganisatsioonile kirjalikult teatada 20 päeva jooksul, alates taotluse põhjustanud saate edastamisest. Ringhäälinguorganisatsioon edastab vas-

tulause samas programmis hiljemalt 20 päeva jooksul pärast põhjendatud taotluse saamist. [19.04.2000]

(3) Vastulause esitaja ei ole kohustatud hüvitama ringhäälingus vastulause edastamisega seotud kulutusi. [16.06.1999]

(4) Vastulause taotluse võib tagasi lükata, kui vastulause pole õigustatud käesoleva paragrahvi 1. lõikes toodud tingimuste alusel. Samuti siis, kui taotlus sisaldab karistatavat tegu või kui taotluse rahuldamine tooks ringhäälinguorganisatsioonile kaasa tsiviilvastutuse või kui sellega eiratakse üldtunnustatud moraalinorme. [19.04.2000]

§ 9. Kõlbluse ja seaduslikkuse tagamine

(1) Ringhäälinguorganisatsioon ei edasta saateid, mille sisu on kõlblusvastane või vastuolus põhiseaduse või seadustega.

(2) Teleprogrammidele, mis tõenäoliselt võivad kahjustada alaealiste füüsilist, vaimset või moraalselt arengut, laienevad käesoleva seaduse § 7¹ 2. lõike punktis 1 ning sama paragrahvi 4. ja 5. lõikes sätestatud nõuded, välja arvatud, kui saateaja valiku või vastavate tehniliste meetmetega tehakse alaealistele võimatuks nende saadete või programmide vastuvõtmine tavaloludes. [19.04.2000]

(3) Kui käesoleva paragrahvi 2. lõikes nimetatud saateid edastatakse kodeerimata kujul, peab sellele eelneva vastava hoiatus helis või peab see saade olema äratuntav vastava sümboli abil, mis on nähtav kogu saate jooksul. [19.04.2000]

§ 10. Hädaohuteadete edastamine

(1) Ühiskonna julgeolekut või põhiseaduslikku korda ähvardava ohu korral on ringhäälinguorganisatsioon kohustatud viivitamatult kõigis oma programmides oma kulul väljastama Riigikogu, Vabariigi Presidendi ning Vabariigi Valitsuse ametlikke teateid.

(2) Ringhäälinguorganisatsioon edastab viivitamatult ja tasuta kõigis oma programmides informatsiooni, mis on vajalik inimese elu, tervise ja julgeoleku kaitseks või varalise kahju või hädaohu ärahoidmiseks, samuti keskkonnakahjustuse ärahoidmiseks või selle vähendamiseks. [16.06.1999]

§ 11. Autoriõiguse tagamine

Ringhäälinguorganisatsioon ja operaator on kohustatud oma tegevuses järgima **autoriõiguse seaduses** (RT 1992, 49, 615; RTI 1999, 36, 469) sätestatud nõudeid. [16.06.1999]

§ 11¹. Televisiooniülekanne ainuõiguse kasutamise piirang

(1) Vabariigi Valitsus kehtestab vastavas nimekirjas need sündmused, mida peetakse Eesti üldsuse jaoks oluliseks ning mida tuleks seetõttu edastada nii, et märkimisväärne osa üldsusest saaks neid vabalt vastu võtta mittetasulises televisioonis kas tervikuna või osaliselt otseülekanDES või hiljem salvestusena.

(2) Kui Eesti ringhäälinguorganisatsioon on hankinud endale ainuõiguse kanda üle selliseid sündmusi, mille

mõni Euroopa Liidu liikmesriik või piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooniga ühinenud riik on võtnud oma vastavasse tähtsamate sündmuste loetellu, ei saa ta ainuõigust kasutada juhul, kui märkimisväärne osa kõnealuse riigi üldsusest ei saa jälgida nende tähtsamate sündmuste ülekannet mittetasulises televisioonis.

(3) Mittetasuline televisioon käesoleva seaduse tähenduses on saadete või programmide edastamine televisioonis nii, et vaatajad ei pea, lisaks televisiooniorganisatsiooni rahastamise üldlevinud viisile, maksma selle eest eraldi tasu.

(4) Eesti üldsuse märkimisväärne osa käesoleva seaduse tähenduses on võrdne vähemalt 70 protsendiga Eesti elanikest.

[19.04.2000]

§ 12. Saadete salvestuste säilitamise kohustus

(1) Ringhäälinguorganisatsioon tagab edastatud saadete salvestamise. [16.06.1999]

(2) Salvestused säilitatakse, arvates nende edastamisest, vähemalt 20 päeva vältel.

(3) Kohus võib oma menetluses olevates asjades määrata konkreetsete saadete salvestuste säilitamiseks pikemaid tähtaegu.

§ 13. Vastutavad toimetajad

(1) Ringhäälinguorganisatsioon määrab edastatavatele saadetele ja programmidele vastutavad toimetajad.

(2) Vastutav toimetaja tagab edastatavates saadetes ja programmides käesoleva seaduse nõuetest ja heast ajakirjandustavast kinnipidamise ning sõnavabaduse põhimõtete järgimise.

(3) Vastutavate toimetajate nimekiri on üldsusele kättesaadav.

(4) Vastutavate toimetajate nimekiri säilitatakse kolme aasta vältel, arvates saate edastamise kuupäevast.

[16.06.1999]

3. peatükk

REKLAAM, OTSEPAKKUMINE JA SPONSORLUS

§ 14. Reklaam ja otsepakkumine

(1) Reklaam ringhäälingus on heli, kujutise või heli ja kujutise kogumina ringhäälingus tasu eest edastatav teade, mille eesmärk on toote või teenuse omaduste demonstreerimise, selgitamise või hinnangute andmise kaudu saavutada isiku või isikute grupi huvides tarbijate teatud käitumine.

(2) Otsepakkumine käesoleva seaduse tähenduses on reklaami erivorm, mille eesmärk on kaupade või teenuste müügiks pakkumine. Otsepakkumise vormid on otsepakkumise lõik ja otsepakkumise saade.

(3) Ringhäälinguorganisatsiooni programmide saate-aeg, mida kasutatakse reklaamiks või otsepakkumiseks, on kaup, mida müüakse tellijale. [16.06.1999]

§ 15. Reklaamile ja otsepakkumisele esitatavad nõuded

(1) Reklaam ja otsepakkumine peab olema programmi muudest osadest lahus ning heli, kujutise või heli ja kujutise kogumina programmis selgelt eristatav.

(2) Ringhäälingus edastatavale reklaamile ja otsepakkumisele laieneb **reklaamiseaduses** (RT I 1997, 52, 835; 1999, 27, 388; 30, 415) sätestatu. Lisaks reklaamiseaduses sätestatud nõuetele laienevad ringhäälingus edastatavale reklaamile ja otsepakkumisele käesoleva paragrahvi 3.–6. lõikes sätestatud nõuded.

(3) Telereklaamis ja otsepakkumises ei tohi:

1) kasutada alalävisele tajule suunatud võtteid;

2) kasutada selle isiku häält ega kujutist, kes esineb uudistesaaate diktori, saatejuhi või kommentaatorina aktuaalseid poliitilisi sündmusi ja probleeme käsitlevates saadetes.

(4) Telereklaam ja otsepakkumine ei tohi:

1) põhjustada inimeste tervist ja turvalisust kahjustavat käitumist ega soodustada keskkonnakahjulikku käitumist;

2) põhjustada alaealistele moraalset ega füüsilist kahju ning peab seetõttu vastama nende kaitsmise eesmärgil järgmistele nõuetele:

– ei kasutata ära alaealise usaldust oma vanemate, õpetajate või teiste isikute vastu;

– põhjendamatult ei näidata alaealisi ohtlikes olukordades;

3) otsepakkumine ja reklaam ei tohi õhutada alaealisi sõlmima kaupade või teenuste müügi- või rendilepinguid.

(5) Alkohoolsete jookide telereklaam ja otsepakkumine ei tohi:

1) olla otseselt suunatud alaealistele ega kujutada alaealisi neid jooke tarbimas;

2) seostada alkoholi tarbimist parema füüsilise võimekuse või sõidukijuhtimisega;

3) luua muljet, et alkoholi tarbimine aitab kaasa paremale suhtlemisele või suurendab seksuaalset võimekust;

4) väita, nagu oleks alkoholil mingeid raviomadusi või oleks tal ergutav, rahustav või mingisuguste vastuolude lahendamist soodustav toime;

5) soodustada liigset alkoholitarbimist ega kujutada karskust või mõõdukust alkoholi tarbimisel negatiivses valguses;

6) rõhutada suurt alkoholisaldust kui jookide positiivset omadust.

(6) Ettevõtjad, kelle tegevus sisaldab meditsiinilise raviteenuse osutamist või meditsiiniliste toodete tootmist või müüki, võivad telesaateid või programme spondeerida oma nime või maine edendamiseks, kuid ei tohi reklaamida meditsiinilist ravi ega spetsiifilisi meditsiinilisi tooteid, mis on Eestis kättesaadavad ainult retsepti alusel.

(7) Üksnes enesetutvustusega tegeleva televisiooniorganisatsiooni programmi suhtes ei kohaldata käesoleva seaduse §-des 4¹, 4², 4³ ning § 17 3. ja 4. lõikes sätestatud nõudeid. Teisi käesoleva seaduse sätteid kohaldatakse selliste televisiooniorganisatsioonide suhtes nende eripäraselt tulenevaid erisusi arvestades. Reklaam on üksnes enesetutvustusega tegeleva televisiooniorganisatsiooni programmis lubatud käesoleva seaduse § 17 1. ja 2. lõikes toodud mahtude ulatuses.

(8) Üksnes otsepakkumisega tegeleva televisiooniorganisatsiooni programmi suhtes ei kohaldata käesoleva seaduse §-des 4¹, 4², 4³ sätestatud nõudeid. Teisi käesoleva seaduse sätteid kohaldatakse selliste televisiooniorganisatsioonide suhtes nende eripäraselt tulenevaid erisusi arvestades. Reklaam on üksnes otsepakkumisega tegeleva televisiooniorganisatsiooni programmis lubatud käesoleva seaduse § 17 1. lõikes toodud mahtude ulatuses ning selle suhtes ei kohaldata sama paragrahvi 2. lõikes sätestatud. [19.04.2000]

§ 16. Reklaami ja otsepakkumise koht programmis

(1) Reklaam ja otsepakkumine tuleb paigutada saadete või saateosade vahele. Eraldiseisvad reklaamilõigud või otsepakkumise lõigud on lubatud erandina. [19.04.2000]

(2) Kui televisioonisaaetes puuduvad eraldiseisvad osad, võib saadet reklaamiks ja otsepakkumise lõiguks katkestada, kui see ei kahjusta saate terviklikkust ja saate suhtes õigusi omava isiku huve, kusjuures igast katkestusest peab olema möödunud vähemalt 20 minutit.

(3) Mängufilme ja televisioonifilme (välja arvatud seeria- ja dokumentaalfilmid ning meelelahutussaadet), mille kestus on üle 45 minuti, võib reklaamiks ja otsepakkumise lõiguks katkestada üks kord iga 45-minutilise ajavahemiku järel. Edasine katkestamine on lubatud juhul, kui nende kestus on vähemalt 110 minutit.

(4) Reklaami ega otsepakkumist ei tohi paigutada programmis vahetult enne ega pärast jumalateenistuse edastamist, samuti ei tohi jumalateenistuse edastamist reklaamiks ega otsepakkumiseks katkestada.

(5) Uudiste-, laste- ja poliitikasaadete ning dokumentaalfilme ei tohi reklaamiks ja otsepakkumiseks katkestada, kui nende kestus on 30 minutit või vähem. [16.06.1999]

§ 17. Reklaami ja otsepakkumise maht

(1) Reklaami ja otsepakkumise lõikude maht ringhäälinguorganisatsiooni programmis ei tohi ületada 20 protsenti programmi päevamahust. Reklaami maht ei tohi ületada 15 protsenti programmi päevamahust.

(2) Reklaami ja otsepakkumise lõikude maht ei tohi ületada 12 minutit tunnis.

(3) Otsepakkumise saade peab katkestamatult kestma vähemalt 15 minutit. Maksimaalselt võib olla saatepäevas 8 otsepakkumise saadet, mille kogukestus ei tohi ületada 3 tundi.

(4) Reklaamiks ei loeta:

1) ringhäälinguorganisatsiooni enda programmide ning nendest tulenevate toodete tutvustamist;

2) avalikes huvides tasuta edastatavaid teateid;

3) heategevusele kutsuvaid saateid.

[16.06.1999]

§ 18. Reklaami ja otsepakkumise tellija

Reklaami ja otsepakkumise tellija ei tohi mõjutada saadete sisu ega programmi struktuuri. [16.06.1999]

§ 19. [Kehtetu 16.06.1999]

§ 20. Sponsorlus

(1) Sponsorlus käesoleva seaduse tähenduses on ringhäälinguorganisatsiooni tegevuse või audiovisuaalteoste tootmisega mitteseotud isiku osalemine selle ringhäälinguorganisatsiooni saate või programmi otse- või kaudses materiaalses toetamises eesmärgiga edendada oma nime, kaubamärki, mainet, tegevust või tooteid. [19.04.2000]

(2) Spondeeritud saadete või programmide alguses või lõpus või nii alguses kui ka lõpus tuleb arusaadavalt esitada sponsori isik või tema kaubamärk või mõlemad. Sponsori toodangu või teenuste propageerimine saate käigus on keelatud.

(3) Sponsor ei tohi mõjutada saate sisu või programmi struktuuri.

(4) Sponsoriks ei tohi olla isik, kelle põhitegevusalaks on tubakatoodete valmistamine või müük.

(5) Uudiste- ja poliitikasaadete finantseerimiseks ei tohi kasutada sponsorlust.

[16.06.1999]

§ 20¹. [kehtetu (25.01.1999)]

4. peatükk

OMANDIÕIGUS RINGHÄÄLINGU TEHNILISTELE VAHENDITELE NING SAADETELE JA PROGRAMMIDELE

§ 21. Omand ringhäälingu tehnilistele vahenditele

(1) Avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonide programmide edastamiseks vajalikud saatjad ja saatjate võrgud kuuluvad aktsiaseltsile, mis on asutatud vastavalt käesoleva seaduse paragrahvi 45 1. ja 2. lõikele ja mille üheks põhikirjaliseks ülesandeks on tagada avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonide programmide kvaliteetne vastuvõtetus kogu Eesti territooriumil. (RK s 16.10.95 nr. 72 jõust. 20.11.95 — RT I 1995, 83, 1437)

(2) Kogu Eesti territooriumi katvate saatjate ja saatjate võrkude rajamise otsustab ning nende võõrandamise korra kehtestab Vabariigi Valitsus.

§ 22. [Kehtetu 19.04.2000]

§ 23. Omand saadetele ja programmidele

(1) Ringhäälingusaadeteid ning -programme võib omandada, luua ja vahendada igaüks.

(2) Saateid ja programme võib ringhäälinguorganisatsiooni, -saatja või -saatjate võrgu kaudu edastada ringhäälinguluba omav eraõiguslik isik või käesoleva seaduse alusel tegutsevad avalik-õiguslikud isikud.

5. peatükk AVALIK-ÕIGUSLIKUD RINGHÄÄLINGUORGANISATSIOONID

§ 24. Eesti Raadio ja Eesti Televisioon

(1) Eesti Raadio ja Eesti Televisioon on avalik-õiguslikud juriidilised isikud, kes täidavad käesoleva seaduse alusel avalik-õiguslike raadio- ja televisiooniorganisatsioonide ülesandeid.

(2) Eesti Raadiol ja Eesti Televisioonil on juriidilise isiku õigused käesoleva seadusega ja nende põhikirjadega sätestatud ulatuses.

(3) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni põhikirjad kinnitab ringhäälingunõukogu. [08.03.2000]

(4) [Kehtetu 16.06.1999]

(5) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni ringhäälingusagedused määrab Kultuuriministeerium.

(RK s 26.06.96 nr. 207 jõust. 26.07.96 — RT I 1996, 49, 953)

§ 25. Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni ülesanded

(1) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni ülesanded on:

1) eesti rahvuskultuuri edendamine, propageerimine ning selle parimate saavutuste salvestamine, säilitamine ja tutvustamine;

2) maailmakultuuri parimate saavutuste vahendamine;

3) mitmekesiste ja tasakaalustatud programmide loomine ja edastamine kõrgel ajakirjanduslikul, kunstilisel ja tehnilisel tasemel;

4) kõigi rahvastikurühmade, sealhulgas vähemuste, infovajaduste rahuldamine;

5) peamiselt info-, kultuurhariduslike, koolitus- ja meelelahutussaadete loomine.

(2) Eesti Raadio ja Eesti Televisioon tagavad:

1) rahvuskultuuri ja ajaloo seisukohalt oluliste ürituste, sündmuste ja teoste jäädvustamise ning jäädvustatu säilitamise tulevastele põlvetele;

2) omatoodangu piisava osakaalu avalik-õiguslikele ringhäälinguorganisatsioonidele seadusega sätestatud ülesannete täitmisel; [19.04.2000]

3) [Kehtetu 19.04.2000]

(3) (Kehtetu — RK s 16.10.95 nr. 72 jõust. 20.11.95 — RT I 1995, 83, 1437)

(4) Eesti Raadio ja Eesti Televisioon täidavad muid käesolevas seaduses ja nende põhikirjades sätestatud ülesandeid.

§ 26. Põhinõuded Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni saadetele ja programmidele

(1) Kooskõlas käesoleva seaduse 2. peatüki sätetega peavad Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni saated ja programmid kaasa aitama:

1) eesti rahvuse, keele ja kultuuri säilitamisele ning arendamisele;

2) Eesti riikluse tugevdamisele;

3) Eesti rahvusvahelise maine tõstmisele.

(2) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni saated ja programmid peavad erinevate rahvastikurühmade moraalseid, poliitilisi ja usulisi veendumusi arvestades mõjuutama kõiki austama inimväärkust ja järgima seadusi.

§ 27. Põhiseaduslike riigiorganite teadete edastamine

(1) Eesti Raadio ja Eesti Televisioon on kohustatud, põhjendamatult viivitamata, edastama ringhäälingu kaudu kõik põhiseaduslike riigiorganite ametlikud teated.

(2) Põhiseaduslike riigiorganite teated edastavad Eesti Raadio ja Eesti Televisioon omapoolsete muudatusteta.

(3) Eesti Raadio ja Eesti Televisioon ei ole kohustatud kontrollima käesoleva paragrahvi 1. lõikes märgitud teadetes esinevate andmete õigsust ega kannu vastust edastatud teate sisu eest.

§ 28. Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni sõltumatus

Oma saadete ja programmide loomisel ning ringhäälingus edastamisel on Eesti Raadio ja Eesti Televisioon sõltumatud, lähtudes üksnes seaduse nõuetest.

§ 29. Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni õigused oma ülesannete täitmisel

Eesti Raadiol ja Eesti Televisioonil on õigus:

1) teha tasuta otse- või salvestatud saateid paragrahvi 25 2. lõike punktis 1 märgitud üritustest ja sündmustest, mida finantseeritakse riigi- või kohalikust eelarvest, kui autoriõigusega või lepingu sätetes ei nähta ette teisiti;

2) ürituse korraldaja nõusolekul teha tasuta kuni 90-sekundiline uudistesaaade igalt avalikult kultuuri- või spordiürituselt ning edastada see ringhäälingus;

3) lülitada oma regulaarsetesse uudistesaadetes kuni 90-sekundiline lõik mõne teise Eesti ringhäälinguorganisatsiooni poolt edastatud saatest, järgides autoriõigust ja saate levitamise aluseks oleva lepingu sätteid.

§ 29¹. Reklaam, otsepakkumine ja sponsorlus Eesti Raadios ja Eesti Televisioonis

(1) Eesti Raadio ja Eesti Televisioon reklaami ega otsepakkumist ei edasta.

(2) Eesti Raadio ja Eesti Televisioon ei kasuta sponsoreid oma saadete ja programmide hankimiseks, tootmiseks ega edastamiseks.

(3) Eesti Raadiol ja Eesti Televisioonil on õigus edastada reklaami ja teavet sponsorite kohta juhul, kui **reklaam ja teave** kaasnevad Euroopa Ringhäälingute Liidu (*European Broadcasting Union — EBU*) vahendusel omandatud ürituste ja sündmuste **ülekande õigusega**.

(4) Kultuuriministeerium võib ringhäälingunõukogu igakordse põhjendatud taotluse alusel lubada Eesti Raadiol ja Eestil Televisioonil lisaks käesoleva paragrahvi 3. lõikes nimetatule reklaami ja sponsorite kohta käiva teabe edastamist juhul, kui need kaasnevad Eesti üldsusele oluliste ürituste ja sündmuste ülekandeõigustega.

(5) Kui käesoleva paragrahvi 3. ja 4. lõikes nimetatud **ülekandeõigusest** ei tulene teisiti, sisaldab Eesti Raadio programmides edastatavate ürituste ja sündmuste **ülekande õigusega** kaasnev teave sponsorite kohta sponsori nime ilma helitaustata ja Eesti Televisiooni programmides sponsori nime ilma logo või kaubamärgita ning audiovisuaalse taustata.

(6) Eesti Raadiol ja Eesti Televisioonil on õigus ringhäälingunõukogu kehtestatud mahus ja korras tasuta edastada üldist huvi pakkuvaid teateid Eestis toimuvatest mittetulunduslikest avalikest ja heategevusüritustest, samuti sotsiaalse iseloomuga üleskutseid.” [19.12.2001]

§ 30. Ülekannete ja salvestuste eesõigus

(1) Eesti Raadiol ja Eesti Televisioonil on võrdselt tingimuste korral eesõigus teiste isikute ees sõlmida lepinguid ürituste ja sündmuste ülekandmiseks ning salvestamiseks.

(2) Eesõigusest loobumisest teatavad Eesti Raadio ja Eesti Televisioon õigeaegselt teistele konkureerivatele isikutele.

§ 31. Ringhäälingunõukogu

(1) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni kõrgeim organ on ringhäälingunõukogu, mis koosneb üheksast liikmest.

(2) Riigikogu nimetab oma koosseisu liikmete hulgast poliitilise tasakaalustatuse põhimõttel viis ringhäälingunõukogu liiget Riigikogu kultuurikomisjoni ettepanekul. Riigikogu koosseisu volituste lõppemisel jäävad Riigikogu liikmetest ringhäälingunõukogu liikmed ringhäälingunõukogusse kuni jõustub otsus Riigikogu uue koosseisu liikmete ringhäälingunõukogusse nimetamise kohta.

(3) Riigikogu nimetab Riigikogu kultuurikomisjoni ettepanekul viieks aastaks neli ringhäälingunõukogu liiget avalik-õigusliku ringhäälingu ülesannete täitmiseks vajalike valdkondade tunnustatud asjatundjate hulgast.

(4) Ringhäälingunõukogusse nimetamiseks on vajalik nimetatava isiku kirjalik nõusolek.

(5) Ringhäälingunõukogu liige ei tohi olla:

- 1) töösuhetes mis tahes ringhäälinguorganisatsiooniga;
- 2) ringhäälinguorganisatsiooni osanik, aktsionär või liige;
- 3) füüsilisest isikust ettevõtja ringhäälinguorganisatsiooni tähenduses;
- 4) eraõigusliku ringhäälinguorganisatsiooni organi liige;
- 5) Vabariigi Valitsuse liige.

(6) Ringhäälingunõukogu liikme volitused lõpevad ennetähtaegselt tagasiastumise, Riigikogu poolt tagasi-
kutsumise, süüdimõistva kohtuotsuse jõustumise või surma korral.

(7) Ringhäälingunõukogu liige astub tagasi oma soovil või ta kutsutakse tagasi käesolevas seaduses sätestatud tingimustele mittevastavuse tekkimisel või kui ta on püsivalt võimetu täitma oma ülesandeid. Riigikogu teeb otsuse ringhäälingunõukogu liikme tagasiastumise või tagasikutsumise kohta Riigikogu kultuurikomisjoni ettepanekul.

(8) Ringhäälingunõukogu liikme volituste ennetähtaegse lõppemise korral nimetab Riigikogu kolme töönädala jooksul, ringhäälingunõukogu liikme volituste lõppemisest arvates, Riigikogu kultuurikomisjoni ettepanekul uue liikme.

(9) Ringhäälingunõukogu liikmed valivad endi hulgast ringhäälingunõukogu esimehe ja aseesimehe. Ringhäälingunõukogu esimees ja aseesimees valitakse koosseisu häälteenamusega kuni neljaks aastaks. Ringhäälingunõukogu esimehe ja aseesimehe võib ringhäälingunõukogu tagasi kutsuda oma koosseisu häälteenamusega.

(10) Ringhäälingunõukogu esimees korraldab ringhäälingunõukogu tööd, esindab ringhäälingunõukogu ja käesolevas seaduses sätestatud juhtudel Eesti Raadiot ja Eesti Televisiooni ning täidab teisi talle õigusaktidega pandud kohustusi. Kui ringhäälingunõukogu esimees ei saa oma ülesandeid täita, täidab neid aseesimees.

(11) Ringhäälingunõukogu koosolekud toimuvad vastavalt vajadusele, kuid mitte harvem kui üks kord kahe kuu jooksul. Koosolekud protokollitakse.

(12) Ringhäälingunõukogu on otsustusvõimeline, kui koosolekust võtab osa vähemalt viis ringhäälingunõukogu liiget, sealhulgas esimees või aseesimees. Ringhäälingunõukogu võtab otsuseid vastu oma koosseisu häälteenamusega, kui käesolev seadus ei sätesta teisiti.

(13) Ringhäälingunõukogu tegevuskulud kaetakse riigieelarvest.

(14) Ringhäälingunõukogu esitab Riigikogule aruande oma tegevusest üks kord aastas. [08.03.2000]

§ 32. Ringhäälingunõukogu pädevus

(1) Ringhäälingunõukogu pädevusse kuulub:

- 1) käesoleva seaduse §-des 25–27 loetletud avalik-õigusliku ringhäälingu ülesannete täitmise järelevalve;
- 2) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni programmide arvu üle otsustamine;
- 3) Eesti Raadio põhikirja ja Eesti Televisiooni põhikirja kinnitamine;
- 4) Eesti Raadio juhatuse ja Eesti Televisiooni juhatuse suuruse määramine;
- 5) volituse andmine ringhäälingunõukogu esimehele Eesti Raadio esindamiseks Eesti Raadio juhatuse liikmetega teenistuslepingu sõlmimiseks, muutmiseks ja lõpetamiseks ning Eesti Televisiooni esindamiseks Eesti Televisiooni juhatuse liikme-

- tega teenistuslepingu sõlmimiseks, muutmiseks ja lõpetamiseks;
- 6) Eesti Raadio juhatuse liikmetega ja Eesti Televisiooni juhatuse liikmetega õigusvaidluste pidamise otsustamine ning selleks vastavalt Eesti Raadio või Eesti Televisiooni esindajate määramine;
 - 7) Eesti Raadio juhatuse esimehe ja teiste juhatuse liikmete ning Eesti Televisiooni juhatuse esimehe ja teiste juhatuseliikmete kuni viieks aastaks ametisse määramine ja ametist tagasikutsumine ning juhatuse või juhatuseliikme esindusõiguse piiramine;
 - 8) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni tegevuse põhisuundade ja arengukava kinnitamine ning arengukava esitamine Riigikogule; [19.12.2000]
 - 9) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni tegevuse põhisuundade ja arengukava teostamise järelevalve;
 - 9¹⁾ Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni eelarvetaotluste esitamine Kultuuriministeriumile ning avalikõigusliku ringhäälingu esindamine eelarvetaotluste üle peetavates läbirääkimistes Rahandusministeriumiga; [19.12.2001]
 - 10) Eesti Televisiooni ja Eesti Raadio eelarvete kinnitamine;
 - 11) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni eelarvete täitmise järelevalve;
 - 12) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni vara valdamise, kasutamise ja käsutamise korra kinnitamine ning nõusoleku andmine käesoleva seaduse § 33¹ 4. lõikes nimetatud tehingute teostamiseks;
 - 12¹⁾ laenule riigigarantii taotluse esitamine; [05.12.2000]
 - 13) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni tegevuse sisekontrolli eeskirjade kinnitamine ning volituse andmine ringhäälingunõukogu esimehele Eesti Raadio esindamiseks Eesti Raadio sisekontrollõriga töölepingu sõlmimiseks, muutmiseks ja lõpetamiseks ning Eesti Televisiooni esindamiseks Eesti Televisiooni sisekontrollõriga töölepingu sõlmimiseks, muutmiseks ja lõpetamiseks;
 - 14) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni aastaaruannete koostamise korra kehtestamine ning aastaaruannete heakskiitmine ja Riigikogule esitamine;
 - 15) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni struktuuriüksuste asutamise, reorganiseerimise ja sulgemise otsustamine juhatuse ettepanekul;
 - 16) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni nimel Riigikogule, Vabariigi Valitsusele ja ministeriumidele esitatavate ettepanekute ning muude dokumentide läbivaatamine ja heakskiitmine;
 - 17) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni kaudu teostatava Vabariigi Presidendi, Riigikogu ja kohalike omavalitsuste valimiskampaania korra kehtestamine;
 - 18) oma töökorra kehtestamine;
 - 19) teiste käesolevas seaduses sätestatud küsimuste lahendamine.
- (2) Käesoleva paragrahvi 1. lõike punktides 13, 16, 18 ja 19 nimetatud küsimustes saab ringhäälingunõukogu

otsuseid vastu võtta koosolekust osavõtvate liikmete häälteenamusega.
[08.03.2000]

§ 32¹. Ringhäälingunõukogu liikme vastutus

- (1) Ringhäälingunõukogu liikmed vastutavad seaduse nõuete rikkumise, samuti oma kohustuste täitmata jätmise tõttu Eesti Raadiole või Eesti Televisioonile süüliselt tekitatud kahju eest solidaarselt.
- (2) Ringhäälingunõukogu liikmed, kes on seaduse nõuete rikkumise või oma kohustuste täitmata jätmise tõttu tekitanud süüliselt kahju Eesti Raadio või Eesti Televisiooni võlausaldajatele, vastutavad võlausaldajate ees solidaarselt Eesti Raadio või Eesti Televisiooniga.
- (3) Ringhäälingunõukogu liikme vastu esitatava nõude aegumistähtaeg on viis aastat rikkumise toimumisest või rikkumise algusest.
- (4) Ringhäälingunõukogu liige vabaneb vastutusest, kui ta on ebaseadusliku tegevuse aluseks oleva otsuse vastuvõtmisel jäänud eriarvamusele ning eriarvamus on kantud protokollile või kui ta on istungilt, mil selline otsus tehti, mõjuva põhjusega puudunud.
[08.03.2000]

§ 32². Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni juhatus

- (1) Eesti Raadiot ja Eesti Televisiooni juhivad ja esindavad kuni viieliikmelised juhatused (edaspidi juhatus).
- (2) Juhatuseliige peab olema vähemalt 21-aastane teovõimeline Eesti kodanik.
- (3) Juhatuseliige ei tohi olla:
 - 1) lepingulistest suhetes eraõigusliku ringhäälinguorganisatsiooniga;
 - 2) ringhäälinguorganisatsiooni osanik, aktsionär või liige;
 - 3) füüsilisest isikust ettevõtja ringhäälinguorganisatsiooni tähenduses;
 - 4) eraõigusliku ringhäälinguorganisatsiooni organi liige;
 - 5) Vabariigi Valitsuse liige;
 - 6) ringhäälingunõukogu liige.
- (4) Juhatuseliikmetega sõlmitakse teenistuslepingud, milles sätestatakse juhatuseliikme õigused, teenistuskohustused, palga suurus, lepingu muutmise ja lõpetamise kord ning teised teenistusküsimused.
- (5) Ringhäälingunõukogu kutsub juhatuseliikme enne teenistuslepingu tähtaja möödumist tagasi:
 - 1) kui ringhäälingunõukogu avaldab juhatuseliikmele oma koosseisu kahekolmandikulise häälteenamusega umbusaldust;
 - 2) süüdimõistva kohtuotsuse jõustumisel;
 - 3) teenistuslepingus sätestatud alusel.
- (6) Juhatus tegevust korraldab juhatuse esimees.
- (7) Juhatus peab oma tegevuses järgima ringhäälingunõukogu otsuseid.
- (8) Juhatus on pädev otsustama kõigi juhtimisküsimuste üle, mis ei kuulu ringhäälingunõukogu pädevusse.

(9) Juhatus või selle liikme esindusõigust võib ringhäälingunõukogu piirata. Piirang sätestatakse Eesti Raadio põhikirjas ja Eesti Televisiooni põhikirjas ning teadaanne sellest avaldatakse väljaandes Ametlikud Teadaanded. Piirang kehtib kolmandate isikute suhtes.

(10) Eesti Raadio juhatus ja Eesti Televisiooni juhatus peavad esitama ringhäälingunõukogule kord kolme kuu jooksul ülevaate vastavalt Eesti Raadio või Eesti Televisiooni majandustegevusest ning majanduslikust seisundist, samuti teatama kohe vastavalt Eesti Raadio või Eesti Televisiooni majandusliku seisundi olulisest halvenemisest ning muudest majandustegevusega seotud olulistest asjaoludest.

[08.03.2000]

§ 33. Revisjon ja kontroll

(1) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni majandustegevust kontrollib Riigikontroll ja ringhäälingunõukogu määratud korrallised ja erakorralised revisjonid.

[08.03.2000]

(2) Riigikontrollil on Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni majandustegevuse kontrollimisel samad õigused ja kohustused, mis Riigikontrollil on riigiasutuste majandustegevuse kontrollimisel.

§ 33¹. Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni vara [16.12.1997A]

(1) Eesti Raadio ja Eesti Televisioon valdavad, kasutavad ja käsutavad oma vara käesolevas seaduses sätestatud korras. Eesti Raadiol ja Eesti Televisioonil on õigus omada ainult sellist vara, mis on vajalik nende põhikirjaliste ülesannete täitmiseks.

(2) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni vara on:

- 1) vara, mille riik annab seaduse alusel Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni omandisse;
- 2) vara, mille teine isik võõrandab või pärandab Eesti Raadio või Eesti Televisiooni kasuks;
- 3) vara, mis soetatakse Eesti Raadio või Eesti Televisiooni enda tegevuse tulemusena.

(3) Eesti Raadiol ja Eesti Televisioonil ei ole õigust:

- 1) tagada oma varaga teise isiku kohustusi ega olla täisühingu osanik või usaldusühingu täisosanik;
- 2) tagada oma kohustusi kogu oma kinnis- või vallasvaraga või osaga sellest, mis ületab 50 protsenti kogu kinnis- või vallasvara bilansilisest väärtusest;
- 3) võõrandada oma vara tasuta või tasu eest, mis on väiksem selle vara harilikust väärtusest, ega teha sponsor- ja muid rahalisi annetusi;
- 4) anda laenu (krediiti) või anda kaupu rendile väljastmiskohustusega (kapitalirent);
- 5) võtta laenu (krediiti) või võtta rendile kaupu väljastmiskohustusega (kapitalirent), kui selle tehingu tagajärjel ületab krediitidega ja kapitalirendiga seotud maksete kogusumma suvalisel aastal 10 protsenti tehingu tegemise aasta eelarvetuludest.

(3¹) Käesoleva paragrahvi 3. lõike punktis 5 märgitud laenude hulka ei arvestata laene, mille võtmiseks on Riigikogu andnud riigigarantii. Laenule riigigarantii taotluse esitab ringhäälingunõukogu Vabariigi Valit-

susele, kes otsustab vastava Riigikogu otsuse eelnõu algatamise. [05.12.2000]

(4) Vaid ringhäälingunõukogu eelneval nõusolekul võivad Eesti Raadio ja Eesti Televisioon teha tehinguid, millega kaasneb: [08.03.2000]

- 1) osaluse omandamine või lõppemine äriühingus;
- 2) ettevõtte omandamine, võõrandamine või selle tegevuse lõppemine;
- 3) kinnisasja või registrisse kantud vallasasja kooramamine või võõrandamine;
- 4) laenu võtmine.

§ 34. Riigiametiseisund

(Kehtetu — RK s 25.01.95 nr. 489 jõust. 01.01.96 RT I 1995, 16, 228)

§ 35. Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni eelarve

(1) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni tulud moodustuvad:

- 1) riigieelarvest eraldatud toetusest;
- 2) annetustest ning sihtotstarbelistest projektitoetustest;
- 3) vara, sealhulgas saadete, kasutada andmisest ja võõrandamisest laekuvatest summadest;
- 4) Eesti Raadiole ja Eesti Televisioonile seadusega antud ülesannete täitmiseks vajalike avalike ürituste, samuti koolitusprogrammide korraldamisest saadavast tulust;
- 5) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni programmide tootmise ja teoste jäädvustamise tulemusena tekkinud fonogrammide ja audiovisuaalsete materjalide tootmisest ning kirjastamisest laekuvatest summadest;
- 6) laekumistest, mis saadakse käesoleva seaduse § 29¹ 3. ja 4. lõikes ning § 45¹ 8. lõikes sätestatud juhtudel.

(2) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni kõigi tulude ja kulude kohta koostatakse eelarve, mis peab igal aastal olema tasakaalus.

(3) Eelarveprojekti koostab vastavalt Eesti Raadio või Eesti Televisiooni juhatus ning eelarve kinnitab ringhäälingunõukogu.

(4) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni kinnitatud eelarve ja nende täitmise aruanded on avalikud.

(5) Ringhäälingunõukogu kinnitab Eesti Raadiole ja Eesti Televisioonile tehtavate annetuste ning sihtotstarbeliste projektitoetuste arvelevõtmise ja avalikustamise korra.

(6) Juhul kui käesoleva paragrahvi 5. lõikest tulenev avalikustamine toimub Eesti Raadio või Eesti Televisiooni programmides, peab teave projektitoetajate ja annetajate kohta sisaldama toetaja või annetaja nime ilma helitaustata ja Eesti Televisioonis toetaja või annetaja nime ilma logo või kaubamärgita ning audiovisuaalse taustata.” [19.12.2001]

“§ 35¹. Riigieelarvest eraldatav toetus

(1) Riigieelarvest avalik-õiguslikule ringhäälingule eraldatava toetuse suurus planeeritakse kolmeaasta-

seks perioodiks, lähtudes Riigikogu poolt heakskiidetud Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni arengukavast.

(2) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni arengukava esitab ringhäälingunõukogu Riigikogu kultuurikomisjonile Riigikogu otsuse eelnõu algatamiseks kolmeaastasele perioodile eelneva aasta jaanuaris. Arengukavas nähakse ette kultuuri, sotsiaalsete vajaduste ning demokraatia arengu seisukohalt põhjendatud ning käesolevas seaduses sätestatud ülesannete täitmiseks tarvilik avalik-õigusliku teenuse iseloom ja maht, samuti selleks ning infrastruktuuri arenguks ja tehniliste arenguprogrammide rahastamiseks vajalikud investeringud.

(3) Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni arengukava lahutamatu osa on avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonide eelarvevajaduste kava, milles nähakse ette kolmeaastaseks perioodiks tervikuna ja iga aasta lõikes eraldi summad käesolevas seaduses sätestatud ja arengukavas seatud ülesannete täitmiseks.

(4) Riigikogu poolt heakskiidetud Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni arengukavade alusel esitab ringhäälingunõukogu Kultuuriministeriumile igal aastal Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni eelarvetaotlused järgmiseks eelarveaastaks. Kultuuriministerium esitab Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni eelarvetaotlused Rahandusministeriumile ning eelarvetaotluste üle peetavates läbirääkimistes Rahandusministeriumiga esindab avalik-õiguslikku ringhäälingut ringhäälingunõukogu.”

[19.12.2001]

6. peatükk ERAÕIGUSLIKE ISIKUTE RINGHÄÄLINGULOAD

§ 37. Ringhäälinguluba

(1) Ringhäälinguluba on tegevusluba, mis annab loal märgitud füüsilisele või juriidilisele isikule õiguse loaga määratud tingimustel edastada saateid ja programme ringhäälingus. Ringhäälinguloa annab välja Kultuuriministerium käesoleva seadusega ettenähtud alustel ja korras. [16.06.1999]

(2) Ringhäälinguluba asendab **sideseaduse** (RT 1991, 3, 49) paragrahvi 7 2. lõikes nimetatud riikliku tegevuslitsentsi, kui loal märgitud isiku otseses seaduslikus valduses on ringhäälingu tehnilised vahendid.

(3) Ringhäälingusaadete edastamiseks antakse välja kuut liiki ringhäälingulubasid: [10.02.1999]

- 1) kohalik ringhäälinguluba — ühe saatja tegevusulatuses;
- 2) regionaalne ringhäälinguluba raadiovõrgus — ühe saatja või saatjate võrguga osal Eesti territooriumist; [19.12.2001]
- 3) üleriigiline ringhäälinguluba — saatjate võrguga üleriigiliselt või ühe saatja kaudu, mis võimaldab saadete vastuvõttu 80–100 protsendi ulatuses Eesti territooriumist; [19.12.2001]

³¹ Käesoleva paragrahvi 3. lõike punktides 1, 3 ja 4 nimetatud ringhäälinguluba televisioonivõrgus on tasuline.

³² Käesoleva paragrahvi 3¹. lõikes nimetatud tasu suurus aastas, lähtuvalt loa liigist on:

- 1) kohalik ringhäälinguluba televisioonivõrgus, kui saatja tegevusulatus katab Harjumaa või Tallinna või mõlemad — 10 000 000 krooni;
 - 2) üleriigiline ringhäälinguluba televisioonivõrgus — 15 000 000 krooni
 - 3) rahvusvaheline ringhäälinguluba televisioonivõrgus — 15 000 000 krooni.
- ³³) Ringhäälinguloa tasu maksab loa omanik neljas võrdses osas tasu suurusest aastas 1. märtsiks, 1. juuniks, 1. septembriks ja 1. detsembriks. Loa väljaandmise aasta eest tasutakse ringhäälinguloa eest esmakordselt loa väljaandmisel. Kui ringhäälinguluba antakse välja või luba lõpeb jooksva aasta sees, tasutakse loa eest proportsionaalselt päevade arvuga, mis **jäävad** loa väljastamisele järgnevast päevast aasta lõpuni või aasta algusest loa lõppemise päevani.

³⁴) Ringhäälinguloa tasu laekub riigieelarvesse. Tasu maksmise kohta esitab loa omanik tasu maksmist tõendava dokumendi koopia Kultuuriministeriumi levitalitusele 10 tööpäeva jooksul tasu maksmisest arvates. [19.12.2001]

4) rahvusvaheline ringhäälinguluba — saatjate võrguga või ühe saatja kaudu, mis võimaldab saadete vastuvõttu teistes riikides;

(4) Käesoleva paragrahvi 3. lõike punktides 2–4 ja 6 sätestatud ringhäälinguluba antakse välja tähtajaga kuni viis aastat. Käesoleva paragrahvi 3. lõike punktis 1 sätestatud kohalik ringhäälinguluba raadiovõrgus antakse välja tähtajaga kuni viis aastat; kohalik ringhäälinguluba televisioonivõrgus antakse välja tähtajaga kuni kaks aastat.

⁴¹) Samaaegse kehtivusega antakse välja kuni kaks rahvusvahelist või kaks üleriigilist või üks üleriigiline ja üks rahvusvaheline ringhäälinguluba televisioonivõrgus. [19.12.2001]

5) ajutine ringhäälinguluba — kindlas piirkonnas ja määratud ajal kestusega kuni kolm kuud.

6) ringhäälinguluba — kaabelvõrgus.

[31.05.2001]

(5) Ringhäälinguloa väljaandjal on õigus korrigeerida loa kehtivusaja pikendamise tingimusi, teatades sellest ringhäälinguloa senisele valdajale vähemalt üks aasta enne ringhäälinguloa kehtivuse lõppemist.

§ 38. Ringhäälinguloaga määratavad tingimused

(1) Ringhäälinguloaga määratakse kindlaks:

- 1) saatetegevuseks kasutatavad sagedused, kanalid;
- 2) saatetegevuseks kasutatavate saatjate põhilised tehnilised parameetrid ja suurimad rakendada lubatud kiirusvõimsused;
- 3) edastatavate programmide arv ja nende nimetused;
- 4) iga programmi struktuur ning maht päevas ja nädalas; [16.06.1999]

- 5) saatetegevuse alustamise tähtaeg;
- 6) [Kehtetu 19.04.2000]
- (2) Ringhäälinguloaga võib määrata täiendavaid tingimusi, mis ei ole vastuolus seaduse ja sõnavabaduse üldtunnustatud põhimõtetega.

§ 39. Ringhäälinguloa taotlemine

- (1) Ringhäälinguloa taotluses märgitakse kavandatava programmi üldiseloomustus ja andmed, mis võivad olla vajalikud loa andmise otsustamiseks või aluseks käesoleva seaduse paragrahvi 38 1. lõikes sätestatud tingimuste määramisele.
- (2) Ringhäälinguloa taotlusele lisatakse, kui taotleja on juriidiline isik:
 - 1) registreerimistunnistuse ärakiri;
 - 2) [Kehtetu 19.04.2000]
 - 3) bilanss;
 - 4) isiku poolt kinnitatud investeerimisprogramm koos rahaliste vahendite allika ja tagatiste äranäitamisega;
 - 5) Sideametiga kooskõlastatud tehniliste lahenduste kavand;
 - 6) taotleja isiku esindaja volitusi tõendav dokument.
- (3) Ringhäälinguloa taotlusele lisatakse, kui taotleja on füüsiline isik:
 - 1) [Kehtetu 19.04.2000]
 - 2) käesoleva paragrahvi 2. lõike punktides 4, 5 ja 6 nimetatud dokumendid.
 - (4) [Kehtetu 19.04.2000]
 - (5) Kui taotletakse ringhäälinguluba kaabellevivõrgus, lisatakse taotlusele kaabelleviseaduse (RT I 2001, 53, 310) alusel Sideameti poolt välja antud kaabellevivõrguluba.”

§ 40. Ringhäälinguloa väljaandmine

- (1) Kultuuriministeerium:
 - 1) otsustab ja teeb vähemalt ühe üleriigilise leviga ajalehe kaudu teatavaks väljaantavate ringhäälingulubade liigid, arvu ning muud tingimused ja loa taotluste esitamise tähtajad;
 - 2) kehtestab loataotluste vormid;
 - 3) vaatab tähtaegselt laekunud taotlused läbi ning teeb otsuse ringhäälinguloa väljaandmise, sellest keeldumise või taotluse käiguta jätmise kohta.
(RK s 26.06.96 nr. 207 jõust. 26.07.96 — RT I 1996, 49, 953)
- (2) Ringhäälinguloa taotlus jäetakse käiguta, kui taotlus ei vasta käesoleva seaduse paragrahvis 39 sätestatud nõuetele.
- (3) Taotluse käiguta jätmisest teatatakse taotlejale hiljemalt 30 päeva jooksul, arvates taotluse esitamisest.
- (3¹) Käskkiri ringhäälinguloa väljaandmise kohta saadetakse loa omanikule kolme tööpäeva jooksul pärast käskkirja väljaandmist. Loa omanik tasub käesoleva seaduse § 37 3². ja 3³. lõike alusel ringhäälinguloa tasu viie tööpäeva jooksul pärast käskkirja saamist summa ulatuses, mis on vaja tasuda kuni esimese korralise tasu maksmise tähtaja saabumiseni.

(4) Kultuuriministeerium keeldub ringhäälinguloa väljaandmisest, kui:

- 1) taotleja isik või tema kavandatav programm ei vasta käesolevas seaduses sätestatud nõuetele;
- 2) on tehtud otsus ringhäälinguloa väljaandmiseks teisele isikule, kes konkureeris samale loale ning tegi parema pakkumise;
- 3) puuduvad võimalused ringhäälingusageduste eraldamiseks;
- 4) ringhäälinguloa väljaandmisega kaasneks Eesti Vabariigi poolt võetud lepinguliste kohustuste rikkumine;
- 5) taotletav tegevus on seadusevastane;
- 6) ringhäälinguloa väljaandmisega tekib saatetegevuseks kavandataval territooriumil ajakirjandus- või infomonopol või kartell või koonduks ringhääling selleks kavandataval territooriumil või osal Eesti territooriumist omavahel koostööd tegevate isikute kätte;
- 7) ringhäälinguloa väljaandmine rikuks saatetegevuseks kavandataval territooriumil või osal Eesti territooriumist vaba konkurentsi ja võrdsetel alustel põhineva ettevõtluse nõudeid;
- 8) televisiooni- ja raadioorganisatsioonina tegutsev isik või päeva- ja nädalalehe vastutav väljaandja muutuks saatetegevuseks kavandatud territooriumil või osal Eesti territooriumist samaaegselt televisiooni- ja raadioorganisatsioonina tegutsevaks isikuks ja päeva- või nädalalehe vastutavaks väljaandjaks, kusjuures antud piirang ei laiene ringhäälinguorganisatsiooni enda poolt väljaantud saatekavalehele. [16.06.1999]
- (5) Ringhäälinguloa taotlused vaadatakse läbi kolme kuu jooksul, arvates käesoleva paragrahvi 1. lõike punktis 1 nimetatud tähtaja möödumise päevast.
- (6) Ringhäälinguloa väljaandmise tähtaega võib Kultuuriministeerium oma otsusega pikendada kuni kaheksa kuuni, informeerides sellest ringhäälinguloa taotlejat, kui see on tingitud vajadusest rahvusvaheliselt ringhäälingusagedusi kooskõlastada.
(RK s 26.06.96 nr. 207 jõust. 26.07.96 — RT I 1996, 49, 953)
- (7) Ringhäälinguloa väljaandmisest keeldumise korral näidatakse viitega käesolevale paragrahvile loa väljaandmisest keeldumise alus.
- (8) Ringhäälinguloa väljaandmisest keeldumise või taotluse käiguta jätmise võib taotleja vaidlustada kohtus.

§ 41. Ringhäälinguloa kehtivus ja kehtetuks tunnistamine

- (1) Ringhäälinguluba kehtib sellel märgitud ajani.
- (2) Ringhäälinguloal märgitud isiku surma või juriidilise isiku likvideerimise korral kaotab ringhäälinguluba kehtivuse.
- (3) Ringhäälinguloa võib kehtetuks tunnistada käesoleva paragrahvi 5. lõikes sätestatud alustel:
 - 1) kohus;
 - 2) loa välja andnud Kultuuriministeerium.

- (RK s 26.06.96 nr. 207 jõust.26.07.96 — RT I 1996, 49, 953)
- (4) [Kehtetu 16.06.1999]
- (5) Ringhäälinguluba tunnistatakse kehtetuks, kui loal märgitud isik:
- 1) esitab sellekohase taotluse;
 - 2) ei täida süstemaatiliselt tegevusloaga määratud tingimusi;
 - 3) rikub oma tegevuses käesoleva seaduse nõudeid;
 - 4) esitas loa saamiseks valeandmeid;
 - 5) [Kehtetu 19.04.2000]
 - 6) [Kehtetu 19.04.2000]
- (6) Kultuuriministeerium tunnistab ringhäälinguloo kehtetuks motiveeritud käskkirjaga, milles näidatakse ära kehtetuks tunnistamise õiguslik alus.
- (RK s 26.06.96 nr. 207 jõust. 26.07.96 — RT I 1996, 49, 953)
- (7) Ringhäälinguloo kehtetuks tunnistamise käskkirja võib vaidlustada kohtus.

7. peatükk JÄRELEVALVE JA VASTUTUS

§ 42. Järelevalvet teostavad ametnikud

- (1) Järelevalvet käesoleva seaduse täitmise ja ringhäälinguloo tingimustest kinnipidamise üle teostavad Kultuuriministeeriumi levitalituse ja Sideameti ametnikud.
- (2) Kultuuriministeeriumi levitalituse ametnikud teostavad järelevalvet käesoleva seaduse nõuetest, samuti programmiga seotud tingimustest ja tegevuse alustamise tähtajast (käesoleva seaduse §38 lõike1 punktid 3–6) kinnipidamise üle.
- (3) Sideameti ametnikud teostavad järelevalvet ringhäälinguloo tehnilistest tingimustest (käesoleva seaduse §38 lõike1 punktid1 ja 2) kinnipidamise üle.
- (4) Järelevalvet teostaval ametnikul on õigus:
 - 1) saada vajadusel ringhäälinguorganisatsioonide saadete salvestisi;
 - 2) teha ringhäälinguorganisatsioonile käesoleva seaduse §-s43 sätestatud korras kohustuslik ettekirjutus käesoleva seaduse või ringhäälinguloo tingimuste rikkumise korral;
 - 3) teha kultuuriministrile esildis ringhäälinguloo kehtivuse peatamiseks või ringhäälinguloo kehtetuks tunnistamiseks.
[16.06.1999]
- 4) saada **vajaduse korral** ringhäälinguorganisatsioonilt andmeid käesoleva seaduse täitmise ja ringhäälingulubade tingimustest kinnipidamise kohta.

“§ 42¹. Andmete esitamine

Televisiooniorganisatsioonid esitavad Kultuuriministeeriumile igal aastal hiljemalt 15. veebruariks andmed käesoleva seaduse § 4¹ 2., 4. ja 5. lõikes sätestatud nõuete täitmise kohta andmete esitamisele eelnenud **kalendriaastal**, arvestades § 4¹ 6. lõikes sätestatud erisust.”

§ 43. Ettekirjutus

- (1) Ettekirjutuses tuuakse ära:
- 1) selle koostamise aeg ja koht;
 - 2) asutuse nimi ja aadress, kelle nimel ettekirjutus koostatakse;
 - 3) ettekirjutuse koostanud isiku ametinimetus, ees- ja perekonnanimi;
 - 4) õiguserikkumise koht, aeg ja kirjeldus;
 - 5) sätted, mis näevad ette vastutuse õiguserikkumise eest;
 - 6) nõue õiguserikkumise lõpetamiseks ja ettekirjutuse täitmise tähtaeg.
- (2) Ettekirjutuse mittetäitmisel või mittekohasel täitmisel kohaldatakse käesolevas seaduses või **haldusõiguserikkumiste seadustikus** (RTI 1992, 29, 396; 1999, 41, 496; 45, õiend) ettenähtud vastutust.
[16.06.1999]

§ 43¹. Vastutus käesoleva seaduse rikkumise eest

- (1) Käesoleva seaduse rikkumine toob kaasa seadustes ettenähtud distsiplinaar-, tsiviil- või haldusvastutuse.
- (2) Kultuuriministril on õigus vastavalt järelevalvet teostava ametniku motiveeritud esildisele oma käskkirjaga peatada ringhäälinguloo kehtivus kuni 14 päevaks või tunnistada ringhäälinguloo kehtetuks.
[16.06.1999]

§ 43². Juriidilise isiku haldusvastutus

- (1) Juriidilisele isikule kohaldatakse haldusvastutust järgmiste haldusõiguserikkumiste korral:
 - 1) saadete või programmide edastamise eest, kui puudub ringhäälinguloo, — määratakse rahatrahv kuni 100 000 krooni;
 - 2) ringhäälinguloo tehnilistest tingimustest mittekinnipidamise eest — määratakse rahatrahv kuni 50 000 krooni;
 - 3) ringhäälinguloo muudest tingimustest mittekinnipidamise või muude käesolevas seaduses sätestatud nõuete rikkumise eest — määratakse rahatrahv kuni 40 000 krooni.
- (2) Kui füüsiline isik, tegutsedes juriidilise isiku nimel või huvides, pani toime käesoleva paragrahvi lõikes1 loetletud haldusõiguserikkumise, võib selle haldusõiguserikkumise eest kohaldada vastutust samaaegselt nii füüsilisele isikule haldusõiguserikkumiste seadustiku alusel kui ka juriidilisele isikule käesoleva paragrahvi lõike1 alusel.
- (3) Käesoleva paragrahvi lõikes1 loetletud juriidilise isiku haldusõiguserikkumiste asju arutab halduskohutunik.
- (4) Menetlus käesoleva paragrahvi lõikes1 loetletud haldusõiguserikkumiste asjades, kaasa arvatud karistuse määramine ja vaidlustamine ning jõustunud halduskaristuse otsuse täitmine, toimub haldusõiguserikkumiste seadustikus ja **täitemenetluse seadustikus** (RTI 1993, 49, 693; 1997, 43/44, 723; 1998, 41/42, 625; 51, 756; 61, 981; 103, 1695; 1999, 18, 302; 27, 380) ettenähtud korras.
[16.06.1999]

§ 43³. Haldusõiguserikkumise protokoll koostamine

(1) Juriidilise isiku haldusõiguserikkumiste kohta haldusõiguserikkumise protokoll koostamise õigus on:

- 1) Sideameti ametnikel käesoleva seaduse §432 lõike 1 punktidel ja 2 osas;
 - 2) Kultuuriministeeriumi levitalituse ametnikel käesoleva seaduse §432 lõike 1 punkti 3 osas.
- (2) Protokollis tuuakse ära selle koostamise aeg ja koht, asutuse nimi ja aadress, kelle nimel protokoll koostatakse, protokoll koostanud isiku ametinimetuse, ees- ja perekonnanimi, haldusõiguserikkujaks olnud juriidilise isiku nimi, aadress ja registrikood, tema pädeva esindaja ees- ja perekonnanimi ning ametikoht, haldusõiguserikkumise koht, aeg ja kirjeldus, viide käesoleva seaduse §432 lõikel punktile, mis näeb ette vastutuse selle haldusõiguserikkumise eest, õiguserikkujate esindaja seletus või märge seletuse andmisest loobumise kohta ja vajadusel muud andmed.
- (3) Protokollile kirjutavad alla selle koostanud isik ja haldusõiguserikkujate esindaja. Kui haldusõiguserikkujate esindaja keeldub protokollile alla kirjutamast, teeb protokoll koostaja sellesse vastava kande. Protokollile lisatakse haldusõiguserikkujate esindaja soovil tema kirjalikud märkused protokollile.

[16.06.1999]

8. peatükk LÕPPSÄTTED

§ 44. Tegevuslitsentside asendamine ringhäälingulubadega

(1) Enne käesoleva seaduse jõustumist väljaantud televisiooni ja raadio tegevuslitsentsid asendatakse ringhäälingulubadega käesolevas seaduses sätestatud korras.

(2) Litsentsi asendamiseks ringhäälingulooga tuleb loa taotlejal kahe kuu jooksul, arvates seaduse jõustumisest, esitada Kultuuri- ja Haridusministeeriumile käesoleva seaduse nõuetele vastav taotlus. Taotlus vaadatakse läbi käesoleva seaduse alusel ja korras.

(3) Enne käesoleva seaduse jõustumist väljaantud televisiooni ja raadio tegevuslitsentsid kaotavad kehtivuse:

- 1) tegevuslitsentsi ringhäälingulooga asendamise taotluse rahuldamise juhul — ringhäälinguloa väljaandmise otsuse tegemisele järgnevalt päevast;
- 2) muudel juhtudel — viie kuu möödumisel käesoleva seaduse jõustumise päevast.

§ 44¹. Seaduse jõustumine

(1) Käesoleva seaduse §41 lõiked 4 ja 5 jõustuvad 2003. aasta 1. jaanuaril.

(1¹) Kuni 2003. aasta 1. jaanuarini on käesoleva seaduse § 4¹ 4. lõikes sätestatud toodangu osakaal saateajast järgmine:

- 1) alates 2001. aasta 1. jaanuarist — vähemalt 40 protsenti;

2) alates 2002. aasta 1. jaanuarist — vähemalt 45 protsenti. [19.04.2000]

(2) Kuni 2003. aasta 1. jaanuarini on käesoleva seaduse §41 lõikes 5 sätestatud toodangu osakaal saateajast järgmine:

- 1) alates 2000. aasta 1. jaanuarist — vähemalt 5 protsenti;
 - 2) alates 2001. aasta 1. jaanuarist — vähemalt 6,5 protsenti;
 - 3) alates 2002. aasta 1. jaanuarist — vähemalt 8 protsenti.
- (3) [Kehtetu 19.04.2000]
[16.06.1999]

§ 45. Organisatsioonilised muudatused

(1) Riigiettevõtte "Eesti Telekommunikatsioonid" Ringhäälingu Saatekeskuse tervikvara baasil asutab Vabariigi Valitsus 1996. aasta 1. jaanuariks aktsiaseltsi äriseadustikus (RT I 1995, 26–28, 355; 57, 976) kehtestatud korras. (RK s 16.10.95 nr. 72 jõust. 20.11.95 — RT I 1995, 83, 1437)

(2) Käesoleva paragrahvi 1. lõikes nimetatud aktsiaseltsi aktsiad kuuluvad asutamisel riigile. Aktsiate võõrandamine toimub riigivaraseaduses (RT I 1995, 22, 327) kehtestatud korras, kusjuures aktsiate võõrandamisel peab riigile jääma vähemalt 51% aktsiatega esindatud häälest. (RK s 16.10.95 nr. 72 jõust. 20.11.95 — RT I 1995, 83, 1437)

(3) [Kehtetu 08.03.2000]

(4) [Kehtetu 08.03.2000]

(5) [Kehtetu 08.03.2000]

(6) [Kehtetu 08.03.2000]

§ 45¹. Rakendussätted

(1) Käesoleva seaduse §-s 31 märgitud ringhäälingunõukogu liikmed nimetab Riigikogu hiljemalt 2000. aasta 1. maiks. Riigikogu kultuurikomisjoni esimees kutsub hiljemalt 10 tööpäeva jooksul, arvates ringhäälingunõukogu moodustamisest, ringhäälingunõukogu kokku, juhatades istungit esimehe valimiseni.

(2) Seniste ringhäälingunõukogu liikmete volitused lõpevad päeval, mil jõustub otsus käesoleva paragrahvi 1. lõikes märgitud ringhäälingunõukogu liikmete nimetamise kohta.

(3) Käesoleva seaduse §-s 32² märgitud Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni juhatuste liikmed määrab ringhäälingunõukogu hiljemalt 2000. aasta 1. juuliks ja nende volitused algavad hiljemalt 2000. aasta 10. juulist. Sellest päevast loetakse lõppenuks Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni peadirektorite ja seniste juhatuste liikmete volitused.

(4) Ringhäälingunõukogu võib Eesti Raadio peadirektori ja Eesti Televisiooni peadirektori enne volituste lõppemist ametist vabastada ja nendega töölepingu lõpetada Eesti Vabariigi töölepingu seaduses (RT 1992, 15/16, 241; 1993, 10, 150; RT I 1993, 26, 441; 1995, 14, 170; 16, 228; 1996, 3, 57; 40, 773; 45, 850; 49, 953; 1997, 5/6, 32; 1998, 111, 1829; 1999, 16, 276; 60, 616) sätestatud alustel või umbusaldusotsusega, mille vastuvõtmiseks on nõutav ringhäälin-

gunõukogu koosseisu vähemalt kahekolmandikuline häälteenamus.

(5) Ringhäälingunõukogu viib Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni põhikirjad käesoleva seadusega kooskõlla hiljemalt 2000. aasta 1. juuliks.

(6) Käesoleva seaduse § 31 13. lõige jõustub 2001. aasta 1. jaanuaril.

(7) Vabariigi Valitsus kehtestab käesoleva seaduse § 11¹ 1. lõikes nimetatud Eesti üldsuse jaoks oluliste sündmuste nimekirja 2003. aasta 1. jaanuariks. [19.04.2000]

(8) Käesoleva seaduse § 29¹ 1. ja 2. lõiget rakendatakse Eesti Raadio suhtes alates 2005. aasta 1. jaanuarist. Nimetatud tähtajani on Eesti Raadiol õigus jätkata reklaami edastamist kahel kanalil, kusjuures reklaami maht ei ületa 5 protsenti päevasest programmi saatemahust. Reklaami edastamise korra, hinna, kasutamise ja mahu kehtestab ringhäälingunõukogu. Kuni 2005. aasta 1. jaanuarini moodustuvad Eesti Raadio tulud lisaks käesoleva seaduse § 35 1. lõikes nimetatud tuludele ka laekumistest, mis saadakse saateaja müügist reklaamiks.

(9) Enne kaabelviseaduse jõustumist Sideameti väljastatud tähtajalise loa, kaabeltelevisioonivõrgu kasutusloa või kaabeltelevisioonivõrgu loa alusel tegutsevad isikud lisavad ringhäälinguloa kaabeltelevisioonivõrgus taotlusele dokumendi, mis tõendab, et nad on esitanud Sideametile taotluse kaabelvivõrguloa väljastamiseks kaabelviseaduse § 33 1. lõikes ettenähtud korras.

(10) 2002. aastal kehtivate televisioonivõrgu ringhäälingulubade eest tasutakse ringhäälinguloa tasu 2002. aasta II poolaasta eest 2002. aasta 1. juuliks ja 1. novembriks.

Ringhäälinguseaduse muutmise seaduse väljavõte: II. Rakendussätted.

§ 12. Eesti Televisioonil ei ole õigust sõlmida lepinguid saateaja kasutamiseks reklaamiks, millest tulevalt reklaami edastamine toimub pärast 2002. aasta 1. juulit.

§ 13. Üleriigilistele ringhäälingulubadele raadiovõrgus kehtestatakse tasud 2005. aasta 1. jaanuariks.

§ 14. Ringhäälinguseaduse § 35¹ lõikes 1 nimetatud Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni arengukava perioodiks 2003–2006 esitab ringhäälingunõukogu 2002. aasta 1. märtsiks Riigikogu kultuurikomisjonile Riigikogu otsuse eelnõu algatamiseks.

§ 15. Käesolev seadus jõustub 2002. aasta 1. juulil, välja arvatud §-d 12 ja 14, mis jõustuvad Riigi Teatajas avaldamisele järgneval päeval.

[19.12.2001]

§ 46. Õigusaktide kehtetuks tunnistamine

(1) Eesti Vabariigi Ülemnõukogu Presiidiumi 1990. aasta 29. oktoobri seadlus “Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni põhimääruse kinnitamise kohta” (RT 1990, 19, 224) tunnistatakse Eesti Raadio ja Eesti Televisiooni põhikirjade kinnitamise päevast kehtetuks.

(2) “Eesti Televisiooni, Eesti Raadio ja Eesti Rahvusraamatukogu töötajate töötasustamise seadus” (RT 1993, 19, 338) tunnistatakse kehtetuks.

§ 47. Seadus jõustub Riigi Teatajas avaldamisele järgneval päeval.

PIIRIÜLESE TELEVISIOONI EUROOPA KONVENTSIOONI JA SELLE MUUTMISE PROTOKOLLI RATIFITSEERIMISE SEADUS

Vastu võetud 9. detsembril 1999. a

§ 1. Ratifitseerida juurdelisatud piiriülese televisiooni Euroopa konventsioon, mis on koostatud 1989. aasta 5. mail Strasbourg'is ja millele Eesti Vabariik on alla kirjutanud 1999. aasta 9. veebruaril, ning piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooni muutmise

protokoll, mis on koostatud 1998. aasta 9. septembril Strasbourg'is.

§ 2. Nimetada Kultuuriministerium pädevaks astutuks piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooni artikli 19 lõike 2 tähenduses.

Riigikogu esimees Toomas SAVI

Välja kuulutatud

Vabariigi Presidendi 20. detsembri 1999. a otsusega nr 698

PIIRIÜLESE TELEVISIOONI EUROOPA KONVENTSIOON

Koostatud 5. mail 1989. a Strasbourg'is

PREAMBUL

Euroopa Nõukogu liikmesriigid ja muud käesolevale konventsioonile alla kirjutanud Euroopa kultuurikonventsiooni osalisriigid,

arvestades Euroopa Nõukogu eesmärki saavutada oma liikmesriikide suurem ühtsus, et kaitsta ja ellu viia nende ühisparandiks olevaid ideaale ja põhimõtteid;

arvestades, et iga inimese au ja kõigi võrdsus on nimetatud põhimõtete alus;

arvestades, et sõna- ja informatsioonivabadus on inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 10 kohaselt üks peamisi demokraatliku ühiskonna põhimõtteid ning ühiskonna ja inimese arengu põhitegur;

kinnitades veelkord informatsiooni ja ideede vaba leviku ning ringhäälinguorganisatsioonide sõltumatuse põhimõtete järgimist, mis on nende televisioonipoliitika muutumatu alus;

kinnitades televisiooni osatähtsust kultuuri arengule, veendumuste vabale kujunemisele pluralismi tingimustes ning kõigile demokraatlikele rühmitustele ja poliitilistele erakondadele võrdsete võimaluste tagamises;

olles veendunud selles, et informatsiooni- ja kommunikatsioonitehnoloogia jätkuv areng laiendab riigipiiridest hoolimata õigust avaldada, hankida, vastu võtta ja edastada mis tahes allikast saadud ideid ja informatsiooni;

soovides pakkuda üldsusele suuremat programmi-valikut, edendades Euroopa kultuuripärandit ja luues audiovisuaalseid teoseid, olles otsustanud laiendada

kvaliteetprogrammide tootmist ja levitamist, et vastata üldsuse ootustele poliitika-, haridus- ja kultuurivaldkonnas;

tunnistades vajadust tugevdada ühist regulatsiooni- raamistikku;

pidades meeles Euroopa ministrite massimeedia poliitika 1. konverentsi resolutsiooni nr 2 ja deklaratsiooni;

soovides täiustada Euroopa Nõukogu soovitustes esitatud põhimõtteid telereklaami kohta, naiste ja meeste võrdsuse kohta meedias, satelliitide võimaluste kasutamise kohta televisiooni ja raadio jaoks ning audiovisuaalse toodangu edendamise kohta Euroopas, on kokku leppinud järgnevas.

I peatükk ÜLDSÄTTED

Artikkel 1. Objekt ja eesmärk

Käesolev konventsioon käsitleb teleülekannetes sisalduvaid programme. Konventsiooni eesmärk on hõl-

bustada osalisriikidevahelist televisiooniprogrammide piiritlest edastamist ja taasedastamist.

Artikkel 2. Kasutatud mõisted

Käesolevas konventsioonis tähendab:

a) **“edastamine”** televisiooniprogrammi esimest saatmist maapealse saatja, kaabli või mis tahes liiki satelliidi kaudu kodeeritud või kodeerimata kujul üldsusele vastuvõtmiseks. See mõiste ei sisalda üksikisiku nõudel osutatavaid kommunikatsiooniteenuseid;

b) **“taasedastamine”** televisiooniprogrammi või selle olulise osa täielikul ja muutmata kujul vastuvõtmist ja samaaegset vaatajaskonnale edastamist mis tahes tehniliste vahendite abil. Neid programme edastavad ringhäälinguorganisatsioonid;

c) **“ringhäälinguorganisatsioon”** füüsilist või juriidilist isikut, kes toodab televisiooniprogrammi vaatajaskonnale vastuvõtmiseks ning edastab seda täielikul ja muutmata kujul või laseb seda teha kolmandal isikul;

d) **“programm”** ringhäälinguorganisatsiooni (eelmise lõigu tähenduses) poolt pakutava programmi kõiki elemente;

e) **“Euroopa päritoluga audiovisuaalne teos”** sellist teost, mille tootmist või ühistootmist kontrollivad Euroopa füüsilised või juriidilised isikud;

f) **“reklaam”** toote või teenuse müügi, ostmise või rentimise edendamiseks, ürituse või idee tutvustamiseks või reklaamija taotletud muu tulemuse saavutamiseks avaldatud teadet, milleks reklaamijale on tasu või samalaadse kompensatsiooni eest antud eetriaega;

g) **“sponsorlus”** televisiooniprogrammi või audiovisuaalsete teoste tootmisega mittetegeleva füüsilise või juriidilise isiku poolset saate otsest või kaudset finantseerimist, et propageerida oma nime, kaubamärki või imago.

Artikkel 3. Rakendusala

Käesolevat konventsiooni rakendatakse mis tahes programmi suhtes, mida edastatakse või taasedastatakse ühe osalisriigi jurisdiktsiooni alla kuuluvate üksuste poolt või tehniliste vahenditega kas kaabli, maapealse saatja või satelliidi kaudu ning mida saab otseselt või kaudselt võtta vastu vähemalt ühe, lepinguga ühinenud riigi territooriumil.

Artikkel 4. Vastuvõtmis- ja taasedastamisvabadus

Osalisriik tagab inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 10 kohase sõna- ja informatsioonivabaduse ning vastuvõtmisvabaduse ega piira oma territooriumil käesoleva konventsiooni nõuetele vastava programmi taasedastamist.

Artikkel 5. Edastava osalisriigi kohustused

1. Edastav osalisriik tagab asjakohaste vahenditega ja pädevate organite abil, et tema jurisdiktsiooni all olevate üksuste poolt või tehniliste vahenditega edastatud programmid artikli 3 tähenduses vastavad käesoleva konventsiooni nõuetele.

2. Käesolevas konventsioonis on edastav osalisriik:

- a) maapealse edastuse puhul — osalisriik, kes programmi esimesena edastab;
- b) satelliitedastuse puhul:
 - i) osalisriik, kus asub satelliitside juhtimiskeskus;
 - ii) osalisriik, kes võimaldab kasutada sagedust või satelliitvõimsust, juhul kui satelliitside juhtimiskeskus asub riigis, kes ei ole käesoleva konventsiooniga ühinenud;
 - iii) osalisriik, kus ringhäälinguorganisatsioon asub, kui ei ole määratletud alapunktides i ja ii sätestatud.

3. Kui käesoleva konventsiooniga mitteühinenud riigi edastatud programme taasedastatakse osalisriigi jurisdiktsiooni alla kuuluvate üksuste poolt või tehniliste vahenditega vastavalt artiklile 3, tagab edastav osalisriik asjakohaste vahenditega ja pädevate organite abil käesoleva konventsiooni nõuete järgimise.

Artikkel 6. Informatsiooni andmine

1. Ringhäälinguorganisatsiooni kohustused määratletakse selgelt ja piisavalt osalisriigi pädeva asutuse väljastatud loas või selle asutusega sõlmitud lepingus või mõne muu õigusdokumendiga.

2. Taotluse korral annab edastava osalisriigi pädev asutus ringhäälinguorganisatsiooni kohta vähemalt järgmise informatsiooni: ringhäälinguorganisatsiooni nimi või nimetus, asukoht ja staatus, ametliku esindaja nimi, kapitali struktuur, ringhäälinguorganisatsiooni pakutava või kavandatava programmi laad, otstarve ja finantseerimisviis.

II peatükk**PROGRAMMI KOOSTAMINE****Artikkel 7. Ringhäälinguorganisatsiooni kohustused**

1. Inimväärkust ja teiste isikute põhiõigusi tuleb arvestada programmi kõigi osade esitamise ja sisu puhul.

Need ei tohi:

- a) olla kõlblusvastased ega sisaldada pornograafiat;
 - b) tähtsustada vägivalda ega õhutada rassivaenu.
2. Programmi osa, mis võib kahjustada laste ja teismeliste füüsilist, vaimset või kõlblist arengut, ei tohi näidata ajal, mil lapsed ja teismelised tõenäoliselt televiisorit vaatavad.
3. Ringhäälinguorganisatsioon tagab faktide ja sündmuste tõese esitamise uudistesaadetes ning soodustab arvamuste vaba kujunemist.

Artikkel 8. Õigus esitada vastulause

1. Edastav osalisriik tagab füüsilisele või juriidilisele isikule, olenemata tema koda- või riikkondsusest ning

elu- või asukohast, õiguse esitada vastulause või kasutada muud võrdväärset õiguslikku või haldusalast kaitsevahendit saate suhtes, mis edastati või taasedastati selle osalisriigi jurisdiktsiooni all oleva üksuse poolt või tehniliste vahenditega vastavalt artiklile 3. Osalisriik tagab, et vastulause esitamise ajastus ja muu korraldus võimaldaks seda õigust ka tegelikult kasutada. Selle õiguse tegeliku kasutamise või muu võrdväärse õigusliku või haldusalase kaitsevahendi korral tuleb arvestada nii ajastamist kui ka iga üksiku juhu eripära.

2. Seda eesmärki silmas pidades avaldatakse programmi eest vastutava ringhäälinguorganisatsiooni nimi regulaarselt ja sobival viisil programmis endas.

Artikkel 9. Üldsuse juurdepääs suursündmustele

Osalisriik vaatab läbi õigusaktid vältimaks olukorda, kus üldsuse õigust saada informatsiooni kitsendatakse seetõttu, et ringhäälinguorganisatsioon kasutab talle kuuluvat ainuõigust laiale publikule huvi pakkuvat sündmust artikli 3 tähenduses edastada või taasedastada, mille tagajärjel jääb ühe või mitme osalisriigi vaatajaskonna suur osa ilma võimalusest jälgida nimeetatud sündmust televisiooni vahendusel.

Artikkel 10. Kultuurieesmärgid

1. Võimaluse korral tagab edastav osalisriik asjakohaste vahenditega, et ringhäälinguorganisatsioonid reserveeriks oma saateajast suurema osa Euroopa päritoluga teostele, välja arvatud uudiste, spordisündmuste ja -mängude ning reklaami edastamiseks ja teletekstiks määratud aeg. Selline üleminek peab leidma aset järk-järgult, arvestades asjaolusid ning pidades silmas ringhäälinguorganisatsiooni kohustust pakkuda oma vaatajaskonnale nii informatsiooni-, haridus-, kultuuri- kui ka meelelahutussaadeteid.

2. Juhul kui vastuvõtval ja edastaval osalisriigil tekib eelneva lõike rakendamise suhtes eriarvamusi, võib ühe osalisriigi nõudel pöörduda alalise komitee poole, et see annaks nõu vaidlusaluses küsimuses. Sellist vaidlusküsimust ei esitata lahendamiseks artiklis 26 käsitletud vahekohtule.

3. Osalisriigid kohustuvad koos otsima kohasemaid vahendeid ja võimalusi, et ringhäälinguorganisatsioonid diskrimineerimata toetada Euroopas televisiooniprogrammide tootmist ja arendamist, eriti riikides, kus audiovisuaalseid teoseid toodetakse vähe või mille keele kasutusala on piiratud.

4. Käesoleva konventsiooni koostöö ja vastastikuse abistamise põhimõttest lähtudes püüab osalisriik vältida, et tema jurisdiktsiooni all olevate üksuste poolt või tehniliste vahenditega artikli 3 kohaselt edastatud või taasedastatud programmid ohustaksid ajakirjandusvabadust ja filmitööstuse arengut. Kinofilmi ei näidata televisioonis filmi esilinastusest kahe aasta jooksul, välja arvatud juhul, kui filmi autoriõiguse omajad ja ringhäälinguorganisatsioon lepivad kokku teisiti. Ringhäälinguorganisatsiooniga koostöös tehtud kinofilmide puhul on selleks ajavahemikuks üks aasta.

III peatükk REKLAAM

Artikkel 11. Üldnormid

1. Kõik reklaamid peavad olema tõesed ja ausad.
2. Reklaam ei tohi olla eksitav ega kahjustada tarbijate huve.
3. Lastele adresseeritud või lapsi kasutatav reklaam peab vältima kõike, mis tõenäoliselt võiks kahjustada laste huve, ning võtma arvesse nende erilist tundlikkust.
4. Reklaamija ei tohi teha ettekirjutusi saadete sisu kohta.

Artikkel 12. Kestus

1. Reklaami üldmaht ei tohi ületada 15% päevasest eetriajast. Seda mahtu võib suurendada 20%-ni, kaasates selliseid reklaamivorme nagu toodete müügi, ostmise või rentimise või teenuste otsepakkumine vaatajaskonnale eeldusel, et reklaamilõikude osa ei ületa 15%.
2. Reklaamilõikude maht ühes tunnis ei tohi ületada 20%.
3. Sellised reklaamivormid nagu toodete müügi, ostmise või rentimise või teenuste otsepakkumine vaatajaskonnale ei tohi ületada ühte tundi päevas.

Artikkel 13. Vorm ja esitus

1. Reklaam tuleb muust programmist kas optiliste või akustiliste vahendite abil selgelt eraldada. Reklaami tuleb edastada plokkidena.
2. Alalävisele tajule suunatud reklaam ei ole lubatud.
3. Varjatud reklaam, esmajoones toote või teenuse reklaamtutvustus saate käigus, ei ole lubatud.
4. Reklaamis ei tohi kasutada uudiseid ja aktuaalseid sündmusi regulaarselt kajastavaid isikuid ega nende häält.

Artikkel 14. Reklaami paigutus

1. Reklaam paigutatakse saadete vahele. Kui käesoleva artikli lõigetes 2–5 esitatud nõuded on täidetud, võib reklaami paigutada ka saadetes nii, et see ei kahjusta saate terviklikkust ja väärtust ning autoriõigust omavate isikute õigusi.
2. Iseseisvatest osadest koosnevate saadete või spordisaadete puhul ning vaheaegadega liigendatud ürituste ja etenduste puhul paigutatakse reklaam ainult saate osade vahele või vaheaegadele.
3. Selliste audiovisuaalsete teoste edastamise korral nagu üle 45-minutilise kestusega mängu- ja televisioonifilmid (välja arvatud seeriafilmid, meelelahutus- ja dokumentaalfilmid), võib teha ühe katkestuse 45 minuti kohta. Teine katkestus on lubatud, kui film kestab vähemalt 20 minutit kauem kui kaks korda 45 minutit.
4. Kui saade katkestatakse reklaamiga, peab kahe reklaamipausi vahel olema vähemalt 20 minutit. See nõue ei laiene lõikes 2 kirjeldatud saadetele.

5. Reklaame ei paigutata religioosse sisuga saatesse. Reklaamiga ei katkestata uudiste- ja aktuaalsete sündmuste saateid, dokumentaalfilme, religioosse sisuga ega lastesaateid juhul, kui need kestavad vähem kui 30 minutit. Kui need kestavad 30 minutit või kauem, siis rakendatakse eelmistes lõigetes sätestatud.

Artikkel 15. Teatavate toodete reklaam

1. Tubakatoodete reklaam ei ole lubatud.
2. Alkohoolsete jookide reklaam peab vastama järgmistele nõuetele:
 - a) see ei tohi olla eraldi suunatud alaealistele ja reklaamis alkohoolseid jooke tarbivad isikud ei tohi välja näha alaealistena;
 - b) see ei tohi seostada alkoholi tarbimist kehalise suutlikkuse ega liiklusvahendi juhtimisega;
 - c) see ei tohi väita, et alkoholil on raviomadusi või et ta ergutab või rahustab või aitab lahendada isiklike probleeme;
 - d) see ei tohi soodustada alkoholi liigtarbimist ega esitada karskust või mõõdukust negatiivse omadusena;
 - e) see ei tohi liigselt rõhutada jookide alkoholisisaldust.
3. Edastavas osalisriigis ainult retsepti alusel väljastatava ravimi ja arsti ettekirjutuse alusel osutatava raviteenuse reklaam ei ole lubatud.
4. Muu ravimi ja raviteenuse reklaam peab olema selgelt eristatav, aus, tõene ja kontrollitav ning vastama üksikisiku kaitse nõudele.

Artikkel 16. Ühele osalisriigile suunatud reklaam

1. Et vältida konkurentsimoonutusi ja osalisriigi televisiooniorganisatsiooni ohustamist, ei tohi reklaam, mis on otseselt ja teatava intervalliga suunatud mingi osalisriigi vaatajaskonnale, kes ei ole edastava osalisriigi vaatajaskond, eirata vastuvõtva osalisriigi telereklaami eeskirju.
2. Eelmises lõikes sätestatud ei kohaldata, kui:
 - a) nimetatud eeskirjadega diskrimineeritakse teise osalisriigi jurisdiktsiooni all olevate üksuste poolt või tehniliste vahenditega edastatavat reklaami;
 - b) asjaomased osalisriigid on selles valdkonnas sõlminud kahe- või mitmepoolse lepingu.

IV peatükk SPONSORLUS

Artikkel 17. Üldnormid

1. Kui saadet või saatesarja spondeeritakse täielikult või osaliselt, tuleb sellest selgelt teavitada asjaomaste viidetega saate alguses ja/või lõpus.
2. Sponsor ei tohi spondeeritud saadete sisu ega ajastamist niimoodi mõjutada, et see ohustaks ringhäälinguorganisatsiooni vastutust saadete eest ja tema sõltumatust.

3. Spondeeritud saated ei tohi reklaamivate viidetega soodustada sponsori või kolmanda isiku toodete või teenuste müüki, ostmist või rentimist.

Artikkel 18. Keelatud sponsorlus

1. Sponsoriks ei või olla füüsiline või juriidiline isik, kelle põhitegevus on seotud selliste toote valmistamise või müümisega või selliste teenuste osutamisega, mille reklaam on artikli 15 kohaselt keelatud.

2. Uudiste- ja aktuaalsete sündmuste saadete spondeerimine on keelatud.

V peatükk

VASTASTIKUNE ABISTAMINE

Artikkel 19. Osalisriikide koostöö

1. Osalisriigid kohustuvad käesoleva konventsiooni rakendamisel üksteist abistama.

2. Selleks:

a) nimetab osalisriik vähemalt ühe asutuse, kelle nimetuse ja aadressi ta edastab ratifitseerimis-, vastuvõtmis-, kinnitamise- või ühinemisdokumenti deponeerides Euroopa Nõukogu peasekretärile;

b) mitu asutust nimetanud osalisriik täpsustab punkti a kohases teatises iga asutuse pädevuse.

3. Osalisriigi nimetatud asutus:

a) annab käesoleva konventsiooni artikli 6 lõikes 2 ettenähtud informatsiooni;

b) annab muu osalisriigi nimetatud asutuse taotluse korral informatsiooni siseriikliku õiguse ja praktika kohta käesoleva konventsiooniga hõlmatud valdkondades;

c) teeb muu osalisriigi nimetatud asutusega vajaduse korral koostööd, eriti käesoleva konventsiooni rakendamiseks võetud meetmete tõhustamiseks;

d) vaatab läbi käesoleva konventsiooni rakendamisel tekkinud probleemi, millest talle on teatanud muu osalisriigi nimetatud asutus.

VI peatükk

ALALINE KOMITEE

Artikkel 20. Alaline komitee

1. Käesoleva konventsiooni täitmiseks moodustatakse alaline komitee.

2. Alalises komitees esindab osalisriiki vähemalt üks delegaat. Igal delegatsioonil on üks hääl. Euroopa Majandusühendusel on tema pädevusse kuuluvates küsimustes nii palju hääli, kui palju Euroopa Majandusühenduse liikmesriike on käesoleva konventsiooniga ühinenud. Euroopa Majandusühendus ei hääleta juhtudel, kui hääletavad tema liikmesriigid ja vastupidi.

3. Artikli 29 lõikes 1 nimetatud riiki, kes ei ole käesoleva konventsiooniga ühinenud, võib alalises komitees esindada vaatleja.

4. Alaline komitee võib oma ülesannete täitmisel kaasata eksperte. Ta võib omal algatusel või asjaomase organi taotluse korral kutsuda tema istungile või selle

osale vaatlejana osalema mis tahes rahvusvahelise või riikliku, valitsus- või valitsusvälise organi, kes omab käesoleva konventsiooni rakendusallas tehnilist kvalifikatsiooni. Otsus kutsuda selliseid eksperte või organeid võetakse vastu alalise komitee liikmete kolmeneljandikulise häälteenamusega.

5. Alalise komitee kutsub kokku Euroopa Nõukogu peasekretär. Esimene istung peetakse käesoleva konventsiooni jõustumisest arvates kuue kuu jooksul. Edaspidi koguneb ta kolmandiku osalisriikide või Euroopa Nõukogu Ministrite Komitee taotluse korral või Euroopa Nõukogu peasekretäri algatusel vastavalt artikli 23 lõikele 2 või vähemalt ühe osalisriigi taotluse korral vastavalt artikli 21 punktile c ja artikli 25 lõikele 2.

6. Alalise komitee istungi kvoorumit moodustab osalisriikide enamus.

7. Alalise komitee otsused võetakse vastu kohalolevate liikmete kolmeneljandikulise häälteenamusega, välja arvatud lõikes 4 ja artikli 23 lõikes 3 sätestatud juhtudel.

8. Alaline komitee koostab oma protseduurireeglid käesoleva konventsiooni sätete alusel.

Artikkel 21. Alalise komitee ülesanded

Alalise komitee ülesanne on jälgida käesoleva konventsiooni rakendamist. Ta võib:

a) anda osalisriikidele konventsiooni rakendamise kohta soovitusi;

b) teha ettepanekuid vajalike konventsioonimuudatuste kohta ja vaadata läbi juba tehtud ettepanekud vastavalt artiklile 23;

c) vähemalt ühe osalisriigi taotluse korral vaadata läbi konventsiooni tõlgendamisel tekkinud küsimused;

d) anda oma parima, et tagada vastavalt artiklile 25 temale esitatud mis tahes probleemi rahumeelne lahendamine;

e) soovitada ministrite komiteel kutsuda riike ühinema käesoleva konventsiooniga, välja arvatud artikli 29 lõikes 1 nimetatud riigid.

Artikkel 22. Alalise komitee aruanded

Pärast istungit esitab alaline komitee osalisriikidele ja Euroopa Nõukogu Ministrite Komiteele aruande tehtud otsustest ning diskussioonidest.

VII peatükk

MUUDATUSED

Artikkel 23. Muudatused

1. Osalisriik võib teha ettepanekuid käesoleva konventsiooni muutmiseks.

2. Muutmisettepanek saadetakse Euroopa Nõukogu peasekretärile, kes edastab selle Euroopa Nõukogu liikmesriikidele, teistele Euroopa kultuurikonventsiooni osalisriikidele, Euroopa Majandusühendusele ja Euroopa Nõukogu liikmeks mitteolevale riigile, kes on ühinenud või keda on kutsutud ühinema käesoleva konventsiooniga vastavalt artiklile 30. Kahe kuu möö-

dumisel ettepaneku edastamisest kutsub Euroopa Nõukogu peasekretär kokku alalise komitee istungi.

3. Alaline komitee vaatab esitatud muutmissettepaneku läbi ja edastab alalise komitee liikmete kolmeneljandikulise häälteenamusega vastuvõetud teksti ministrite komiteele kinnitamiseks. Pärast kinnitamist edastatakse tekst osalisriikidele vastuvõtmiseks.

4. Muudatus jõustub kolmekümnendal päeval pärast seda, kui kõik osalisriigid on peasekretäri selle vastuvõtmisest teavitanud.

VIII peatükk KÄESOLEVA KONVENTSIOONI RIKKUMISED

Artikkel 24. Käesoleva konventsiooni rikkumised

1. Kui osalisriik avastab käesoleva konventsiooni rikkumise, teatab ta sellest edastavale osalisriigile. Asjaomased osalisriigid püüavad probleemi lahendada artiklite 19, 25 ja 26 kohaselt.

2. Kui rikkumine on ilmne, tõsine ja raske ning on seotud oluliste ühiskondlike küsimustega ja artikli 7 lõikega 1 või 2, artikliga 12, artikli 13 lõike 1 esimese lausega, artikliga 14 või artikli 15 lõikega 1 või 3 ning kui see rikkumine jätkub, võib vastuvõttev osalisriik teatamisest arvates kahe nädala pärast ajutiselt katkestada rikkumises kahtlustatava programmi taasedastamise.

3. Kui rikkumine jätkub, võib vastuvõttev osalisriik teatamisest arvates ajutiselt kuni kaheksaks kuuks katkestada rikkumises kahtlustatava programmi taasedastamise. Seda sätet ei rakendata lõikes 4 loetletud juhtudel.

4. Taasedastamise ajutine katkestamine ei ole lubatud artikli 7 lõike 3 ning artikli 8, 9 või 10 rikkumise puhul.

IX peatükk VAIDLUSTE LAHENDAMINE

Artikkel 25. Lepitamine

1. Käesoleva konventsiooni rakendamisest tulenevaid probleeme püüavad asjaomased osalisriigid lahendada rahumeelselt.

2. Asjaomaste osalisriikide nõusoleku korral võib küsimust arutada alaline komitee. Alaline komitee võimaldab osalisriikidel kasutada tema käsutuses olevaid vahendeid, et jõuda asjaosalisi rahuldava lahenduseni võimalikult kiiresti. Vajaduse korral annab komitee probleemi kohta soovituslikku laadi arvamuse.

3. Asjaomane osalisriik kohustub andma alalisele komiteele viivitamata kogu informatsiooni ja vahendid, mida on vaja selle funktsioonide täitmiseks vastavalt eelnevale lõikele.

Artikkel 26. Vahekohus

1. Kui asjaomased osalisriigid ei suuda vaidlust lahendada vastavalt artiklile 25, võivad nad kokkuleppe korral esitada selle vahekohtule. Vahekohtumenetlus

on sätestatud käesoleva konventsiooni lisas. Kui kokkulepet ei saavutata kuue kuu jooksul arvates esimese taotluse esitamisest lepitusmenetluse algatamiseks, võib üks osalisriik esitada vaidluse vahekohtule.

2. Osalisriik võib igal ajal deklareerida, et ta tunnustab käesoleva konventsiooni lisas sätestatud vahekohtumenetluse kohustuslikkust *ipso facto* ja ilma erikokkulepet sõlmimata seda aktsepteeriva muu osalisriigiga.

X peatükk MUUD RAHVUSVAHELISED LEPINGUD JA OSALISRIIGI SISERIIKLIK ÕIGUS

Artikkel 27. Muud rahvusvahelised lepingud või kokkulepped

1. Euroopa Majandusühendusega ühinenud osalisriigid järgivad omavahelistes suhetes ühenduse eeskirju ega rakenda käesolevat konventsiooni. See säte ei kehti juhul, kui ühendusel ei ole eeskirju teatava valdkonna kohta.

2. Käesolev konventsioon ei takista pooltel sõlmida rahvusvahelisi lepinguid, mis täiendavad konventsiooni või laiendavad selle rakendusala.

3. Käesolev konventsioon ei muuda osalisriikide kahepoolsetest lepingutest tulenevaid õigusi ja kohustusi, mis ei mõjuta teiste osalisriikide käesoleva konventsiooni järgsete õiguste kasutamist või kohustuste täitmist.

Artikkel 28. Konventsioon ja osalisriigi siseriiklik õigus

Käesolev konventsioon ei takista osalisriigil rakendada konventsioonis sätestatust rangemaid või täpsemaid eeskirju programmi suhtes, mida edastatakse osalisriigi jurisdiktsiooni all olevate üksuste poolt või tehniliste vahenditega vastavalt artiklile 3.

XI peatükk LÕPPSÄTTED

Artikkel 29. Allakirjutamine ja jõustumine

1. Käesolev konventsioon on allakirjutamiseks avatud Euroopa Nõukogu liikmesriikidele ja teistele Euroopa kultuurikonventsiooni osalisriikidele ning Euroopa Majandusühendusele. Konventsioon tuleb ratifitseerida, vastu võtta või kinnitada. Ratifitseerimis-, vastuvõtmis- või kinnitamisdokumendid deponeeritakse Euroopa Nõukogu peasekretäri juurde.

2. Käesolev konventsioon jõustub selle kuu esimesel päeval, mis järgneb kolme kuu möödumisele päevast, mil seitse riiki, kellest vähemalt viis on Euroopa Nõukogu liikmesriigid, on konventsiooniga eelmise lõike sätete kohaselt ühinenud.

3. Riik võib alla kirjutades või kuni käesoleva konventsiooni tema suhtes jõustumiseni deklareerida, et ta rakendab konventsiooni ajutiselt.

4. Lõikes 1 nimetatud riigi või Euroopa Majandusühenduse suhtes, kes avaldab soovi konventsiooniga ühineda edaspidi, jõustub konventsioon selle kuu

esimesel päeval, mis järgneb kolme kuu möödumisele ratifitseerimis-, vastuvõtmis- või kinnitamisdokumendi deponeerimisest.

Artikkel 30. Euroopa Nõukogu mitteliikmesriigi ühinemine

1. Olles konsulteerinud osalisriikidega, võib Euroopa Nõukogu Ministrite Komitee pärast käesoleva konventsiooni jõustumist kutsuda käesoleva konventsiooniga ühinema muid riike. Seda tehakse Euroopa Nõukogu statuudi artikli 20 punktis d sätestatud enamusega vastuvõetud otsuse ning komitees esindatud osalisriikide esindajate ühehäälese otsuse alusel.

2. Ühineva riigi suhtes jõustub konventsioon selle kuu esimesel päeval, mis järgneb kolme kuu möödumisele ühinemisdokumendi deponeerimisest Euroopa Nõukogu peasekretäri juures.

Artikkel 31. Territoriaalne rakendamine

1. Riik võib alla kirjutades või ratifitseerimis-, vastuvõtmis-, kinnitamise- või ühinemisdokumendi deponeerides täpsustada territooriumi või territooriumid, mille suhtes konventsiooni kohaldatakse.

2. Edaspidi võib riik Euroopa Nõukogu peasekretärile esitatud deklaratsiooniga laiendada konventsiooni kohaldamist muule deklaratsioonis nimetatud territooriumile. Selle territooriumi suhtes jõustub konventsioon selle kuu esimesel päeval, mis järgneb kolme kuu möödumisele deklaratsiooni laekumisest peasekretärile.

3. Kahe eelmise lõike alusel tehtud deklaratsiooni võib seal nimetatud mis tahes territooriumi suhtes peasekretärile saadetava teatega tagasi võtta. Tagasi võtmine jõustub selle kuu esimesel päeval, mis järgneb kuue kuu möödumisele teate laekumisest peasekretärile.

Artikkel 32. Reservatsioonid

1. Alla kirjutades või ratifitseerimis-, vastuvõtmis-, kinnitamise- või ühinemisdokumendi deponeerides võib:

- a) riik deklareerida, et ta jätab endale õiguse vastavalt käesoleva konventsiooni artikli 15 lõikes 2 sätestatule piirata oma territooriumil alkoholsete jookide reklaami sisaldava programmi taasedastamist ainult selles ulatuses, mis on vastuolus tema siseriikliku õigusega;
- b) Suurbritannia deklareerida, et ta jätab endale õiguse mitte järgida artikli 15 lõikes 1 sätestatud tubakatoodete reklaami keeldu sigarite ja piibutubaka reklaa-

mi osas, mida Suurbritannia territooriumil edastab maapealsete saatejaamade kaudu Sõltumatu Ringhäälinguasutus. Muid reservatsioone teha ei saa.

2. Eelneva lõike kohaselt tehtud reservatsiooni ei saa vaidlustada.

3. Lõike 1 kohase reservatsiooni teinud osalisriik võib selle Euroopa Nõukogu peasekretärile saadetava teatega kas täielikult või osaliselt tagasi võtta. Tagasi võtmine jõustub teate laekumisest peasekretärile.

4. Konventsiooni sätte suhtes reservatsiooni teinud osalisriik ei saa nõuda selle sätte rakendamist teiselt osalisriigilt. Kui reservatsioon on osaline või tingimuslik, võib osalisriik nõuda selle sätte rakendamist niivõrd, kuivõrd ta seda ise teeb.

Artikkel 33. Denonsseerimine

1. Osalisriik võib käesoleva konventsiooni igal ajal denonsseerida, saates Euroopa Nõukogu peasekretärile asjakohase teate.

2. Denonsseerimine jõustub selle kuu esimesel päeval, mis järgneb kuue kuu möödumisele teate laekumisest peasekretärile.

Artikkel 34. Teated

Euroopa Nõukogu peasekretär teeb nõukogu liikmesriikidele, teistele Euroopa kultuurikonventsiooni osalisriikidele, Euroopa Majandusühendusele ja riikidele, kes on käesoleva konventsiooniga ühinenud või keda on kutsutud konventsiooniga ühinema, teatavaks iga:

- a) allakirjutamise;
- b) ratifitseerimis-, vastuvõtmis-, kinnitamise- või ühinemisdokumendi deponeerimise;
- c) käesoleva konventsiooni jõustumise kuupäeva artiklite 29, 30 ja 31 järgi;
- d) aruande, mis on koostatud artikli 22 järgi;
- e) muu käesoleva konventsiooniga seotud akti, deklaratsiooni, teate või teadaande.

Selle kinnituseks on täievolilised esindajad käesolevale konventsioonile alla kirjutanud.

Koostatud 5. mail 1989 Strasbourg'is inglise ja prantsuse keeles, kusjuures mõlemad tekstid on võrdselt autentset, ühes eksemplaris, mis deponeeritakse Euroopa Nõukogu arhiivi. Euroopa Nõukogu peasekretär edastab tõestatud koopiad kõigile Euroopa Nõukogu liikmesriikidele, Euroopa kultuurikonventsiooni osalisriikidele, Euroopa Majandusühendusele ja kõigile konventsiooniga ühinema kutsutud riikidele.

Lisa

VAHEKOHUS

1. Vahekohtu moodustamise avaldus esitatakse Euroopa Nõukogu peasekretärile. Avalduses nimetatakse teine vaidluspool ja vaidlusküsimus. Peasekretär

edastab selle informatsiooni käesoleva konventsiooni kõikidele osalisriikidele.

2. Kui üks vaidluspool on Euroopa Majandusühenduse liikmesriik ning Euroopa Majandusühendus on konventsiooniga ühinenud, esitatakse vahekohtu moodustamise avaldus nii liikmesriigile kui ka ühendusele. Need teavad ühiselt peasekretärile ühe kuu jooksul avalduse laekumisest, kas vaidluspoolteks on ühenduse liikmesriik või ühendus, või mõlemad koos. Kui sellekohast teadet pole nimetatud tähtaja jooksul laekunud, käsitatakse liikmesriiki ja ühendust vaidluse ühe poolena nende sätete osas, mis puudutavad vahekohtu moodustamist ja protseduuri. Samuti käsitatakse liikmesriiki ja ühendust, kui nad esitavad ennast ühiselt vaidluse poolena. Selles lõikes ettenähtud juhtudel pikeneb käesoleva lisa punkti 4 esimeses lauses ettenähtud ühekuuline tähtaeg kahele kuule.

3. Vahekohus koosneb kolmest liikmest: kummagi vaidluspoole nimetatud vahekohtunikust ja viimaste nimetatud vahekohtu esimehest. Esimees ei tohi olla kummagi vaidluspoole kodanik, elada alaliselt üheski asjaomases riigis, olla kummagi poole teenistuses ega olla tegelenud sama juhtumiga muu volituse alusel.

4. Kui üks pool ei ole vahekohtunikku nimetanud ühe kuu jooksul pärast seda, kui Euroopa Nõukogu peasekretär on avalduse edastanud, nimetab Euroopa

Inimõiguste Kohtu president teise poole taotlusel kohtuniku järgneva kuu jooksul. Kui kohtu president ei saa oma kohust täita või on ühe vaidluspoole kodanik, nimetab vahekohtuniku kohtu asepresident või kohtu vanim kohtunik, kes ei ole kummagi vaidluspoole kodanik. Samamoodi toimitakse juhul, kui teise vahekohtuniku nimetamisest arvates ühe kuu jooksul ei ole nimetatud vahekohtu esimeest.

5. Vajaduse korral võib punkte 3 ja 4 rakendada mis tahes vakantse koha täitmise puhul.

6. Vähemalt kaks kokkulangevate huvidega poolt nimetatud vahekohtuniku ühiselt.

7. Protsessi tõhusaks läbiviimiseks võimaldavad vaidluspoolel ja alaline komitee vahekohtul kasutada kõiki vajalikke vahendeid.

8. Vahekohus koostab oma protseduureeglid. Otsused võetakse vastu liikmete hääletamusega. Vahekohtu otsus on lõplik ja siduv.

9. Vahekohus teatab otsusest Euroopa Nõukogu peasekretärile, kes edastab selle kõikidele käesoleva konventsiooniga ühinenud riikidele.

10. Vaidluspool kannab tema nimetatud vahekohtuniku kulud; vahekohtu esimehe kulud ja muud kulud kannavad pooled võrdselt.

PIIRIÜLESE TELEVISIOONI EUROOPA KONVENTSIOONI MUUTMISE PROTOKOLL

Strasbourg, 1. oktoober 1998

Euroopa Nõukogu liikmesriigid ja teised riigid, kes on alla kirjutanud piiriülese televisiooni Euroopa konventsioonile, mis avati allakirjutamiseks Strasbourg'is 5. mail 1989 (edaspidi konventsioon),

tervitades asjaolu, et Euroopa Nõukogu liikmeskonna laiendamine alates 1989. aastast on viinud konventsiooniga sätestatud juriidilise raamistiku üleeuroopalise arengu ja rakendamiseni;

võttes arvesse ulatuslikku tehnoloogilist ja majanduslikku arengut televisioonilevi valdkonnas, samuti aga ka uute sideteenuste ilmumist Euroopas alates konventsiooni vastuvõtmisest 1989. aastal;

märkides, et see areng tingib konventsiooni sätete ülevaatamise;

pidades sellega seoses meeles, et Euroopa Ühendus võttis vastu Euroopa Parlamendi ja Nõukogu 19. juuni 1997. aasta direktiivi 97/36/EÜ, millega muudetakse Nõukogu direktiivi 89/552/EMÜ teatud tingimuste koordineerimise kohta, mis on kehtestatud seaduse, määruse või haldustoiminguga liikmesriikides ja mida jälgitakse televisiooniringhäälingus;

võttes arvesse kiiret vajadust muuta mõningaid konventsiooni sätteid, selleks et välja töötada käesoleva dokumendi ja direktiivi vahel ühtne lähemisviis piiriülese televisiooni suhtes, nii nagu seda rõhutati deklaratsioonis meedia kohta demokraatlikus ühiskonnas, mille võtsid vastu Euroopa ministrite 4.

massimeediapoliitika konverentsil (Praha, 7.–8. detsember 1994) osalenud riikide ministrid ja nagu seda rõhutati Euroopa ministrite 5. konverentsi (Thessaloniki, 11.–12. detsember 1997) poliitilises deklaratsioonis;

soovides edasi arendada põhimõtteid, mis sisalduvad Euroopa Nõukogu soovitusetes suitsetamise ning alkoholi- ja narkootikumisõltuvuse vastu võitlemise strateegiate väljatöötamise kohta koos arvamuste kujundajate ja meediaga, samuti õiguse kohta lühidalt kajastada peamisi sündmusi juhtudel, kui ainuõigused selliste sündmuste televisioonis edastamiseks on omandatud piiriüleses kontekstis, aga ka vägivalla kajastamise kohta elektroonilises meedias, mis on võetud vastu Euroopa Nõukogu raamistikus alates käesoleva konventsiooni vastuvõtmisest,

on kokku leppinud järgnevas:

Artikkel 1

Prantsuskeelses tekstis asendatakse artikli 8 lõikes 1 ja artikli 16 lõikes 2a sõna "**jurisdiction**" sõnaga "**competence**".

Artikkel 2

Ingliskeelses tekstis asendatakse artikli 15 lõigetes 3 ja 4 sõna "**advertisements**" sõnaga "**advertising**".

Artikkel 3

Artikli 2 punktis c sõnastatakse “**ringhäälinguorganisatsioon**” definitsioon järgmiselt:

“c) “**ringhäälinguorganisatsioon**” füüsilist või juriidilist isikut, kellel on toimetusvastutus televisiooni-programmi tootmise eest vaatajaskonnale vastuvõtmiseks ning kes edastab seda või laseb seda täielikul ja muutmata kujul edastada kolmandal isikul;”

Artikkel 4

Artikli 2 punktis f sõnastatakse reklaami definitsioon järgmiselt:

“f) “**reklaam**” tasu või samalaadse kompensatsiooni eest või enda propageerimise eesmärgil avaldatud teadet, mis on mõeldud toote või teenuse müügi, ostmise või rentimise edendamiseks, ürituse või idee tutvustamiseks või reklaamija või ringhäälinguorganisatsiooni enda poolt taotletud muu tulemuse saavutamiseks;”

Artikkel 5

Artiklisse 2 lisatakse uus punkt järgmises sõnastuses:

“g) “**otsepakkumine**” avalikkusele ringhäälinguorganisatsiooni kaudu edastatavaid otseseid pakkumisi kaupade ja teenuste, kaasa arvatud kinnisvara, õigused ja kohustused, tasu eest tarnimise otstarbel;”

Artikkel 6

Artikli 2 punkt g muutub artikli 2 punktiks h.

Artikkel 7

Artikkel 5 asendatakse järgmise tekstiga: “**Artikkel 5. Edastavate osalisriikide kohustused**

1. Edastav osalisriik tagab, et tema jurisdiktsiooni all oleva ringhäälinguorganisatsiooni poolt edastatud programmid vastavad käesoleva konventsiooni nõuetele.

2. Käesoleva konventsiooni tähenduses on edastava osalisriigi jurisdiktsiooni all olev ringhäälinguorganisatsioon:

- a) ringhäälinguorganisatsioon, mis loetakse asutatuks selles osalisriigis vastavalt lõikele 3;
- b) ringhäälinguorganisatsioon, mille suhtes kohaldu lõige 4.

3. Käesoleva konventsiooni tähenduses loetakse ringhäälinguorganisatsioon asutatuks osalisriigis (edaspidi edastav osalisriik) järgmistel juhtudel:

- a) ringhäälinguorganisatsiooni peakorter asub selles osalisriigis ja otsused televisioonikava kohta tehakse selles osalisriigis;
- b) juhul kui ringhäälinguorganisatsiooni peakorter asub ühes osalisriigis, kuid otsused televisioonikava kohta tehakse teises osalisriigis, siis loetakse ringhäälinguorganisatsioon asutatuks selles osalisriigis, kus töötab oluline osa televisiooniprogrammide edastamisega tegelevast personalist; juhul kui oluline osa televisiooniprogrammide edastamisega tegelevast personalist töötab mõlemas osalisriigis, loetakse ringhäälinguorganisatsioon asutatuks osalisriigis, kus asub selle peakorter; juhul kui oluline osa televisiooniprogrammide edastamisega tegelevast personalist ei

tööta kummaski osalisriigis, loetakse ringhäälinguorganisatsioon asutatuks osalisriigis, kus ta esimesena alustas televisiooniprogrammide edastamist vastavalt selle osalisriigi õigussüsteemile, tingimusel et ta säilitab selle osalisriigi majandusega stabiilse ja tõhusa sideme;

c) juhul kui ringhäälinguorganisatsiooni peakorter on ühes osalisriigis, aga otsused televisioonikava kohta tehakse riigis, mis ei ole käesoleva konventsiooni osalisriik, või vastupidi, loetakse ringhäälinguorganisatsioon asutatuks osalisriigis, tingimusel et oluline osa televisiooniprogrammide edastamisega tegelevast personalist töötab selles osalisriigis;

d) juhul kui kohaldatakse kriteeriume, mis on sätestatud Euroopa Parlamendi ja Nõukogu 19. juuni 1997. aasta direktiivi 97/36/EÜ artikli 2 lõikes 3, millega muudetakse Nõukogu direktiivi 89/552/EMÜ teatud tingimuste koordineerimise kohta, mis on kehtestatud seaduse, määruse või haldustoiminguga liikmesriikides ja mida järgitakse televisiooniringhäälingus, loetakse ringhäälinguorganisatsioon asutatuks Euroopa Ühenduse liikmesriigis, siis loetakse see ringhäälinguorganisatsioon selles liikmesriigis asutatuks ka käesoleva konventsiooni tähenduses.

4. Ringhäälinguorganisatsioon, mille suhtes ei kohaldu lõike 3 sätteid, loetakse olevaks osalisriigi ehk nn edastava osalisriigi jurisdiktsiooni all järgmistel juhtudel:

- a) ta kasutab selle osalisriigi poolt eraldatud sagedust;
- b) kuigi ta ei kasuta selle osalisriigi poolt eraldatud sagedust, kasutab ta sellele osalisriigile kuuluvat satelliitvõimsust;
- c) kuigi ta ei kasuta ei selle osalisriigi poolt eraldatud sagedust ega sellele osalisriigile kuuluvat satelliitvõimsust, kasutab ta selles osalisriigis asuvat satelliit-side juhtimiskeskust.

5. Juhul kui edastavat osalisriiki ei ole võimalik lõike 4 alusel määrata, arutab alaline komitee seda küsimust vastavalt käesoleva konventsiooni artikli 21 lõike 1 punktile a, et määrata edastav osalisriik.

6. Käesolev konventsioon ei kohaldu televisiooniedastuste suhtes, mis on mõeldud eranditult vastuvõtmiseks riikides, kes ei ole käesoleva konventsiooni osalisriigid, ning mida avalikkus ei võta ei otseselt ega kaudselt vastu ühes või mitmes osalisriigis.”

Artikkel 8

Artikkel 8 sõnastatakse järgmiselt: “**Artikkel 8. Õigus esitada vastulause**

1. Edastav osalisriik tagab füüsilisele või juriidilisele isikule, olenemata tema koda- või riiklõigusest ning elu- või asukohast, õiguse esitada vastulause või kasutada muud võrdväärset õiguslikku või haldusalast kaitsevahendit saate suhtes, mis edastati selle osalisriigi jurisdiktsiooni all oleva ringhäälinguorganisatsiooni poolt artikli 5 tähenduses. Osalisriik tagab eelkõige, et vastulause esitamise ajastus ja muu korraldus võimaldaks seda õigust ka tegelikult kasutada. Selle õiguse tegeliku kasutamise või muu võrdväärse õigusliku või haldusalase korvamise korral tuleb arvestada nii ajastamist kui ka iga üksiku juhu eripära.

2. Seda eesmärki silmas pidades avaldatakse programmi nimi või programmi eest vastutava ringhäälinguorganisatsiooni nimi regulaarselt ja sobival viisil programmis endas.”

Artikkel 9

Artikkel 9 asendatakse järgmise tekstiga: “**Artikkel 9. Üldsuse juurdepääs informatsioonile**

Osalisriik vaatab läbi ja võtab vajaduse korral vastu õigusaktid, millega kehtestatakse näiteks õigus lühidalt kajastada üldsuse jaoks suurt huvi pakkuvaid sündmusi, et vältida olukorda, kus üldsuse õigust saada informatsiooni kitsendatakse seetõttu, et selle osalisriigi jurisdiktsiooni all olev ringhäälinguorganisatsioon kasutab talle kuuluvat ainuõigust sellist sündmust artikli 3 tähenduses edastada või taasedastada.”

Artikkel 10

Lisatakse artikkel 9bis järgmises sõnastuses: “**Artikkel 9¹. Üldsuse juurdepääs suursündmustele**

1. Iga osalisriik säilitab õiguse võtta kasutusele meetmeid tagamaks, et sündmusi, mida see osalisriik peab ühiskonna jaoks ülimalt tähtsaks, ei edastaks selle osalisriigi jurisdiktsiooni all olev ringhäälinguorganisatsioon ainuõiguslikult sellisel viisil, et sellega võetakse selle osalisriigi elanikkonna suurel osal ära võimalus jälgida antud sündmusi otseülekanadena või hilisema edastuse kaudu vabas televisioonis. Kui ringhäälinguorganisatsioon nii käitub, võib asjassepuutuv osalisriik välja töötada loetelu sündmustest, mida ta peab ühiskonna jaoks ülimalt tähtsaks.

2. Iga osalisriik tagab sobivate abinõudega, austades inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga sätestatud juriidilisi tagatise ning, kui see on asjakohane, ka riigi põhiseadust, et ringhäälinguorganisatsioon ei kasuta tema jurisdiktsioonis oma ostenud ainuõigusi pärast piiriülese televisiooni Euroopa konventsiooni muutmise protokolliga vastuvõtmist sellisel viisil, et teise osalisriigi avalikkusest oluline osa jääks ilma võimalusest jälgida sündmusi, mis selle teise osalisriigi poolt on määratud edastamiseks kas tervikuna või osaliselt otseülekanadena, või kui see on objektiivsetel põhjustel avalikkuse huvides vajalik või asjakohane, kas tervikuna või osaliselt hilisema edastuse kaudu vabas televisioonis, nii nagu see teine osalisriik vastavalt lõikele 1 on määranud, järgides järgmisi nõudeid:

- a) osalisriik, kes rakendab lõikes 1 sätestatud meetmeid, koostab loetelu riiklikest või mitteriiklikest sündmustest, mida ta peab ühiskonna jaoks ülimalt tähtsaks;
- b) osalisriik teeb seda vajaliku aja jooksul selgel ja läbipaistval viisil;
- c) osalisriik määrab, kas need sündmused tehakse kättesaadavaks tervikuna või osaliselt otseülekanadena, või kui see on objektiivsetel põhjustel avalikkuse huvides vajalik või asjakohane, kas tervikuna või osaliselt hilisema edastuse kaudu;
- d) loetelu koostava osalisriigi poolt võetud meetmed peavad olema proportsionaalsed ja nii üksikasjalikud

kui võimalik, et võimaldada teistel osalisriikidel võtta kasutusele käesolevas lõikes nimetatud meetmeid;

e) loetelu koostav osalisriik teatab loetelust ja vastavatest meetmetest alalisele komiteele, kusjuures tähtaja selleks määrab alaline komitee;

f) loetelu koostava osalisriigi võetud meetmed peavad jääma lõikes 3 nimetatud alalise komitee juhiste piiresse ning alaline komitee peab olema avaldanud nende meetmete suhtes oma positiivset arvamust.

Käesoleva lõike alusel võetud meetmed kehtivad ainult nende sündmuste kohta, mida alaline komitee on avaldanud lõikes 3 nimetatud iga-aastasest nimekirjas, ning nende ainuõiguste kohta, mis on ostenud pärast käesoleva muutmise protokolliga jõustumist.

3. Kord aastas alaline komitee:

a) avaldab koondnimekirja osalisriikide poolt vastavalt lõike 2 punktile e teatatud loetellu võetud sündmustest ja vastavatest meetmetest;

b) töötab välja juhised, mis tuleb vastu võtta liikmete kolmeneljandikulise häälteenamusega lisaks lõike 2 punktides a–e loetletud nõuetele, selleks et vältida erinevusi käesoleva artikli ja vastavate Euroopa Ühenduse sätete rakendamise vahel.”

Artikkel 11

Artikli 10 lõige 1 sõnastatakse järgmiselt:

1. Võimaluse korral tagab iga edastav osalisriik asjakohaste vahenditega, et tema jurisdiktsiooni all olev ringhäälinguorganisatsioon reserveerib oma saateajast suurema osa Euroopa päritoluga teostele, välja arvatud uudiste, spordisündmuste ja -mängude ning reklaami edastamiseks ja teletekstiks ning otsepakkumiseks määratud aeg. Selline saadete proportsioon tuleb saavutada järk-järgult sobivaid kriteeriume järgides, pidades silmas ringhäälinguorganisatsiooni kohustust pakuda oma vaatajaskonnale nii informatsiooni-, haridus-, kultuuri- kui ka meelelahutussaadeteid.”

Artikkel 12

Artikli 10 lõige 4 sõnastatakse järgmiselt:

“4. Osalisriigid tagavad, et nende jurisdiktsiooni all olevad ringhäälinguorganisatsioonid ei edasta kinofilme väljaspool autoriõiguste omajatega kokkulepitud tähtaegu.”

Artikkel 13

Lisatakse artikkel 10bis järgmises sõnastuses: “**Artikkel 10¹. Ajakirjandusvabadus**

Käesoleva konventsiooni koostöö ja vastastikuse abistamise põhimõttest lähtudes püüavad osalisriigid vältida, et nende jurisdiktsiooni all olevate ringhäälinguorganisatsioonide või muude juriidiliste või füüsiliste isikute poolt artikli 3 kohaselt edastatud või taasedastatud programmid ohustaksid ajakirjandusvabadust”.

Artikkel 14

III peatüki pealkiri sõnastatakse järgmiselt: “**REKLAM JA OTSEPAKKUMINE**”.

Artikkel 15

Artikkel 11 sõnastatakse järgmiselt:

- “1. Reklaam ja otsepakkumine peavad olema tõesed ja ausad.
2. Reklaam ja otsepakkumine ei tohi olla eksitavad ega kahjustada tarbijate huve.
3. Lastele adresseeritud või lapsi kasutatav reklaam ja otsepakkumine peavad vältima kõike, mis tõenäoliselt võiks kahjustada laste huve, ning võtma arvesse nende erilist tundlikkust.
4. Otsepakkumine ei tohi õhutada alaealisi kaupade või teenuste müügi- või rendilepingu sõlmimisele.
5. Reklaamija ei tohi teha ettekirjutusi saadete sisu kohta.”

Artikkel 16

Artikkel 12 sõnastatakse järgmiselt: “**Artikkel 12. Kestus**

1. Otsepakkumiste lõikude, reklaamilõikude ja muu reklaami üldmaht, välja arvatud otsepakkumiste saated lõike 3 tähenduses, ei tohi ületada 20% päevasest eetriaajast. Reklaamilõikude edastamisaeg ei tohi ületada 15% päevasest eetriaajast.
2. Reklaamilõikude ja otsepakkumiste lõikude maht ühes tunnis ei tohi ületada 20%.
3. Otsepakkumiste saated, mida edastatakse mitte üksnes otsepakkumisele pühendatud programmides, peavad olema katkestusteta minimaalselt 15 minutit pikad. Selliseid saateid võib päevas maksimaalselt olla kaheksa. Nende kogukestus ei tohi ületada kolme tundi päevas. Need peavad olema optiliste ja akustiliste vahendite abil selgelt eristatavad.

4. Käesoleva artikli tähenduses ei ole reklaam:
– ringhäälinguorganisatsiooni poolt edastatavad teated tema enda saadete ja lisatoodete kohta, mis otseselt tulenevad nendest saadetest;
– tasuta avalikes huvides edastatavad teated ja üleskutsed heategevuseks”.

Artikkel 17

Artikkel 13 sõnastatakse järgmiselt: “**Artikkel 13. Vorm ja esitus**

1. Reklaam ja otsepakkumine peavad olema muust programmist optiliste ja/või akustiliste vahendite abil selgelt eristatavad ja eraldiseisvad. Reklaami ja otsepakkumist tuleb edastada plokkidena.
2. Alalävisele tajule suunatud reklaam ja otsepakkumine ei ole lubatud.
3. Varjatud reklaam ja otsepakkumine, eriti toote või teenuse reklaamtutvustus saate käigus ei ole lubatud.
4. Reklaamis ega otsepakkumises ei tohi kasutada uudiseid ja aktuaalseid sündmusi regulaarselt kajastavaid isikuid ega nende häält.

Artikkel 18

Artikli 14 tekst asendatakse järgmisega: “**Artikkel 14. Reklaami ja otsepakkumise paigutus**

1. Reklaam ja otsepakkumised paigutatakse saadete vahele. Kui käesoleva artikli lõigetes 2–5 esitatud

nõuded on täidetud, võib reklaami- ja otsepakkumise lõigud paigutada ka saadetes, nii et see ei kahjusta saate terviklikkust ja väärtust ning autoriõigust omavate isikute õigusi.

2. Iseseisvatest osadest koosnevate saadete või spordisaadete ja teiste sarnase ülesehitusega saadete puhul ning vaheaegadega liigendatud ürituste ja etenduste puhul paigutatakse reklaami- ja otsepakkumise lõigud ainult saate osade vahele või vaheaegadele.

3. Selliste audiovisuaalsete teoste edastamise korral, nagu üle 45-minutilise kestusega mängu- ja televisioonifilmid (välja arvatud seeriafilmid, meelelahutussaadet ja dokumentaalfilmid), võib teha ühe katkestuse 45 minuti kohta. Teine katkestus on lubatud, kui film kestab vähemalt 20 minutit kauem kui kaks korda 45 minutit.

4. Kui saade katkestatakse reklaami- või otsepakkumise lõiguga, peab kahe reklaami- või otsepakkumise lõiguga katkestuse vahel olema vähemalt 20 minutit. See nõue ei laiene lõikes 2 kirjeldatud saadetele.

5. Reklaami ja otsepakkumist ei paigutata religioosse sisuga saatesse. Reklaamiga ei katkestata uudiste- ja aktuaalsete sündmuste saateid, dokumentaalfilme, religioosse sisuga ega lastesaateid, juhul kui need kestavad vähem kui 30 minutit. Kui need kestavad 30 minutit või kauem, siis rakendatakse eelmistes lõigetes sätestatut.”

Artikkel 19

Artikli 15 pealkiri ja selle artikli lõige 1 ning lõike 2 esimene lõik ja punkt a sõnastatakse järgmiselt: “**Artikkel 15. Teatavate toodete reklaam ja otsepakkumine**

1. Tubakatoodete reklaamimine ja otsepakkumises esitamine ei ole lubatud.

2. Alkohoolsete jookide reklaamimine ja otsepakkumises esitamine peab vastama järgmistele nõuetele:

- a) see ei tohi olla eraldi suunatud alaealistele ja reklaamis või otsepakkumises alkohoolseid jooke tarbivad isikud ei tohi välja näha alaealistena;”.

Artikkel 20

Prantsuskeelses tekstis artikli 15 lõike 2 punktid b–e sõnastatakse järgmiselt:

“b ils ne doivent pas associer la consommation de l'alcool à des performances physiques ou à la conduite automobile;

c ils ne doivent pas suggérer que les boissons alcoolisées sont dotées de propriétés thérapeutiques ou qu'elles ont un effet stimulant, sédatif ou qu'elles peuvent résoudre des problèmes personnels;

d ils ne doivent pas encourager la consommation immodérée de boissons alcoolisées ou donner une image négative de l'abstinence ou de la sobriété;

e ils ne doivent pas souligner indûment la teneur en alcool des boissons.”

Artikkel 21

Artiklisse 15 lisatakse lõige 5 järgmises sõnastuses:

- “5. Ravimite ja raviteenuste esitamine otsepakkumises ei ole lubatud.”

Artikkel 22

Artikkel 16 sõnastatakse järgmiselt:

“Artikkel 16. Ühele osalisriigile suunatud reklaam ja otsepakkumine

1. Et vältida konkurentsimoonusi ja osalisriigi televisiooniorganisatsiooni ohustamist, ei tohi reklaam ja otsepakkumine, mis on otseselt ja teatava intervalliga suunatud mingi osalisriigi vaatajaskonnale, kes ei ole edastava osalisriigi vaatajaskond, eirata vastuvõtva osalisriigi telereklaamimise ja otsepakkumise eeskirju.

2. Eelmises lõikes sätestatud ei kohaldata, kui:

- a) nimetatud eeskirjadega diskrimineeritakse teise osalisriigi jurisdiktsiooni all oleva ringhäälinguorganisatsiooni või muu juriidilise või füüsilise isiku edastatavat reklaami või otsepakkumist;
- b) asjaomased osalisriigid on selles valdkonnas sõlminud kahe- või mitmepoolse lepingu.”

Artikkel 23

Artikli 18 lõige 1 sõnastatakse järgmiselt:

“1. Sponsoriks ei või olla füüsiline või juriidiline isik, kelle põhitegevus on seotud selliste toodete valmistamise või müümisega või selliste teenuste osutamisega, mille reklaamimine või otsepakkumine on artikli 15 kohaselt keelatud.”

Artikkel 24

Artiklisse 18 lisatakse lõige 2 järgmises sõnastuses:

“2. Ettevõtted, kelle tegevus muuhulgas sisaldab ravimite või raviteenuste tootmist või müüki, võivad spondeerida saateid oma ettevõtte nime, kaubamärgi, imago või tegevuse edendamise eesmärgil, kuid ei tohi viidata ravimitele või spetsiifilistele raviteenustele, mis on edastavas osalisriigis kättesaadavad ainult arsti ettekirjutuse alusel.”

Artikkel 25

Artikli 18 lõige 2 muutub lõikeks 3.

Artikkel 26

Lisatakse IV² peatükk:

**“IV² peatükk
AINULT ENESETUTVUSTUSE JA
OTSEPAKKUMISE SAATED**

Artikkel 18². Ainult enesetutvustuse saated

1. Ainult enesetutvustusele pühendatud saadetele kohalduvad käesoleva konventsiooni sätted *mutatis mutandis*.

2. Sellistes saadetes on teised reklaamivormid lubatud ainult artikli 12 lõigetes 1 ja 2 sätestatud piirides.

Artikkel 18³. Ainult otsepakkumise saated

1. Ainult otsepakkumisele pühendatud saadetele kohalduvad käesoleva konventsiooni sätted *mutatis mutandis*.

2. Sellistes saadetes on reklaam lubatud ainult artikli 12 lõikes 1 sätestatud piirides. Artikli 12 lõige 2 ei kohaldu.”

Artikkel 27

Artikli 20 lõike 4 viimane lause kustutatakse ja artikli 20 lõige 7 sõnastatakse järgmiselt:

“7. Alalise komitee otsused võetakse vastu kohalolevate liikmete kolmeneljandikulise häälteenamusega, välja arvatud artikli 9bis lõike 3 punktis b ja artikli 23 lõikes 3 sätestatud juhtudel.”

Artikkel 28

Artiklit 21 täiendatakse järgmiselt:

“f) esitada arvamusi õiguste kuritarvitamise kohta vastavalt artikli 24bis lõike 2 punktile c.

2. Lisaks sellele alaline komitee:

a) töötab välja artikli 9bis lõike 3 punktis b sätestatud juhised, et vältida erinevusi käesoleva konventsiooni sätete, mis käsitlevad üldsuse juurdepääsu ühiskonna jaoks ülimalt tähtsatele sündmustele, ja Euroopa Ühenduse vastavate sätete rakendamise vahel;

b) esitab oma arvamuse meetmete kohta, mis on kasutusele võetud osalisriikide poolt, kes on koostanud loetelu riiklikest ja mitteriiklikest sündmustest, mida need osalisriigid peavad vastavalt artikli 9bis lõikele 2 ühiskonna jaoks ülimalt tähtsateks;

c) avaldab kord aastas koondnimekirja osalisriikide poolt vastavalt artikli 9bis lõike 2 punktile e teatud loetellu võetud sündmustest ja vastavatest meetmetest.”

Artikkel 29

Artiklisse 23 lisatakse kaks uut lõiget 5 ja 6:

“5. Ministrite Komitee võib siiski pärast alalise komiteega konsulteerimist otsustada, et mingi tehtud muudatus jõustub kahe aasta möödumisel kuupäevast, mil see on vastuvõtmiseks avatud, välja arvatud juhul, kui osalisriik on Euroopa Nõukogu peasekretärile teatanud oma vastuseisust sellise muudatuse jõustumisele. Juhul kui sellisest vastuseisust teatakse, jõustub muudatus selle kuu esimesel päeval, mis järgneb kuupäevale, mil oma vastuseisust teatanud konventsiooni osalisriik deponeeris oma vastuvõtmist kinnitava dokumendi Euroopa Nõukogu peasekretärile.

6. Juhul kui Ministrite Nõukogu on muudatuse kinnitanud, aga see ei ole veel vastavalt lõigetele 4 või 5 jõustunud, ei tohi ükski riik ega Euroopa Ühendus enam väljendada oma nõusolekut olla seotud konventsiooniga, ilma et nad aktsepteeriksid samal ajal ka kõnealust muudatust.”

Artikkel 30

Lisatakse artikkel 24² järgmises sõnastuses: “Artikkel 24². Käesoleva konventsiooniga sätestatud õiguste väidetav kuritarvitamine

1. Juhul kui ringhäälinguorganisatsiooni programm on täielikult või põhimõtteliselt suunatud sellise osalisriigi territooriumile, kelle jurisdiktsiooni alla ringhäälinguorganisatsioon ei kuulu (vastuvõttev osalisriik) ja ringhäälinguorganisatsioon on asutatud eesmärgiga mitte järgida seadusi käesoleva konventsiooni kohaldumise alal, kusjuures need seadused oleksid kohaldu-

nud ka antud ringhäälinguorganisatsioonile, kui ta kuulaks selle teise osalisriigi jurisdiktsiooni all, siis kujutab see endast õiguste kuritarvitamist.

2. Juhul kui osalisriik väidab õiguste kuritarvitamist, rakendatakse järgmist protseduuri:

a) asjassepuutuvad osalisriigid püüavad asja lahendada rahumeelselt;

b) kui neil ei õnnestu seda teha kolme kuu jooksul, annab vastuvõttev osalisriik asja edasi alalisele komiteele;

c) pärast asjassepuutuvate osalisriikide seisukohtade ärakuulamist esitab alaline komitee kuue kuu jooksul alates päevast, mil asi talle edastati, oma arvamuse selle kohta, kas õiguste kuritarvitamine toimus ning informeerib sellest vastavalt asjassepuutuvaid osalisriike.

3. Juhul kui alaline komitee on jõudnud järeldusele, et õiguste kuritarvitamine on toimunud, võtab see osalisriik, kelle jurisdiktsiooni alla ringhäälinguorganisatsioon loetakse kuuluvat, kasutusele asjakohased meetmed õiguste kuritarvitamise heastamiseks ning informeerib alalist komiteed nendest meetmetest.

4. Juhul kui osalisriik, kelle jurisdiktsiooni alla ringhäälinguorganisatsioon loetakse kuuluvat, ei ole kuue kuu jooksul võtnud kasutusele lõikes 3 sätestatud meetmeid, võivad asjassepuutuvad osalisriigid algatada artikli 26 lõikes 2 ja käesoleva konventsiooni lisas sätestatud vahekohtumenetluse.

5. Vastuvõttev osalisriik ei võta kõnealuse programmi vastu kasutusele mingeid meetmeid enne, kui vahekohtumenetlus on lõppenud.

6. Kõik meetmed, mille suhtes tehakse ettepanek või mis võetakse kasutusele käesoleva artikli alusel, peavad olema kooskõlas inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikliga 10.”

Artikkel 31

Artikkel 28 sõnastatakse järgmiselt: **“Artikkel 28. Seos konventsiooni ja osalisriigi siseriikliku õiguse vahel**

Käesolev konventsioon ei takista osalisriigil rakendada konventsioonis sätestatud rangemaid või täpsemaid eeskirju programmi suhtes, mida edastatakse artikli 5 tähenduses osalisriigi jurisdiktsiooni all oleva ringhäälinguorganisatsiooni poolt.”

Artikkel 32

Artikli 32 lõige 1 sõnastatakse järgmiselt:

“1. Alla kirjutades või ratifitseerimis-, vastuvõtmis-, kinnitamise- või ühinemisdokumenti deponerides võib riik deklareerida, et ta jätab endale õiguse vastavalt käesoleva konventsiooni artikli 15 lõikes 2 sätestatudle piirata oma territooriumil alkoholsete jookide reklaamimist sisaldava programmi taasedastamist ainult selles ulatuses, mis on vastuolus tema siseriikliku õigusega. Muid reservatsioone teha ei saa.”

Artikkel 33

Artikli 20 lõikes 2, artikli 23 lõikes 2, artikli 27 lõikes 1, artikli 29 lõigetes 1 ja 4, artiklis 34 ja lõppsõnas asendatakse sõnad “Euroopa Majandusühendus” sõnadega “Euroopa Ühendus”.

Artikkel 34

Käesolev protokoll on avatud konventsiooni osalisriikidele vastuvõtmiseks. Reservatsioone teha ei ole võimalik.

Artikkel 35

1. Käesolev protokoll jõustub selle kuu esimesel päeval, mis järgneb kuupäevale, mil viimane konventsiooni osalisriik deponeris oma vastuvõtmisdokumendi Euroopa Nõukogu peasekretärile.

2. Käesolev protokoll jõustub ikkagi kahe aasta möödumisel kuupäevast, mil see vastuvõtmiseks avati, välja arvatud juhul, kui konventsiooni osalisriik on Euroopa Nõukogu peasekretärile teatanud oma vastuolekust selle jõustumisele. Õigus vastuolekut esitada reserveeritakse riikidele või Euroopa Ühendusele, kes väljendasid oma nõusolekut olla käesoleva konventsiooniga seotud enne kolmekuulise tähtaja möödumist, mis algas käesoleva protokolliga vastuvõtmiseks avamisest.

3. Kui sellisest vastuolekust teatatakse, jõustub protokoll selle kuu esimesel päeval, mis järgneb kuupäevale, mil konventsiooni osalisriik, kes oma vastuolekust teatas, deponeris oma vastuvõtmisdokumendi Euroopa Nõukogu peasekretärile.

4. Konventsiooni osalisriik võib mis tahes ajal teatada, et ta rakendab protokolliga ajutiselt.

Artikkel 36

Euroopa Nõukogu peasekretär teeb nõukogu liikmesriikidele, teistele käesoleva konventsiooni osalisriikidele ja Euroopa Ühendusele teatavaks iga:

- vastuvõtmisdokumendi deponerimise;
- teate käesoleva protokolliga ajutise rakendamise kohta vastavalt artikli 35 lõikele 4;
- käesoleva protokolliga jõustumise kuupäeva artikli 35 lõigete 1–3 järgi;
- muu käesoleva protokolliga seotud akti, teate või teadaande.

Koostatud 9. septembril 1998 Strasbourg'is inglise ja prantsuse keeles ja avatud vastuvõtmiseks 1. oktoobril 1998. Mõlemad tekstid on võrdselt autentset, ühes eksemplaris, mis deponeritakse Euroopa Nõukogu arhiivi. Euroopa Nõukogu peasekretär edastab tõestatud koopiad kõigile Euroopa Nõukogu liikmesriikidele, teistele konventsiooni osalisriikidele ja Euroopa Ühendusele.

RINGHÄÄLINGU- JA MEEDIAPOLIITIKA ALASEID DOKUMENTE JA MATERJALE VEEBIS

1. "A Public Purpose" in Making our Voices Heard (1996). Canada, Mandate Review Committee. <http://www.canadianheritage.gc.ca/culture/brdcstng/pubs/juneau/Page-en.htm>
2. Association of European Radios. AER Policy Statement Concerning the Financial Transparency and Role of Public Broadcasters (2000). http://www.aereurope.org/submissions/pdfs/AER_PSPR_07072000.pdf
3. A Vision for Public Broadcasting (Media Institute of Southern Africa). <http://www.misanet.org/>
4. Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works. <http://www.wipo.int/treaties/ip/berne/index.html>
5. BBC Evidence to the License Fee Review Panel (1999). In: Blumler, Jay G. British Television. The Encyclopedia of Television. Museum of Broadcast Communications. <http://www.mbcnet.org/ETV/B/htmlB/britishtelevis/britishtelevis.htm>
6. Born, Georgina (2002). Public Service Broadcasting and Digital Television in the UK: the BBC, Channel 4, and the Politics of Positioning. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
7. Broadcasting. Report of the Productivity Commission inquiry into Broadcasting. Australian Ministry for Communications, the Information Economy and the Arts. <http://www.pc.gov.au/inquiry/broadcast/finalreport/>
8. Canadian Broadcasting Act (1991). The Canadian Radio-television and Telecommunications Commission (CRTC). <http://www.crtc.gc.ca/eng/legal/broad.htm>
9. Charter and Agreement of BBC. <http://www.bbc.co.uk/info/bbc/charter.shtml>
10. Collection of media and broadcasting related legal acts. Estonian Ministry of Culture. <http://www.kul.ee/eng/>
11. Collins, Richard (1995). Reflections across the Atlantic: Contrasts and Complementarities in Broadcasting Policy in Canada and the European Community in the 1990-s. Canadian Journal of Communication, v20 n4. http://cjc-online.ca/title.php3?page=3&journal_id=22&document=1
12. Committee on Culture, Youth, Education and the Media (Draftswoman: Ms Carole Tongue). The Future of Public Service Television in a Multichannel Digital Age. Published by The Office of Carole Tongue MEP, September 1996. <http://www.poptel.org.uk/carole-tongue/index2.html>
13. Content regulations. Review of the Australian content standard 2001. Australian Broadcasting Authority. http://www.aba.gov.au/tv/content/ozcont/review_2001/index.htm
14. Communication from the European Commission of the Application of State aid to public service broadcasting (2001/C 320/04). http://europa.eu.int/eur-lex/pri/en/oj/dat/2001/c_320/c_32020011115en00050011.pdf
15. Communication Issues and/in the Public Interest. Accountability, Responsiveness and Canadian Private Sector Broadcasting. <http://edu.pscw.uva.nl/cw/bs/macourse/chum.html>
16. Communications White Paper: A New Future for Communications (2001). United Kingdom. <http://www.communicationswhitepaper.gov.uk/>
17. Council of Europe. Directorate General of Human Rights. Media Division. Basic texts, conventions, recommendations, and declarations in the media field. <http://www.humanrights.coe.int/media/>
18. Dahlgren, Peter (1998). Public Service Media, Old and New: Vitalizing a Civic Culture?. The 1998 Spry Memorial Lecture, Montreal, 15.October 1998. <http://www.fas.umontreal.ca/COM/spry/spry-rm-lec.html>
19. Debate on Public Broadcasting. Draft Law on Croatian Radio and Television (2000). <http://www.hrt.hr/hrt/zakon/prijedlog-vlada-eng.html>
20. Draft Law on Croatian Radio and Television (HRT). Zagreb, 11 May 2000. <http://www.hrt.hr/hrt/zakon/prijedlog-vlada-eng.html>
21. Däther, Kerstin and Scheuer, Alexander (edited by Susanne Nikoltchev, 2000). The Financing of Public Service Broadcasting in Selected Central and Eastern European States as Illustrated by Bulgaria, the Czech Republic, Hungary, Poland and Slovakia. IRIS Focus 2000-6. http://www.obs.coe.int/oea_publ/iris/iris_plus/focus6_2000.pdf.en
22. ETV ja ER arengukava 2003-2006. <http://www.etv.ee/index.php?action=get&get=etv>
23. eEurope. Information Society for all. EU Information Society Policy. http://europa.eu.int/information_society/index_en.htm
24. EU Committee of Ministers. Recommendation No. R (99) 1 on measures to promote media pluralism (656th meeting — 19.01.1999). http://www.medialaw.ru/e_pages/laws/ero_union/656th.htm
25. EU Committee of Ministers. Recommendation No. R (96) 10 on the guarantee of the independence of public service broadcasting. [http://www.medialaw.ru/laws/other_laws/european/r96\(10\)-eng.htm](http://www.medialaw.ru/laws/other_laws/european/r96(10)-eng.htm)

26. Europe and the global information society: Recommendations to the European Council from the High-Level Group on the Information Society (1994). The Bangeman Report. <http://europa.eu.int/ISPO/infosoc/backg/bangeman.html>
27. European Broadcasting Union. Legal Department. The Public Service Broadcasting Remit: Today and Tomorrow. 29.04.1998. http://www.ebu.ch/leg_public_service.pdf
28. European Commission. Green Paper on the Convergence of the Telecommunications, Media and Information Technology Sectors, and the Implications for Regulation: Towards an Information Society. Brussels, Belgium, 3.12. 1997. <http://www.ecommerce.gov/green.htm>
29. European Commission. The Convergence of the Telecommunications, Media and Information Technology Sectors, and the Implications for Regulation Results of the Public Consultation on the Green Paper [COM(97)623]. [http://europa.eu.int/ISPO/convergencegp/com\(99\)108/com\(99\)108enfinal.html](http://europa.eu.int/ISPO/convergencegp/com(99)108/com(99)108enfinal.html)
30. European Convention on Transfrontier Television (1989). <http://www.mediator.online.bg/eng/coe132.htm>; <http://conventions.coe.int/Treaty/EN/CadreListeTraites.htm>
31. European Convention on Transfrontier Television. The revised version and its Explanatory Report. http://www.medialaw.ru/e_pages/laws/ero_union/conv_tr_tv.htm
32. Findahl, Olle (1999). Public Service Broadcasting – A Fragile, Yet Durable Construction. Nordicom Review No 1. http://www.nordicom.gu.se/publications_index.html
33. Freedman, Des (2002). Trading culture: an evaluation of the impact of current GATS negotiations on European broadcasting policy. Presented at the RIPE@2992 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
34. Geneva Convention for the Protection of Producers of Phonograms Against Unauthorized Duplication of Their Phonograms. <http://www.wipo.int/treaties/ip/geneva/index.html>
35. Graham Spry Fund for Public Broadcasting and the Spry Memorial Lectures. <http://www.fas.umontreal.ca/COM/spry/spry-e.html>
36. Grainger, Gareth (1999). Broadcasting Coregulation and Public Good? The 1999 Spry Memorial Lecture (2.11.99), Montreal. <http://www.fas.umontreal.ca/COM/spry/spry-gg-lec.html>
37. Göktepe, Miyase and Christensen, Christian (2002). The Transformation of EU Media Policy: Toward a Market-Based Framework. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
38. Hackett, Bob (2000). Taking back the media: notes on the potential for a communicative democracy movement. Originally appeared in Studies in Political Economy. <http://www.media-alliance.org/mediafile/20-2/hackett.html>
39. Harcourt, Alison (1998). The European Commission and regulation of the media industry. http://www.medialaw.ru/laws/other_laws/european/e-eh.htm
40. Hewitt, Patricia and Jowell, Tessa. Digital television action plan. The UK government's vision. http://www.digitaltelevision.gov.uk/textonly/min_fwd_text.html
41. Himmelstein, Hal and Aslama, Minna (2002). From Service to Access: Reconceiving Public Television's Role in the New Media Era. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
42. Holtz-Bacha, Christina (2002). A vicious circle. The difficult position of public broadcasting in Germany. Presented at the RIPE @ 2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
43. Huizenga, Martine (2002). Convergence and public local broadcasting in the Netherlands: opportunities and threats. Presented at the RIPE@2002 conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
44. Hutchison, David (1999). Remoulding Public Service Broadcasting, the British Experience. Canadian Journal of Communication, v24 n1. http://cjc-online.ca/title.php3?page=2&journal_id=3&document=1
45. IBA Response to the Government White Paper on Broadcasting Policy (IBA, 1998, South-Africa). <http://www.theiba.co.za/whitepaper.html>
46. Independent Television Commission, ITC (UK). Regulations of commercially funded television services in the UK. <http://www.itc.org.uk/>
47. Interview with Vaclav Klaus, Chairman of House of Deputies and Leader of the Civic Democratic Party. In "Striking News: Czech Television and the Struggle for Public Broadcasting". Report of IFJ Mission to Czech Republic (2001). <http://www.ifj.org/publications/mission/czreport.doc>
48. Interview with Helena Havlikova, Chief Executive, Council of the Czech Republic for Radio and Television Broadcasting. In "Striking News: Czech Television and the Struggle for Public Broadcasting" (2000). Report of IFJ Mission to Czech Republic. <http://www.ifj.org/publications/mission/czreport.doc>
49. Jakubowicz, Karol (1999). Normative models of media and journalism and broadcasting regulation in Central and Eastern Europe. International Journal of Communications Law and Policy, Issue 2, Winter 1998/99. http://www.digital-law.net/IJCLP/2_1999/pdf/ijclp_webdoc_12_2_1999.pdf
50. Kirpitchenko, Liudmila (2001). Public Service Broadcasting in the 21st Century. Strategic Research and Analysis (SRA), Strategic Planning and Policy Coordination Department of Canadian Heritage. Research Paper. <http://www.friendscb.org/otherdocuments/sra-pb.pdf>

51. Kleinwachter, Wolfgang (1995). From the Mountains of Visions to the Valleys of Reality: New Legal Frameworks for Broadcasting in Eastern and Central Europe. *Canadian Journal of Communication*, v20 n1. http://cjc-online.ca/title.php3?page=3&journal_id=19&document=1
52. Larson, Gary (1998). Fulfilling the Promise: Public Broadcasting in the Digital Age . A Report for the US Center for Media Education. <http://www.cme.org/publications/fulfill.html>
53. Law on Croatian Radio and Television (2001). http://www.hrt.hr/hrt/zakon010302_eng.html
54. Maherzi, Lofti (1998). Public Services and the Challenges of the New Media. <http://www.unesco-sweden.org/Conference/Papers/Paper8.htm>
55. Manaev, Oleg (1995). Rethinking the Social Role of the Media in a Society in Transition. *Canadian Journal of Communication*, v20 n1. http://cjc-online.ca/title.php3?page=4&journal_id=19&document=1
56. McChesney, Robert (1997). The Mythology of Commercial Broadcasting and the Contemporary Crisis of Public Broadcasting. The 1997 Spry Memorial Lecture (2.12.97), Montreal. <http://www.fas.umontreal.ca/COM/spry/spry-rm-lec.html>
57. McChesney, Robert W. (1999). Graham Spry and the Future of Public Broadcasting. *Canadian Journal of Communication*, v24 n1. <http://www.wlu.ca/~wwwpress/jrls/cjc/BackIssues/24.1/mcchesn.pap.html>
58. McKinsey & Company (1999). Public Service Broadcasters Around the World: A McKinsey Report for the BBC. <http://www.bbc.co.uk/info/bbc/pdf/McKinsey.pdf>
59. McNair Brian (2002). Mediated Access: Political broadcasting and Democratic Participation1 Presented at the RIPE@2002 conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
60. Media@Law. <http://www.medialaw.luiss.it/eng/index.htm>
61. Meeting on Public Service Broadcasting in Europe (17.02.97), Amsterdam. <http://www.poptel.org.uk/carole-tongue/pubs/amster.html>
62. Mendel, Toby (2000). Public Service Broadcasting. A comparative Legal Survey. Kuala Lumpur: UNESCO, Asia Pacific Institute for Broadcasting Development. http://www.unesco.org/webworld/publications/mendel/jaya_index.html
63. Moscow Media Law and Policy Institute. A database on media legislation in Russia. <http://www.medialaw.ru/e-index.html>
64. Padovani, Cinzia and Tracey, Michael (2002). Report on the Conditions of Public Service Broadcasting. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
65. Parliamentary Assembly of the Council of Europe (1987). Recommendation 1067 on the cultural dimension of broadcasting in Europe. http://stars.coe.fr/index_e.htm
66. Parliamentary Assembly of the Council of Europe (1991). Recommendation 1147 on parliamentary responsibility for the democratic reform of broadcasting. http://stars.coe.fr/index_e.htm
67. Picard, Robert G. (2002). Focusing the public service mission in a competitive broadcast marketplace. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
68. Price, Monroe E. (1998). Public Television in America Project — Public Television and New Technologies. *International Journal of Communication Law and Policy*. http://www.digital-law.net/IJCLP/1_1998/ijclp_webdoc_2_1_1998.html
69. Price, Monroe E. and Verhulst, Stefaan (2001). Public Service Broadcasting: A Comparative and Analytic Approach. Adapted from a paper presented to the conference “Rethinking Public Media in a Transnational Era”, New York University. http://www.hrt.hr/hrt/zakon/mediji/010205-racan_eng.html
70. Professional Standards of RTV Slovenia. <http://www.rtvlo.si/index-ln.html>
71. Protocol amending the European Convention on Transfrontier Television (1998). <http://conventions.coe.int/Treaty/EN/CadreListeTraites.htm>
72. Public Service Broadcasting and European Community Policy. Address by Carole Tongue (MEP) to the Experts Protocol on the system of public broadcasting in the Member States. Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union (1997). http://www.ebu.ch/press_0899a_annex.html
73. Public Broadcasting PolicyBase. Key documents about the history, purpose, policy and structure of public broadcasting in the U.S. <http://www.current.org/pbpb/>
74. Public Service Broadcasting and Regional Broadcasting: Vision for the Future. Response to the UK Government White Paper, A New Future for Communications (2001). Public Service Broadcasting NGO. <http://www.communicationswhitepaper.gov.uk/pdf/responses/pbs.pdf>
75. Public Service in the Future: a responsibility to the public public broadcasting. Hilversumsummary, 1998, 3/4. NOS, Netherlands. http://www.omroep.nl/nos/rtv/voorlichting/hsumm/hs98_3_1.html
76. Putting the public back into public broadcasting. The web-page of CIPB — Citizens for Independent Public Broadcasting. <http://www.cipbonline.org/press10.htm>
77. Raboy, Marc; Bernier, Ivan; Sauvageau, Florian and Atkin, Dave (1994). Cultural Development and the Open Economy: A Democratic Issue and a Challenge to Public Policy. *Canadian Journal of Communication*, v19 n3-4. http://cjc-online.ca/title.php3?page=3&journal_id=18&document=1

78. Raboy, Mark (2002). Rethinking Broadcasting Policy in a Global Media Environment. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
79. Reflections on Public Service Broadcasting. Special Issue of the Nordicom Review, 1/1999. http://www.nordicom.gu.se/publications_index.html
80. Regulating for pluralism and diversity in broadcasting — the way forward. A consultation document. Broadcasting Commission of Ireland. <http://www.irtc.ie/vaca1.html>
81. Regulations for commercial television in UK. <http://www.itc.org.uk/>
82. Regulations relating to the imposition of specific broadcasting licence conditions regarding local television content for public and private television broadcasting services. IBA, South-Africa. <http://www.iba.org.za/localreggaz.htm>
83. Renewing and strengthening the CBC. Summary of the CBC/Radio-Canada Corporate Plan for the period 2001-02 to 2005-06. http://cbc.radio-canada.ca/htmen/pdf_rtf/corp_plan_summary_july2001.pdf
84. Report of the Council of Europe. Expert Mission on the Draft Law on Croatian Radio and Television (HRT, 2000). Zagreb, Croatia. <http://www.hrt.hr/hrt/zakon/vereport0007.html>
85. Resolution of the Council of Europe and of the Representatives of the Governments of the Member States. Meeting within the Council of 25.01.1999 concerning public service broadcasting. http://europa.eu.int/eur-lex/en/lif/dat/1999/en_499Y0205_01.html
86. Rome Convention for the Protection of Performers, Producers of Phonograms and Broadcasting Organizations. <http://www.wipo.org/treaties/ip/rome/>
87. Rumphorst, Werner (1998). A Model Public Service Broadcasting Law. Bulgarian Institute for Legal Development. http://www.bild.net/model_law.htm
88. Russian Media Law Sources. http://www.medialaw.ru/e_pages/laws/russian/russian.htm
89. Sampson, Tony and Lugo, Jairo (2002). Technological or Ideological Convergence? How the Concepts of Market and Technological Convergence are Displacing Public Service Commitment in the New Communications and Broadcast Public Policy of the UK. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
90. Scharf, Albert. Funding options and the public interest. http://www.ebu.ch/publications_dif_3_99_4.pdf
91. Secretariat Working Party Task Force: Enlargement of the European Parliament. Briefing No 47: Audiovisual Policy: applicant countries and the community acquis (2000). Luxembourg. http://www.europarl.eu.int/enlargement/briefings/47a2_en.htm
92. Simpson Seamus (1999). Convergence of Information and Communications Technologies: Devising an Effective Policy for the European Union. Paper presented at the European Consortium for Political Research (ECPR) Workshop “Regulating Communications in the Multimedia Age”. ECPR Joint Sessions of Workshops, Mannheim. <http://www.essex.ac.uk/ecpr/jointsessions/Manpapers/w24/simpson.pdf>
93. Smith, Paul (1999). The politics of UK television policy: the introduction to digital television. International Journal of Communications Law and Policy. Issue 3, Summer 1999. http://www.digital-law.net/IJCLP/3_1999/pdf/ijclp_webdoc_3_3_1999.pdf
94. Social capital and it's implications for public television. <http://www.ptvincivilsociety.org/stationssoccap.htm>
95. Striking News: Czech Television and the Struggle for Public Broadcasting (2001). Report of IFJ Mission to Czech Republic. <http://www.ifj.org/publications/mission/czreport.doc>
96. Sumiala-Seppänen, Johanna (1999). A Longstanding Experiment. The History of the Finnish Broadcasting Model. <http://viesti.jyu.fi/oppimateriaalit/broadcasting/index.html>
97. Søndergaard, Henrik (1996). Public Service After the Crisis. Nordicom Review No 1. http://www.nordicom.gu.se/publications_index.html
98. Søndergaard, Henrik (1999). Some Reflections on Public Service Broadcasting. Nordicom Review No 1. http://www.nordicom.gu.se/publications_index.html
99. Søndergaard, Henrik (2002). From programme-making to scheduling in Nordic public service television or why programme production isn't the soul of public service. Paper for the Ripe@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
100. Sørensen, Signe Byrge (1998). Voices and Visions, Public Spheres and Power Struggles. A Study of the Transformation of the Television Broadcasting Sector in Post-Apartheid South Africa. <http://www.zebraweb.dk/>
101. Syvertsen, Trine (1992). Public Service Television in Transition. A comparative and historical analysis of the BBC and the NRK. PhD Thesis. <http://home.chello.no/~trine.syvertsen/phd-intro.html>
102. Syvertsen, Trine (1999). The Many Uses of the “Public Service” Concept. Nordicom Review No 1. http://www.nordicom.gu.se/publications_index.html
103. Syvertsen, Trine (2000). From PSB to Me-TV? Television, convergence and media policy: The case of Norway. <http://home.chello.no/~trine.syvertsen/singapore.htm>

104. Television on the Brink: The Political and Professional Crisis of Public Broadcasting in Hungary (2001). Report of IFJ Mission of Inquiry to Hungary. <http://www.ifj.org/publications/mission/hung.doc>
105. Television Without Frontiers directive. The text of the Directive 97/36/EC of the European Parliament and of the Council. http://europa.eu.int/eur-lex/en/lif/dat/1997/en_397L0036.html
106. The BBC Beyond 2000 Strategy (1999). <http://www.bbc.co.uk/info/news/2000/executive/index.shtml>
107. The Debate On the Future of Television. <http://www.benton.org/Policy/TV/debate.html>
108. The European Commission AV Policy. http://europa.eu.int/comm/avpolicy/intro/intro_en.htm
109. The European Television Model. http://www.ebu.ch/brux_fiche3_e.pdf
110. The Funding of Public Service Broadcasting (2000). Legal Department of EBU. http://www.ebu.ch/home_5.html
111. The Future of Public Service Television in a Multi-channel Digital Age (1996). European Parliament Resolution. http://www.poptel.org.uk/carole-tongue/pubs/psb_a.html
112. Teer-Tomaselli, Ruth Elisabet (1996). The Public Broadcaster and Democracy in Transformation. The 1996 Spry Memorial Lecture (5.11.96), Montreal. <http://www.fas.umontreal.ca/COM/spry/spry-rt-lec.html>
113. Teer-Tomaselli, Ruth Elizabeth (1996). Reconceptualising Public Service Broadcasting — within the South African Broadcast Environment. <http://www.zebraweb.dk/VV6.html>
114. The Public and Broadcasting Manual (1999). US Federal Communication Commission (FCC). http://www.fcc.gov/Bureaus/Mass_Media/Factsheets/publbroad.pdf
115. The Public Service Broadcasting Remit: Today and Tomorrow. http://www.ebu.ch/leg_public_service.pdf
116. Thompson, Mark. (2000). Creating a Future for Public Service Television. Speech of the Director of BBC Television at a Royal Television Society Dinner. <http://www.bbc.co.uk/info/news/news286.htm>
117. Thompson, Mark (2000). Zapped: Why public service TV has to change. Excerpts from a speech of the director of BBC Television at the Banff festival. <http://www.bbc.co.uk/info/news/news245.htm>
118. Towards a Rational Funding System (1996). In: Making our Voices Heard, Canada, Mandate Review Committee. <http://www.canadianheritage.gc.ca/culture/brdcstng/pubs/juneau/Pageen.htm>
119. UK Broadcasting Act (1996). <http://www.legislation.hmso.gov.uk/acts/acts1996/1996055.htm>
120. Vipond, Mary (2002). The Public/Private Tension in Broadcasting: The Canadian Experience with Convergence. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
121. Voices and Visions — audio-visual media in the new South Africa (1996). <http://www.zebraweb.dk/>
122. Wagner, Michael A. (1999). Liberalization and Public Service Broadcasting. Competition regulation, state aid and the impact of liberalization. Speech given at the Seminar on “Liberalisation and public service broadcasting” in London on 15.10.1999. EBU. http://www.ebu.ch/home_5.html
123. Wagner, Michael A. (2000). The position of public service television in the candidate countries. Speech given at the conference “Audiovisual policies and cultural diversity in an enlarged Europe” in Prague on 5–6.10.2000. EBU. http://www.ebu.ch/home_5.html
124. Wessberg, Arne (2002). Public Broadcasting in Modern Europe: Diversity through Unity. Presented at the RIPE@2002 Conference, Finland. <http://www.yle.fi/keto/ripe/>
125. Why Public Broadcasting? Speeches and commentaries on matters of purpose that appeared in Current since 1995. <http://www.current.org/why/>

SAGEDAMINI ESINEVAD LÜHENDID

CATV	Community Antenna Television (kaabeltelevisioon)
CCTV	Closed Circuit Television
CHH	Connected Households (kaabeltelevisiooniga liitunud telekodud)
CPM	Cost per thousand (tuhande vaatajakontakti hind)
CPP	Cost per point (reitinguühiku hind)
DBS	Direct Broadcasting Satellite (otsesatelliit)
DTH	Direct-to-home Satellite (otsesatelliit)
DVB	Digital Video Broadcasting (digitaalringhääling)
DVD	Digital Video Disk, Digital Versatile Disk (digitaalvideoplaat)
DVR	Digital Video Recorder (digitaalne videomagnetofon)
EAO	European Audiovisual Observatory (Euroopa Audiovisuaalne Observatoorium)
EBU	European Broadcasting Union (Euroopa Ringhäälingute Liit)
EPG	Electronic Program Guide (elektroniline saatekava)
ER	Eesti Raadio
ERL	Eesti Ringhäälingute Liit
ESA	Eesti Statistikaamet
ESTV	Eesti Sõltumatu Televisioon
ETV	Eesti Televisioon
GRP	Gross Rating Points (summaarne auditoorium)
HDTV	High Dimension Television (kõrgresolutsioontelevision)
IP	International Peaktime group
ITV	Interactive Television (interaktiivne televisioon)
IPPV	Impulse Pay-Per View (välkvideo)
IRS	Individual Reception System (individuaalvastuvõtusüsteem)
ISDN	Integrated Services Digital Network (integraalteenuste digitaalvõrk)
LPTV	Low-Power Television (väikese võimsusega televisioon)
MDS	Multipoint Distribution System (paljukanaliline lühilainelevivõrk)
MMDS	Microwave Multipoint Distribution Service (traadita kaabeltelevisioon)
NTSC	National Television Standards Committee (värvitelevisioni standard)
NVoD	Near Video-on-Demand (kaanonvideo)
PAL	Phase Alternate Line (värvitelevisioni standard)
PDS	Programme Delivery Control System (programmi edastamise kontrolli süsteem)
PHH	Passed Households (kaabeltelevisiooniga liitumisvõimalust omavad telekodud)
PPV	Pay-Per-View (tellimusvideo)
PVR	Personal Video Recorder (individuaalne videosalvestusseade)
RDS	Radio Data System (raadio digitaalne andmeedastussüsteem)
RHN	Ringhäälingunõukogu
ROS	Run of Schedule (võrguväline reklaam)
RTV	Reklaamitelevision
SECAM	Sequential Couleur Ave Memoire (värvitelevisioni standard)
SDTV	Standard Television (standardtelevisioon)
SMATV	Satellite Master Antenna Television (ühisantenniga satelliittelevisioonivõrk)
STV	Subscription Television (abonenttelevisioon, tellimustelevision)

TVHH	Television Households (telekodud)
UHF	Ultra High Frequency (detsimeeterlained)
VCR	Video Cassette Recorder (videomagnetofon)
VHF	Very High Frequency (meeterlained)
VHS	Video Home System
VMG	videomagnetofon
VoD	Video-on-Demand (nõudevideo)

INDEKS